

PRELEGERI PENTRU SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE 1995

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

OCTOMBRIE - NOIEMBRIE 1995

Roada Duhului este dragostea

Săptămâna de rugăciune a anului 1995 ne introduce în ceea ce constituie "recomandarea noastră pentru cer", testul realizării Planului de mântuire în noi, și anume: Roada Duhului Sfânt. Facă bunul Dumnezeu ca aceste prelegeri să ne scoată din rutina plată în care am abordat adeseori acest subiect și să ne introducă în fervoarea și bucuria pregătirii noastre scurte pentru iminenta Sa revenire...

„MARELE RĂSBOIU...”

„Căci firea pământescă poartă împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământesti” (Galateni 5, 17).

Lucian Cristescu

„Marele războiu...” – așa a fost numit primul război mondial. Supraviețuitorii i-au dat în grabă acest nume, ca mărturie că așa ceva nu mai văzuseră. Dar au greșit, pentru că uitaseră de războaiele mai lungi și mai cumplite din Evul mediu; și apoi, nu puteau întrezări surpriza pe care le-o rezerva viitorul, printr-un al doilea război mondial - ce avea să-l întrecă pe primul în toate privințele...

Istoria lumii însăși nu este altceva decât cronică sângeroasă a demonstrațiilor de forță pentru preluarea stăpânirii; un șir nepotolit de intrigi și conflicte, în care pârghiile intereselor câtorva au manipulat milioane de indivizi spre nimicire. Istoria însăși merită supranumele de "Marele războiu"... Și totuși...

Locuitorii cerului urmăresc un alt război, mai dramatic decât oricare altul. Vă gândiți, poate, la războiul din ceruri, din Apocalipsa 12,7...? O, nu! Acela s-a sfârșit

demult, de două mii de ani, la cruce. Hristos a învins definitiv și victoria Sa este incontestabilă...

E vorba în schimb de un alt mare război prezent, o veritabilă conflagrație mondială, terestră, mai îndelungată ca oricare alta și fără întrerupere; dar cea mai confuză bătălie, derulată pe miliarde de fronturi, atât la nivel individual cât și la nivel colectiv, captând în sorbul său toate faptele terestre inteligente.

L-ați recunoscut? "Este cea mai mare și cea mai grea luptă din câte s-au văzut vreodată" - dezvăluie Spiritul Profetic în *Calea către Hristos*. Da, e lupta neîmpăcată dintre **fire**, adică toată moștenirea genetică, cu toate tradițiile, obiceiurile și tendințele sale spre în jos, pe de-o parte, și de cealaltă parte, susurul blând al **Duhului**, cu chemarea Sa delicată, dar stăruitoare spre polul de sus al verticalei. E un război cumplit, dar mut, hărțuind uneori

mintea chiar și în vis; o luptă de care nu poate scăpa nici un suflet, indiferent de vârstă sau condiție socială. Războiul acesta se duce într-un haos total, angajând bezmetic șase miliarde de pământeni, din care numai puțini își dau seama de el, puțini recunosc dușmanul, puțini știu cine-i Comandantul și care sunt regulile luptei.

Linia întâi

E adevărat că toată planeta este cuprinsă de vălvătăile Marelui război. Dar frontul, locul unde se ciocnesc cele mai înverșunate forțe și unde se hotărăște, în cea mai mare măsură, soarta restului lumii - altfel zis "linia întâi" - este... chiar biserica. Mulți nu v-ați aștepta la această dezvăluire. Poate că unii privim biserica drept un loc de refugiu, un fel de oază... Realitatea este, însă, cu totul alta. Biserica, întrucât îi adună laolaltă, într-o tabără, pe toți cei ce contestă

stăpânirea diavolului și declară credincioșie Prințului Emanuel, tocmai ea constituie zona de maximă concentrație a luptei. În timp ce omul fără Dumnezeu nu e conștient de conflictul spiritual și se supune fără împotriviri tendințelor firii lui rele, creștinul este omul care a devenit conștient că în sine însuși se ciocnesc tendințele vrăjmașe, că aliatul cel mai ticălos al Satanei este firea sa veche, adică chiar o parte din el, și că firea aceasta a avut timp suficient ca să-și întindă rădăcinile în toate ungherele ființei sale, ca cea mai rea dintre buruieni.

Aceasta este bătălia la nivelul individului.

Dar mai este și un al doilea nivel! În mod inevitabil, biserica strânge laolaltă grâu... dar și neghină; pești buni... dar și tot felul de alte lighioane (Matei 13, 24-30; 47-50). Așa se face că tocmai biserica, platforma care mărturisește cele mai sublime idealuri, ajunge, pentru a doua oară, locul de confruntare între firesc și duhovnicesc, de data aceasta *pe plan colectiv, la nivelul relațiilor dintre confrați*. Iată biserica: locul în care firescul și duhovnicescul se înfruntă, de două ori, și încă... amarnic!

Protagoniștii

Primul personaj al acestei lupte se cheamă omul firesc (grecește *antropos sarkinos*, de la *sarks* - carne sau fire pământescă). Să nu credeți însă că el este neapărat un om rău, nemernic, păgân, cineva care n-ar

putea sta lângă noi. Nicidecum! Gândiți-vă că oricine poate deveni membru al bisericii printr-o mărturisire de credință, prin acceptarea unei învățături și a unui stil de viață distinct. Iar acesta nu este un lucru foarte greu pentru un om firesc. Ba, se mai întâmplă ca omul firesc să se arate ca un campion al doctrinei și al standardelor specifice, ca un om foarte religios! Dar gradul de religiozitate și atașamentul față de învățătura corectă **nu** fac pe cineva duhovnicesc. E foarte clar că orice elev firesc poate repeta, învăța și susține poziții doctrinale corecte, întrucât așa e logic și teologic... Dar o doctrină perfectă nu schimbă cu nimic starea interioară a omului, inima lui. "Doctrina" este doar gramatica, nu și mesajul însuși. Omul firesc se înșală crezând că prezența "adevărului" biblic în el rezolvă

automat problema păcatului¹. Firea pământescă nu se schimbă în funcție de jocul informațiilor, ea fiind o chestiune de alegere.

Omul firesc din biserică se deosebește însă în mod flagrant de nelegiuitul din lume, întrucât el cultivă o dreptate, o neprihănire și o bunătate în locul nelegiuirii și răutății păgânului ("Noi, când Te-am văzut flămând... Ți-am dat și Ți-am făcut..." - Mat. 25,44); el este guvernat de principii și își ține viața în ordine, contrastând cu neprincipialitatea și dezordinea păgânilor ("Nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreț, desfrânat... postesc de

două ori pe săptămână..." - Luca 18,11.12); apoi el are credință și o viață religioasă ("Doamne, Doamne, n-am proorocit în Numele Tău..." - Mat. 7,22). Și-atunci, te întrebi nedumerit: la urma urmei, cu ce se deosebește omul firesc de cel duhovnicesc?

Secretul este unul singur și se numește: "**Eul încreștinat**"! Ați auzit de așa ceva? E cea mai îndrăzneată provocare, cel mai genial plan al omului firesc: să transformi o fiară într-un miel nevinovat! Această aventură cere o muncă titanică, îndelungată și costă eforturi epuizante, până când "eul" începe, încet-încet, să semene cu Învățătorul galileean. Dar sesizați aberația? "Eul în-

¹Analizat cu atenție, versetul din 1 Ioan 1,8 afirmă tocmai contrariul: cunoștința "adevărului" nu elimină problema de fond, păcatul; dacă "adevărul" este prezent în noi, abia atunci nu ne mai înșelăm: când mărturisim că păcatul este o problemă acută și activă.

creștinat" nu-i altul decât... bătrânul "eu", cel stricat până-n măduva oaselor, dar având și des-tule calități și îndemânări, cel pe care stăpânul nu se îndură să-l nimicească. "...O să-l sap de jur împrejur, am să-i pun gunoi la rădăcină și... poate că va face roadă" - gândește, îndurător, omul firesc. Și astfel începe lungă aventură a "încreștinării", a dresării și rafinării eului firesc. Iar eul se dovedește destul de binevoitor: se obișnuiește cu Sabatul, cu rugăciunea la masă, cu o vorbire civilizată...

Dar iată și rezultatul: cu toate succesele vizibile, acest "eu" din străfunduri va continua să gândească și să hotărască în totală opoziție cu gândirea Mântuitorului (de exemplu: "Auzi tu! Să rateze El oferta tânărului bogat, când acesta ne putea fi de folos cu averea și influența lui?!" Sau: "Învățătorul e cam nechibzuit: să prăpădească El mirul acesta, care s-ar fi putut vinde cu mai mult de 300 dolari și să fie dat săracilor..."). "Eul încreștinat" nu se poate îndepărta de magnetismul egoist, ego-centric, care este chiar principiul naturii sale păcătoase. Pe de o parte, continuând să se străduiască să semene cu omul duhovnicesc, pe de altă parte, omul firesc va exercita tot timpul o tendință contrară: va urmări înverșunat alte valori, alte priorități și o altă cauzalitate; va avea alte criterii și alte coordonate. Fiind orientat spre "bine", dar un "bine" de concepție și natură diferită, va cultiva tendințe și metode contrare, încadrându-se într-un sistem cu totul și cu totul opus Duhului! Ca și Solomon, va descoperi eficiența politicii, încheind alianțe cu Faraon și cu regele Tirului (1 Împ. 3,1; 9,11); ca și Asa, va face pact cu sirienii și va despresura cetăți asediate (2 Cron. 16,2-5); sau ca și Iuda cu ucenicii, va vrea să întroneze cu forța pe Hristos ca Împărat (Ioan

6,15). Dar toate aceste succese nu înseamnă decât răzvrătire și înstrăinare de Dumnezeu! "Eul încreștinat" este cel mai teribil fals, cea mai reușită imitație a lui Satana, înșelând fatal pe posesorii lui...

Celălalt erou, omul duhovnicesc (*antropos pneumatikos*, de la *pneuma*, duh, spirit), construiește nu pe "eul încreștinat", ci pe "eul crucificat"! Soluția planului de mântuire nu este recondiționarea eului, ci moartea, răstignirea firii pământești, urmată de o naștere din nou, din Duhul. Or, aici se despart drumurile. Nu, omul firesc nu este neapărat ipocrit. El se simte în mod sincer atras de Evanghelie. Necazul e însă că "...el nu se supune cu totul lucrării Duhului Sfânt. El nu cade pe Stânca Isus Hristos și nu lasă firea sa veche să fie sfărâmată... El este mulțumit cu o lucrare superficială" (*Parabole*, cap. 29, par. 9). El e înfățișat prin pământul stâncos ce blochează rădăcinile să se înfigă adânc spre a aduce roadă (Mat. 13,5); sau prin omul care așteaptă pe Mire și intră cu bucurie în sala de ospăț, dar... fără haina de nuntă (Mat. 22,11-14).

Prin urmare, în timp ce omul duhovnicesc însetează după aflarea și înfăptuirea *voii lui Dumnezeu* și a *căilor Sale*, omul firesc se preocupă intens de sfințirea și rafinarea *voii mele* sau chiar de înfăptuirea obiectivelor lui Dumnezeu, dar... prin *căile mele*. După cum vedeți, în ciuda multor asemănări, între cei doi oameni există o deosebire cât o prăpastie veșnică: moartea eului!

Confruntarea

Fără ca cei din jur să știe, omul e scena unei confruntări invizibile. În mintea și în sufletul său se descarcă neconștient un flux de semnificative negative, gânduri, imagini, îndemnuri sau simțăminte oarbe, un adevărat asediu de provocări.

Scriptura le spune "ispite". Cine este creștin are avantajul că a devenit conștient de originea lor. El nu le mai pune pe seama "subconștientului" sau a hazardului, ci le dă în vileag. Anume: toate alimentează egoismul primar, instinctul luciferic de conservare și expansiune a eului, acela de "a fi mai presus", de "a poseda", "a acapara". De regulă, fiecare tentație aduce cu sine o scuză, o explicație sau o intenție, totdeauna împrumutate din "cele sfinte".

Iar covorul de bombe al ispitelor este irezistibil: nimic nu poate smulge omul din lanțurile magnetului eului său, decât o putere din afară și mai presus de el, contra-magnetul Duhului Sfânt, care Îl aduce pe Hristos aproape de sufletul încercuit.

În această luptă invizibilă a cuiva, nici un alt om n-are dreptul să facă aprecieri sau să aducă sentințe! Aici nu există decât un singur martor: "Martorul credincios..." (Apoc. 1,5). El vede și raportează "orice ispită căreia i s-a rezistat, orice păcat biruit, orice cuvânt de milă duioasă, orice faptă de jertfire, orice suferință din pricina Sa..." sau, dimpotrivă: "orice cuvânt rău, orice faptă egoistă, orice datorie neîmplinită, orice păcat ascuns, orice prefăcătorie iscusită, avertizările neglijate, clipele risipite, influența exercitată spre bine sau spre rău... sunt imortalizate în cartea de amintiri." (*Tragedia Veacurilor*, cap.28, paragr. 7 și 9). Aici, sub bătaia săgeților arzătoare, se coace roada Duhului Sfânt. De aici se răspândește parfumul dător de viață.

Pe planul vizibil, confruntarea cunoaște alte aspecte, e drept, mai puțin importante, dar semnificative pentru roada Duhului Sfânt. Apostolul Pavel ne destăinuie: "Și, cum s-a întâmplat atunci, când cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se

născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum" (Gal. 4,29). Afirmatia lui stabilește un adevăr universal, pe pământul stăpânit de păcat: anume că, în orice loc și în orice timp, biserica va fi teatrul unor lupte interne cu nepuțință de înlăturat, între cei ce slujesc cauza bună după firea lor pământească - și între cei ce slujesc aceeași cauză bună, dar după viziunea Duhului. Pe când omul duhovnicesc își duce lupta în lăuntru (acolo unde și-a descoperit și dușmanul!), omul firesc se lansează în afara lui, luând ca dușman toate obstacolele din calea realizării planurilor sale. Iar în lupta dintre omul firesc și omul duhovnicesc - oare cine câștigă? "O, desigur, duhovnicescul" - poate veți zice - "pentru că are adevărul de partea lui, iar adevărul biruie întotdeauna". Nici gând! Aici se dă o luptă inegală, în care principalitatea este adesea înfrântă de neprincipalitate, iar dragostea este de jucată de viclenie. De fapt, nici

---

Generația noastră trebuie să învețe de pe-acum Cântarea lui Moise și a Mielului, o cântare ce vorbește de prigoană chiar din partea celor pe care i-ai iubit, despre mijlocire în favoarea celor ce te blamează, despre uitare de sine în fața nedreptății, despre lepădare de sine „chiar până la moarte“...

---

nu poate avea loc o "luptă", ci doar o prigoană (cum zicea Pavel), un măcel... Și până când? "Până când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot" (Dan. 12,7) "Dar e nedrept!", veți zice. "Și de ce îngăduie Dumnezeu una ca asta?"

Lumină în întuneric

"O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu!" (Rom. 11,33). Cât de binecuvântată este "nebulia crucii"! Căci altfel cum se va dezvoltă roada Duhului? Altfel cum ar îmboboci și ar înflori dragostea aceea dumnezeiască, dacă n-ar avea motive să fie "îndelung răbdătoare, plină de bunătațe, să acopere totul, să nădăjduiască totul și să sufere totul..." (1 Cor. 13,4-7)? Vedeți, dragii mei frați, roada Duhului se poate realiza doar în condiții de înfrângere, de zdrobire... Programul lui Dumnezeu pentru copiii Săi nu se cheamă: "dreptate pe pământ, între oamenii plăcuți Lui"... ci "...să-și ia crucea în fiecare zi"! Prin cruce a biruit Hristos, și tot prin cruce trebuie să biruim și noi! Iar crucea, sau răstignirea - e limpede - nu se poate fără... răstignitori! De ce să protestezi atunci? Generația noastră, sau viitorii 144.000, trebuie să învețe de pe-acum Cântarea lui Moise și a Mielului, o cântare ce vorbește de prigoană chiar din partea celor pe care i-ai iubit, despre mijlocire în favoarea celor ce te blamează, despre uitare de sine în fața nedreptății, despre lepădare de sine "chiar până la moarte"... Într-un cuvânt, despre întregul buchet minunat de roade ce se adapă numai din lacrimi. Orice ucenic adevărat, care a înțeles taina aceasta a Împărăției, va putea repeta plin de o bucurie adâncă: "Ferice de cei săraci...", "ferice de cei ce plâng...", "ferice de cei prigonți din pricina neprihănirii..." Numai așa se șlefuiesc diamantele,

ca să poată fi odată așezate pe fruntea lui Isus!

Sir Ernest Shackelton (se citește Șekalton), vestitul explorator al Antarcticii, a fost odată rugat să povestească despre cea mai teribilă clipă din viața sa. Iată-i povestirea:

"Era într-o noapte din 1916. Ne aflam în mijlocul întinderilor nesfârșite de ghețuri, adăpostiți într-un refugiu de salvare. În seara aceea împărțisem băieților ultimul biscuite. Nu mai aveam nimic să le dau. De unde stăteam culcat, îi priveam pe sărmanii mei tovarăși - lungiți în sacii lor de dormit. Era liniște, dar cred că nimeni nu dormea... La un moment dat, am simțit un foșnet. Prin semiîntuneric, am zărit pe unul dintre ei ridicându-se în capul oaselor și privind în jur. Când s-a convins că toată lumea doarme, a întins mâna, a deschis traista vecinului, i-a scos biscuitii, i-a pus în traista lui și apoi s-a culcat la loc... În momentul acela am simțit că mă prăbușesc în neant. Îmi încredințasem viața în mâinile lui. Să se dovedească el a fi un hoț, în aceste împrejurări tragice? Să fure el fratelui său ultimul biscuite?"

...Apoi am simțit din nou mișcare. L-am văzut pe același tânăr deschizându-și din nou traista, scoțând de acolo biscuitii furaiți și punându-i la loc, iar apoi... scoțând și biscuitii săi și punându-i tot în traista vecinului... O, prieteni, nu îndrăznesc să rostesc numele aceluia om. Dar am simțământul că gestul acela era un act secret între el și Dumnezeu lui."

Firesc sau duhovnicesc... Prieteni, aici se dă Marele război... În această mută încleștare, o singură întrebare stăruiește: tu - de care parte te găsești?

Lucian Cristescu conduce Asociația pastorală a Uniunii de conferințe

Călăuziți de Duhul

Consacrarea și mărturia personală merg împreună.

Ellen G. White

Text: Galateni 5,16-26 (rugăm a se citi)

În primul dintre aceste versete este prezentată acea clasă de oameni care nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care fac lucrurile arătate aici nu pot moșteni Împărăția. Dar este prezentată și o altă clasă, care poate să intre și care va intra în Împărăția lui Dumnezeu, care va avea dreptul să intre acolo. Ea este alcătuită din cei care lucrează ca să corespundă din punct de vedere moral să stea în jurul marelui tron alb, în veșmintele albe ale caracterului. În ziua încercării lor, ei și-au dat seama de importanța lucrării pe care o au de făcut și s-au ținut de ea cu pricepere și înțelepciune.

Ei au văzut că au o mare lucrare de făcut ca să corespundă caracterului cerut pentru Împărăția lui Dumnezeu. Ei au fost conștienți de faptul că nimeni nu va putea face această lucrare în locul lor, că nimeni nu va putea manifesta credință pentru ei, că dezvoltarea caracterului este o lucrare care îi privește pe ei și nimeni nu o poate face în locul lor. Aceasta a fost o lucrare personală, un efort individual.

Aici ne este prezentată chiar ținta pentru care trebuie să lucrăm:

„Roda Duhului... este dragostea“. Dacă avem dragostea lui Hristos în inimile noastre, se vor vedea în mod natural toate celelalte virtuți - bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.

Iar „împotriva acestor lucruri nu este lege“. Legea lui Dumnezeu nu îi condamnă și nu îi ține în robie pe aceia care au aceste virtuți; pentru că ei ascultă de cerințele legii. Ei sunt păzitori ai legii și de aceea ei nu sunt sub lege.

Cu câțiva timp în urmă, când treceam prin Oswego, New York, am văzut doi ofițeri, foarte severi, ducând cu ei doi indivizi ale căror mâini erau legate în cătușe împreună, cu bile grele de plumb. Desigur, concluzia pe care am tras-o nu a fost că ei păziseră legea statului New York ci, dimpotrivă, că o călcaseră, că nu puteau rămâne în libertate datorită faptului că fuseseră călcători ai legii. Noi făceam totul să trăim în ascultare de legile statului New York și de legea lui Dumnezeu, de aceea eram liberi - nu eram sub robia legii. Dacă trăim în armonie cu viața Domnului Hristos, cu legea lui Dumnezeu, legea nu ne condamnă - nu suntem sub robia legii.

Dragostea nu se poate ascunde

Există două căi de urmat. Una ne conduce departe de Dumnezeu și ne închide intrarea în Împărăția Sa; pe această cale se află invidie, ceartă, crimă și tot felul de fapte rele. Pe cealaltă cale - care ne este recomandată - se află bucurie, pace, armonie și iubire.

Dragostea - iată ce trebuie să cultivăm. Lucrul de care avem cea mai mare nevoie este dragostea lui Hristos în inima noastră.

Ea este bunul de mare preț de care ducem mai mare lipsă decât de orice altceva. Avem nevoie, cel mai mult, de acea dragoste care a strălucit în inima lui Isus. Iar atunci când aceasta există în inimă, se va da pe față. Este oare cu puțință să ai dragostea Domnului Isus Hristos în inimă, și aceasta să nu se reverse asupra celor din jur? Nu, ea nu poate să fie prezentă fără să dea mărturie. Ea se va descoperi prin cuvinte, prin însăși expresia feței.

Nu demult, l-am auzit pe un copil bolnav spunând despre o anumită persoană că nu îl iubește. A fost întrebat de ce spune asta. „De unde știi că nu te iubește?“

„Eu pot să spun, de îndată ce mă uit la el, că nu-i place de mine; știi că nu mă iubește.“ Copilul citește chiar în priviri și înțelege expresia feței și, oare, persoanele mai în vârstă nu pot spune când există dragoste în inimă? Căci aceasta se va manifesta în comportament, în cuvinte, în fapte și prin expresia feței. Este de mirare că un copil poate să spună cine îi sunt prietenii? Nu este normal să știe că anumiți oameni țin la el?

N-ar trebui deci să avem nevoie de multe luni de zile pentru a spune dacă dragostea lui Hristos este în inimă și dacă se revărsa în afară.

Când dragostea lui Hristos este păstrată cu sfințenie în inimă, ea nu poate fi ascunsă, la fel ca un parfum deosebit. Influența sfântă pe care o reflectă prin caracter se va manifesta față de toți. Chipul Domnului Hristos va lua naștere înlăuntru - „nădejdea slavei“. Lumina și iubirea Lui vor fi acolo; prezența Lui se va face simțită.

Putem avea bucurie

Au fost ocazii când binecuvântarea lui Dumnezeu a fost acordată ca răspuns la rugăciune, astfel că, atunci când alte persoane au intrat în cameră, de îndată ce au pășit pragul au exclamat: „Domnul este aici!“ Nu se rostise nici un cuvânt; însă influența binecuvântată a prezenței sfinte a lui Dumnezeu era vădit simțită. Bucuria care vine de la Domnul Isus Hristos era acolo; și acesta era sensul în care Domnul era simțit, cu prezența Sa, în acea încăpere - întocmai cum fusese simțit când mergea pe străzile Ierusalimului sau apărea în mijlocul tunicilor, când se găseau în camera de sus, spunându-le: „Pace vouă!“

Când fiul nostru cel mare, în care ne pusese cele mai mari speranțe, pe care așteptam să ne bizuim și pe care îl consacrasem solemn lui Dumnezeu, ne-a fost luat, când i-am închis ochii la trecerea în neființă și l-am plâns cu mare durere și jale, atunci a fost momentul când în sufletul meu a venit o pace așa cum nu se poate descrie, dincolo de orice înțelegere. Am putut să mă gândesc la dimineața învierii; am putut să mă gândesc la viitor, când marele Dătător al vieții va veni și va sfărâma legăturile mormântului, ca să cheme afară pe morții cei neprihăniți din așternutul lor de țărână; când El îi va elibera pe robi din temniță, atunci fiul nostru se va afla din nou printre cei vii. În aceasta am avut o pace, o

bucurie, o mângâiere care erau dincolo de orice descriere.

Și de ce? Pentru că am simțit că mâna mea era așezată în mâna Domnului Hristos; pentru că eu eram a Lui și El era al meu, pentru că El mă iubea și eu Îl iubeam; și pentru că această durere era o dovadă a dragostei Sale.

M-am putut sprijini pe brațul cel puternic al Mântuitorului în toată acea jale și suferință; și apoi am simțit că El avea să mă susțină prin toate încercările, până la sfârșit.

Ce Tată bun și îndurător avem! Ne putem sprijini cu toată greutatea pe El și El ne va purta.

Aceasta este îndrăzneala care ne leagă de Domnul Isus; și aici începe lucrarea cu noi...

Legătura dragostei

Este mare lucru să-L cunoști pe Domnul Isus Hristos. Ar trebui să facem din acesta țelul nostru cel mai înalt, cel dintâi și cel de pe urmă. În versetele citite în auzul dv. astăzi, am văzut că trebuie să avem dragoste și, legate de aceasta, sunt bucuria, pacea, îndelunga răbdare.

Vedem în jurul nostru neliniștea lumii, starea de ne-

mulțumire a oamenilor. Ei doresc ceea ce nu au. Ei doresc ceva care să le stârnească emoțiile, ceva care să-i distreze. Însă pentru creștin există bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, blândețea, stăpânirea de sine. Acestor lucruri vrem să le deschidem ușa inimii noastre, nu trind virtuțile cerești ale Duhului lui Dumnezeu. Facem fiecare dintre noi acest lucru? Nimeni nu o poate face pentru altcineva.

Tu te poți apuca de lucru, pentru a dobândi darurile Duhului; însă nu poți răspunde în locul meu. Pot să fie aici patruzeci sau cincizeci care să înceapă să cultive aceste virtuți creștine; însă aceasta nu înseamnă nimic pentru ceilalți. Fiecare, în mod individual, trebuie să împlinească lucrarea și să se hotărască, prin eforturi personale, să aibă harul lui Dumnezeu în inimă. Eu nu pot să-ți formez caracterul tău și nici tu nu poți pe al meu. Aceasta este o sarcină ce revine fiecăruia, în mod individual, fie că este tânăr, fie bătrân.

S-a spus despre oamenii în vârstă că pentru ei nu mai există pericolul de a se eschiva de la datorie; însă, aflăm despre Solo-

mon că, atunci când a ajuns în vârstă, a pierdut legătura cu Dumnezeu. De ce? Pentru că umbla după renumele, onoarea și bogățiile acestei lumi; pentru că și-a luat soții din națiunile idolare și s-a aliat cu aceste națiuni. Este adevărat că, prin această alianță, a adus aur din Ofir și argint din Tarsis; însă aceasta s-a făcut cu prețul virtuții, al principiului, al integrității caracterului.

Care este modelul nostru?

De-a lungul întregii istorii a națiunii iudaice, vedem că poporul lui Dumnezeu, tineri și bătrâni, trebuia să se distingă și să fie separat de națiunile idolare din jur. Dumnezeu are un popor și astăzi; și este tot atât de necesar ca și în vechime ca poporul Său să fie despărțit, separat, curat și neîntinat de lume, de spiritul și influențele acesteia, deoarece lumea așază în față un standard care este opus modelului adevărului și neprihăririi.

Dacă eu susțin că sunt un slujitor al Domnului Isus Hristos, trebuie oare să urmez un standard lumesc și cursul acțiunilor mele să corespundă cerințelor lumii? Nu ar trebui să-L iau ca exemplu pe El - Cel care a fost un Om al durerii și obișnuit cu suferința - pe El, care a avut atâta milă față de un neam decăzut, încât a lăsat deoparte haina Sa regească, a părăsit curțile împărătești din ceruri, a coborât aici, în această lume pângărită de păcat, a luat chip de om și, de dragul nostru, S-a făcut sărac, astfel ca prin sărăcia Lui noi să putem fi bogăți?

Ce vom face? Îl vom lua ca model pe Cel care a fost batjocorit și maltrat, care a fost Lumina lumii, deși lumea nu îl cunoștea? Sau vom urma exemplul lumii?

O lucrare de făcut

Poporul lui Dumnezeu este depozitarul legii Sale și El ne spune că trebuie să fim un popor aparte, distinct. Trebuie atunci să

ieșim din lume și astfel să nu mai avem nici o influență asupra ei? Domnul Hristos spune: „Voi sunteți lumina lumii”, și lumina aceasta, ne spune El, nu trebuie ascunsă sub obroc sau sub pat, ci pusă în candelă ca să dea lumină tuturor celor din casă.

Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că cei neprihăniți trebuie să dea lumină tuturor celor din lume. Domnul Hristos a venit în lume pentru a asigura mijloacele prin care omul să poată duce bătăliile Domnului și să fie acceptat să stea la dreapta lui Dumnezeu.

Ce lucrare este aceasta! Când a părăsit lumea aceasta, Domnul Hristos a încredințat mâinilor noastre o misiune. Cât a fost aici, El însuși a îndeplinit această lucrare; însă, când S-a înălțat la ceruri, aceasta trebuia preluată de către urmașii Săi de unde a lăsat-o El. Iar alții au preluat-o de acolo de unde au lăsat-o ucenicii Lui; și tot așa a fost continuată până acum, când noi trebuie să facem această lucrare. Și pe când Domnul Isus Se înălța la ceruri și norii îl răpeau privirii ucenicilor Săi care încercau să-L mai zărească, El a spus: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Astfel avem în viață un însoțitor. Nu trebuie să mergem singuri. Putem duce toate durerile, suferințele, necazurile, încercările, supărările și grijile noastre la El și să le spunem urechii care este gata să asculte, a Aceluia care pledează în fața Tatălui cu meritele propriului Său sânge. El mijlocește cu rănilor Sale - mâinile Mele, mâinile Mele! „Iată că te-am săpat pe palmele Mele.” El îți prezintă lui Dumnezeu mâinile Sale, cu urmele rănilor, iar cerele Sale sunt auzite și îngerii sunt trimiși în mare grabă să îi slujească pe oamenii căzuți, să-i ridice și să-i susțină.

Primejdia noastră stă, deci, în despărțirea de Dumnezeu și în amestecarea cu spiritul și influența lumii. Dacă, înțelegând

că trebuie să aduci lumea să vadă și să primească cerințele pe care cerul le are față de ei, crezi că poți să-i convertești pe păcătoși coborând standardul, te înșeli amarnic. Domnul Hristos a fost în lume, însă El nu a fost din lume. El a ținut standardul sus; și acesta este modul în care orice pastor, orice creștin și orice ființă care simte vreo răspundere față de cauza lui Dumnezeu trebuie să arate că este în legătură cu Dumnezeu. Toți trebuie să reprezinte Cerul...

Mă consumă mult acest subiect. Zi și noapte, el apasă pe sufletul meu. Adeseori, când toți ceilalți din casă dormeau, eu mă rugam lui Dumnezeu să-mi dea înțelepciune și tărie să călăuzesc ființele omeniești pe cărarea care duce spre viața veșnică. De multe ori am mers la El la miezul nopții și L-am implorat pentru ajutor și înțelepciune, ca să pot fi în stare să călăuzesc mintea copiilor mei pe calea adevărului. Nu l-am cerut să le dea onoruri lumești, ci să ne dea putere să-i creștem pe calea adevărului și neprihăririi și să le placă să facă voia lui Dumnezeu... Vreau să lucrez pentru Dumnezeu în fiecare ceas al vieții mele, în fiecare clipă; apoi vreau să muncesc cât pot de mult, potrivit cu puterea pe care mi-o dă El.

Întrebări pentru discuție

1. Cum descrie sora White rolul nostru în mântuire? Cum ar trebui să înțelegem afirmațiile sale de aici, comparate cu puternicele declarații pe care le face în alte locuri, unde accentuează totala dependență de Domnul Isus?

2. Care este relația dintre consacrare și mărturia personală?

3. Cum putem dobândi mai multă bucurie în viață?

Din „Review and Herald” - 4 ian. 1887.

Ellen G. White a fost unul dintre pionierii bisericii adventiste de ziua a șaptea. Lucrarea ei continuă să fie un glas profetic în cadrul acesteia.

Daruri și roade

Roadele Duhului dau vigoare și orientează corect darurile Duhului

• Daniel Nae

Există zile și perioade ale anului când primim daruri din partea celor dragi. De la Tătăl nostru ceresc primim daruri tot timpul anului. Să ne gândim pentru o clipă la belșugul binecuvântărilor pe care le-am primit și anul acesta! Cine ar putea să numere razele de soare care ne-au mângâiat chipul sau florile care ne-au învelit privirea? Nimeni n-ar putea prezenta o listă completă a darurilor primite din partea lui

Dumnezeu într-un interval de un an, cu atât mai mult într-o viață.

De ce primim daruri? Nu pentru că am avea vreun merit. Cineva spunea: Singurul meu merit este marea-mi nevrednicie, însă singura mea speranță este marea Lui îndurare. Nu avem nimic bun în noi care să justifice potopul de daruri pe care „Tătăl luminilor“ (Iacov 1,17) îl revarsă de sus. Dragostea Lui este singura explicație. Pentru că ne iubește, Dumnezeu a dat și continuă să ofere. Mai presus de orice, Tătăl l-a dat pe Fiul Său ca jertfă pentru păcatele noastre. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!“ (2 Cor. 9,15). Datorită dragostei Sale pentru Fiul Său și pentru copiii Lui, Tătăl continuă să dea: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat

pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El toate lucrurile?" (Rom. 8,32). „Așa că nu ducem lipsă de nici un fel de dar în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos" (1 Cor. 1,7).

Ce fel de daruri primim? Aș aminti întâi pe cele materiale, nu pentru că ar fi cele mai importante, ci pentru că sunt cele mai cunoscute. Hrana și îmbrăcămintea, de exemplu, sunt darurile lui Dumnezeu, de care noi nu trebuie să ne îngrijorăm (Mat. 6,25-33). Ele ni se dau „pe deasupra", dacă noi căutăm mai întâi „Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui" (v. 33).

Însă fie că este vorba de pâinea cea de toate zilele, fie de apa fără de care nu am putea trăi, nu trebuie să uităm că tot ceea ce ni se dă poartă marca cerului, tot ce primim poartă pecetea crucii, a jertfei Domnului Hristos.

Apoi, noi primim daruri spirituale sau darurile Duhului pentru că ele ne sunt date prin Duhul Sfânt. Un studiu cu post și rugăciune al capitolului 12 din Romani și 1 Corinteni ne va lumina atât cu privire la dărniciile lui Dumnezeu, cât și cu privire la sărăcia noastră spirituală. Avem nevoie să fim înzestrați cu darurile Duhului și trebuie să recunoaștem că Dumnezeu este cu mult mai dispus să ni le dea decât suntem noi să le primim.

Lista darurilor spirituale cuprinse în epistolele pauline și pilda talanților ne conduc la concluzia că și noi avem daruri, daruri față de care nu avem dreptul să fim indiferenți: „nu fi nepăsător de darul care este în tine", îi spunea apostolul Pavel lui Timotei (1 Tim. 4,14).

Cu ce scop ni se dau daruri? În primul rând ca să învățăm să dăm mai departe. „Nu este nimic, afară de sufletul egoist al omului, care să trăiască pentru sine" (Hristos, Lumina lumii,

pag. 10, ed. 1990). Dumnezeu dorește să trezească în sufletele noastre amorțite de egoism dărniciile iubirii Sale. El vrea ca fiecare dintre noi să devină un dar pentru semenul său. Pentru aceasta este nevoie ca mai întâi să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu" (Rom. 12,1). Atunci suntem pregătiți pentru slujire.

În al doilea rând, ni se dau daruri ca să aducem rod. Să creștem din punct de vedere spiritual până la desăvârșirea caracterului, „până vom ajunge la... înălțimea plinătății lui Hristos" (Efeseni 4,13) și să colaborăm cu Domnul Hristos pentru mântuirea celor păcătoși. „După cum este sigur că avem pregătit un loc în locașurile din ceruri, tot atât de sigur este și faptul că aici, pe pământ, avem hotărât un loc anumit unde să lucrăm pentru Dumnezeu" (Parabolele Domnului, pag. 257).

În Luca 9,6-13, Domnul Hristos vorbește despre pilda smochinului neroditor. Citind această pildă, aș dori să ne punem câteva întrebări la care să căutăm împreună răspunsuri:

1. Ce este rodul?
2. De ce nerodire?
3. Care sunt condițiile rodirii?
4. Există secrete ale rodirii?
5. Care-i timpul rodului?

Ce este rodul? „Roada Duhului, dimpotrivă, este dragostea" (Gal. 5,22). Dragostea este trăsătura fundamentală a caracterului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu așteaptă rod, El Se așteaptă să dezvoltăm un caracter asemenea caracterului Său. Cum este dragostea care vine de sus? O tânără studentă avea foarte clar conturat conceptul cu privire la perfecțiune. Ea citise textul din Matei 5,48: „Fiți dar desăvârșiți după cum și Tatăl vostru cel cereesc este desăvârșit", și înțelegea desăvârșirea prin obținerea de note maxime la școală. În ziua în

care a luat o notă mai mică, parcă s-a prăbușit o lume interioară. S-a îndreptat din nou spre pasajul din Matei 5 și l-a recitat cu atenție. Contextul vorbește despre dragostea lui Dumnezeu care „face să răsară soarele Său și peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti" (v. 45). Cu alte cuvinte, dragostea Sa este necondiționată. Atunci, tână studentă și-a dat seama că ceea ce aștepta Dumnezeu de la ea în primul rând era să fie desăvârșită în dragoste. Este dragostea noastră necondiționată? Dacă da, viața noastră este roditoare, căci dragostea este rodul cerului, roada Duhului Sfânt. Corelând pasajul din Galateni 5,22-23 cu cel din 1 Corinteni 13, vom descoperi că dragostea „nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr", ea este „îndelung răbdătoare, dragostea nu pizmăiește"; „dragostea este plină de bunătate, nu se gândește la rău, nu caută folosul său, crede totul, nu se poartă necuviincios, nu se laudă". Adunând toate aceste caracteristici ale dragostei, vom avea un caracter.

„Domnul Hristos însă nu ne-a asigurat de faptul că atingerea desăvârșirii caracterului este un lucru ușor. Un caracter nobil, cizelat, necolțuros, nu se moștenește. Nici nu-l putem avea printr-o întâmplare. Un caracter nobil se câștigă prin eforturi și prin meritele Domnului Hristos. Dumnezeu dă talentele, puterile mintale; noi... ne formăm caracterul. El se formează printr-o luptă necruțătoare și aspră cu eul" (Ibid., pag. 260).

Însă Domnul ne-a asigurat că „un caracter format după chipul și asemănarea caracterului divin este putere".

Caracterul este putere

„Mărturia tăcută a unei vieți credincioase neogoiste și evlavi-

oase are în sine o putere irezistibilă. Manifestând în viața noastră caracterul Domnului Hristos, noi conlucrăm cu El în lucrarea de salvarea de suflete" (*Ibid.*, pag. 268).

„Cine seceră, primește o plată și strânge roadă pentru viața veșnică”, spune Domnul Hristos (Ioan 4,36).

Sufletele câștigate pentru Împărăția lui Dumnezeu reprezintă al doilea rod pe care-l așteaptă cerul de la noi. Sufletele sunt rodul rodului, în sensul că întotdeauna un caracter care dezvăluie dragostea Domnului Isus Hristos câștigă suflete pentru slava Lui. Un studiu cu consacrare al capitolului „Talanții” din *Parabolele Domnului* ne dezvăluie o ecuație fundamentală a credinței: darurile sau talanții ne sunt dați pentru dezvoltarea caracterului, iar buna influență a caracterului câștigă suflete.

De ce totuși nerodire? În pildă, trei ani consecutivi stăpânul smochinului a căutat rod și n-a găsit. De ce oare?

„Domnul Hristos avertizase pe oameni de venirea Împărăției lui Dumnezeu și a musturat aspru ignoranța și indiferența lor” (s.n) *Parabolele Domnului*, pag. 166. Ignoranță față de mila lui Dumnezeu și indiferență față de dreptatea Sa, iată cauzele nerodirii. Ele mențin o concepție greșită despre dragostea lui Dumnezeu și ne fac insensibili față de sufletele care pier în întunericul păcatului. Ignoranța și indiferența își au izvorul în mulțumirea de sine laodiceană care crede că are rod și nu știe că este „doar frunziș”. Nepăsarea față de darurile lui Dumnezeu sau cheltuirea lor în mod egoist ne fac automat neroditori în ceea ce privește dezvoltarea caracterului, iar un caracter firesc nu poate câștiga suflete. De exemplu, cum folosim noi timpul pe care-l avem la dispoziție ca dar al lui Dumnezeu?

„De folosirea dreaptă a timpului nostru, depinde succesul în dobândirea cunoștinței și de cultivarea a minții. Cultivarea intelctului nu trebuie să fie împiedicată de sărăcie, de originea umilă a cuiva sau din cauza împrejurărilor nefavorabile. Trebuie să folosim fiecare clipă a vieții. Câteva clipe aici, câteva clipe acolo care pot fi risipite în vorbiri nefolositoare, orele de dimineață pierdute adesea prin șederea în pat; timpul petrecut în călătorii cu tramvaiul sau cu trenul sau așteptând în stații, sau clipele de așteptare până ni se servește masa, sau timpul petre-

---

Rodirea este rezultatul unei legături vitale cu Isus Hristos. Dacă în viața noastră lipsește rodul, este timpul să revizuiem legătura noastră cu Mântuitorul. El este gata să ne ia de acolo de unde ne aflăm, de la stadiul de „așa cum suntem”, goi sau plini de frustrare, și să ne facă să aducem multă roadă.

---

cut în așteptarea aceluia care întârzie la întâlnirile date - dacă o carte ar fi păstrată la îndemână și aceste fragmente ar fi folosite pentru studiu, pentru lectură sau pentru o profundă meditație, câte nu s-ar putea realiza!” (*Ibid.*, pag. 271).

Tot mai des ne sprijinim ignoranța pe obsedantul „n-am timp”, însă cine ar putea să nu-

mere clipele pierdute pur și simplu sau, mai rău, clipele folosite în mod greșit? Atât pentru dezvoltarea caracterului, cât pentru câștigarea de suflete este nevoie de cunoștință și de pasiune. Cineva spunea că succesul în viață depinde de trei factori: talent, școală și pasiune. Talent avem. Instruire căpătăm tot mai des. Nu cumva ne lipsește pasiunea?

Condițiile rodirii. Nimeni nu poate aduce roadă de la sine, spune Domnul Hristos într-o altă binecunoscută pildă, cea a viței.

„După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă dacă nu rămâneți în Mine.” (Ioan 15,4). Rodirea este rezultatul unei legături vitale cu Isus Hristos. „Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă. Căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic (v. 5). De la nimic la multă roadă este o distanță considerabilă. Dacă în viața noastră lipsește rodul, este timpul să revizuiem legătura noastră cu Mântuitorul. El este gata să ne ia de acolo de unde ne aflăm, de la stadiul de „așa cum suntem”, goi sau plini de frustrare, și să ne facă să aducem multă roadă.

În cartea *Hristos, Lumina lumii* citim această minunată făgăduință: „Dumnezeu ia pe oameni așa cum sunt și le face educația pentru lucrarea Sa, dacă se supun Lui. Duhul lui Dumnezeu primit în suflet va înviora toate puterile. Sub conducerea Duhului Sfânt, mintea care s-a predat fără rezerve lui Dumnezeu se dezvoltă în chip armonios și este întărită să înțeleagă și să împlinească cerințele lui Dumnezeu. Caracterul slab și nehotărât se transformă într-un caracter plin de putere și de statornicie. Consacrarea continuă produce o legătură atât de strânsă între Isus și ucenicii Lui, încât

creștinul devine asemenea Lui la minte și la caracter.

Prin legătura cu Hristos, el va avea vederi mai clare și mai cuprinzătoare. Puterea lui de înțelegere va fi mai pătrunzătoare, judecata lui mai echilibrată. Cel care dorește să fie în slujba lui Hristos este atât de înviorat de puterea dătătoare de viață a Soarelui Îndreptării, încât poate să aducă mai multă roadă pentru slava lui Dumnezeu“ *Hristos, Lumina lumii*, pag. 236, ed. 1981.

Suntem noi gata să venim la El așa cum suntem și în umilință să-I cerem să ne facă El să aducem roadă multă?

„Dacă ne vom umili noi înșine înaintea lui Dumnezeu și dacă vom fi amabili și curtenitori, cu o inimă simțitoare și miloasă, vor fi o sută de convertiri acolo unde acum nu există decât una“ (*Testimonies*, vol. 9, pag. 189).

Rodirea presupune muncă (2 Tim. 2,6), răbdare (Luca 8,15) și acceptarea disciplinei (Evrei 12, 11). Cu toate acestea, fără jertfa Domnului Isus Hristos noi nu am putea aduce nici un fel de roadă. Noi cu toții suntem rodul jertfei Sale aduse cu atâta iubire pe crucea Golgotei. „Adevărat, adevărat vă spun că dacă grăunțele de grâu care a căzut pe pământ, nu moare rămâne singur; dar dacă moare aduce multă roadă“ (Ioan 12,24). Pentru ca efectele jertfei Sale să-i cuprindă pe toți aceia pe care-i dorim mântuiți în Împărăția lui Dumnezeu, mai este nevoie de rugăciune, de multă rugăciune.

După absolvirea școlii, un tânăr pastor a primit un mic district unde să slujească. Îi vizita pe membri și se străduia să țină predici cât mai bune; cu toate acestea, rodul bogat întârzia să apară. Într-o miercuri seara, la ora de rugăciune, a avut o inspirație. „Fraților“, a zis el, „spuneți în seara aceasta un

nume sau două dintre cei pe care doriți cu tot dinadinsul să-i vedeți salvați. Nu se poate să nu ne doară sufletul pe fiecare dintre noi de cineva“. Lacrimi au apărut în ochii celor prezenți și cu glasurile marcate de emoție fiecare a spus un nume, două. Pastorul i-a trecut pe o listă. S-au strâns cam 60 de suflete. Au început să se roage în fiecare miercuri seara pentru ele. Și spre marea bucurie a tuturor, peste un an de zile, 27 dintre cei de pe listă coborau în apa botezului pentru a încheia legământ cu Dumnezeu. Omenește, unii erau cazuri fără speranță de mântuire, dar toți au văzut rodul jertfei Mântuitorului și au simțit puterea rugăciunii de mijlocire.

Secretul rodirii. „Și-L rog ca potrivit cu bogăția slavei Sale să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lângă, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca având rădăcina și temelgia pusă în dragoste ... să cunoașteți dragostea lui Hristos“ (Efeseni 3,16-19).

Din ce sol își trage seva viața noastră? Avem noi rădăcina pusă în dragoste? Un pastor a primit un ficus foarte frumos. L-a așezat în camera de zi, lângă fereastră. Îl uda zilnic și se aștepta să fie tot mai frumos. Însă ficusul se ofilea pe zi ce trecea. I-a schimbat poziția, i-a săpat pământul, a continuat să-l ude, dar totul în zadar. A povestit unui prieten ce se întâmpla și acesta i-a spus: „Schimbă-i pământul“. I-a schimbat pământul și într-adevăr ficusul și-a revenit. Dacă o plantă nu poate trăi în orice condiții, cu atât mai mult viața noastră spirituală nu poate rodi în orice sol. Dacă ne simțim ofiliți și neroditori, s-ar putea să fie o singură soluție: schimbă pământul! „Desteleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul ca să vină și să vă ploaie mântuire.“ Osea 10,12.

Este vremea ... rodirii. În pilda smochinului neroditor ni se spune că trei ani consecutiv stăpânul viei a căutat rod și n-a găsit. Atunci a vrut să taie smochinul. Grădinarul însă l-a rugat: „Mai lasă-l și anul acesta“.

Există un timp de evaluare spirituală, după cum este un timp de rodire. De câți ani oare vine cerul la noi în cercetare de sine și ne spune Duhul Sfânt: „nu e rod“? Câți ani s-a tot repetat cuvântul plin de milă: „mai lasă-l și anul acesta!“ Până când? Oare nu ne dăm seama că ecurile acestei întrebări se împletesc dureros cu dorul de milenii ale întăririi cu Isus? De ce nu a venit încă Mântuitorul nostru? Cine nu este gata? Cine așteaptă de fapt? Cerul așteaptă cu dor ca în viețile urmașilor lui Hristos să se reflecte deplin caracterul Său.

De ce nu a venit Isus? „Va vedea rodul muncii sufletului Său și Se va bucura“ (Is. 53,11 u.p.). El așteaptă să vadă rod bogat și în generația noastră.

De ce nu a venit Isus? „Ca să vină și fiica mea la El“, a răspuns un tată plângând la un seminar de Apocalipsa. Pe cine oare mai așteaptă Domnul? Poate chiar pe tine, poate chiar pe mine.

„Și mă rog ca dragostea noastră să crească tot mai mult în cunoștință și în orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, plini de roada neprihănită, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu“ (Fil. 1,9-11).

Întrebări pentru discuție:

1. Cum putem descoperi darurile spirituale cu care suntem înzestrați?
2. Care este rodul pe care-l așteaptă Dumnezeu de la noi?
3. Care sunt condițiile rodirii?

Daniel Nae este directorul postului de radio Vocea Speranței

Dragostea

*A iubi nu ține în primul rând de ceea ce faci,
ci mai ales de ceea ce ești.*

J.J. Norfey

Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos a rezumat întreaga viață, responsabilitate și slujire creștină în două porunci scurte: prima - dragostea, și a doua - dragostea. „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta“, a poruncit El, „și pe aproapele tău ca pe tine însuși.“ La sfârșitul întâlnirii Sale cu ucenicii în camera de sus, El le-a reamintit să se iubească unii pe alții. „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei dacă veți avea dragoste unii pentru alții“ (Ioan 13,34.35).

În structura capitolului 13 din Ioan, această poruncă a dragostei pare că a fost așezată în cadrul ultimei părți a evenimentelor din camera de sus. Conform gândirii orientale și africane, aceasta ar indica lipsa ei de importanță. Dar adevărul este cu totul altul. În acest loc Domnul a prezentat iubirea ca fiind temelia absolută nu numai în experiența creștină, dar și pentru proclamarea cu succes a soliei mântuirii. Declarând dragostea o poruncă, El a dorit ca toți creștinii să știe că iubirea, așa cum o definea El, nu reprezintă o opțiune sau o posibilitate între altele.

Luca raportează ceea ce a avut loc la un ospăț găzduit de un

fariseu din Ierusalim. Când s-a servit masa, gazda a fost surprinsă că Domnul Isus și ucenicii Săi nu au înfăptuit ritualul spălării înainte de a mânca. După aceea, Domnul a rostit cele șase vaiuri cu privire la atitudinea fariseilor. Și primul dintre acestea, după Luca, reia învățătura Domnului cu privire la dragoste:

„Vai de voi, fariseilor! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din rută și din toate zarzavaturile, dar dați uitării dreptatea și dragostea de Dumnezeu: pe acestea trebuia să le faceți și pe celelalte să nu le lăsați nefăcute!“ (Luca 11,42).

Dacă acel banchet s-ar desfășura în orașul Accra sau la New York, în casa unuia dintre noi, cei de azi, ar fi oare, relatarea diferită?

Temelia Evangheliei

Înapoierea cu credincioșie a zecimii, păzirea Sabatului sau darurile pentru lucrarea misionară? Da, toate acestea sunt necesare și esențiale, inclusiv păzirea cum se cuvine a Sabatului, însă este și mai solemn faptul că noi nu trebuie să uităm însăși inima și temelia Evangheliei - iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele.

„Grecii aveau trei cuvinte care redau ideile pe care noi căutam să le exprimăm printr-un

singur cuvânt - dragoste: *agapan*, *philein* și *eran*. *Philein* descrie în general dragostea afectivă, sentimentală ce se întemeiază pe emoții și sentimente... *Eran* descrie dragostea pasională, senzuală, dragoste ce este prezentă în principal pe planul fizic...

Eran nu este utilizat în Noul Testament. În Noul Testament termenul *agapan*, când este pus în contrast cu *philein*, descrie iubirea din punctul de vedere al respectului și aprecierii. Principiul se adaugă la sentiment, în așa fel încât principiul să controleze sentimentele. Se pun în joc cele mai înalte puteri ale minții și inteligenței. În timp ce *philein* tinde să ne determine să îi iubim doar pe aceia care ne iubesc, *agapan* extinde dragostea chiar față de aceia care nu ne iubesc. Forma substantivală, *agape*, este limitată aproape exclusiv la Biblie. Termenul *agape* din Noul Testament desemnează dragostea în sensul cel mai înalt și cel mai adevărat, dragoste față de care nu există alta mai mare - dragoste care îl îndeamnă pe om să se sacrifice pe sine pentru alții (Ioan 15,13)“ (SDA Bible Commentary, vol.5, p.340).

Un mod de viață

Domnul nostru ne-a poruncit să ne iubim unii pe alții întotdeauna cu o dragoste izvorâtă dintr-un principiu divin de gândire și făptuire. O astfel de iubire stăpânește impulsurile, controlează pasiunile și înobilează sentimentele.

Această dragoste nu cunoaște bariere. Nu este afectată de prejudecăți de grup, naționalitate, rasă sau clasă socială. Suntem chemați să facem din dragoste un mod de viață. Iubirea nu trebuie să fie o reacție față de mediul în care trăim, ci să devină însăși natura noastră, deoarece noi îi aparținem Lui, care este dragoste.

Apostolul Ioan trasează foarte clar această paralelă: „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi. Dacă zice cineva: 'Eu iubesc pe Dumnezeu' și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu pe care nu-L vede? Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său“ (1 Ioan 4,19-21). În toate aceste versete porunca este pentru *agapan*.

Desigur, este cu mult mai ușor să-ți exprimi dragostea față de aceia care sunt departe și au foarte puțin sau deloc de a face cu noi. Însă cei de care ne lovim zi de zi, oră de oră sau în mod regulat sunt cel mai greu de iubit din mai multe motive: ei ne pot părea îngrozitori, pot spune lucruri urâte și pot acționa nerezonabil. Însă tocmai pe acești indivizi „de neiuibit“ suntem chemați să-i iubim. Căci, dacă îi iubim doar pe aceia care ne iubesc pe noi - pe aceia care pot să ne întoarcă dragostea - nu suntem cu nimic mai buni decât fariseii.

Când un lepros, un excomunicat din locul în care trăia, a căutat vindecare la Domnul, Domnul „a întins mâna, S-a atins de el“ și apoi a spus: „Fii curățit“ (Mat.8,1-3). Acest om a fost curățit de lepra lui, însă, mai mult decât atât, el a simțit atingerea iubitoare a Domnului Isus.

Domnul nostru a pășit dincolo de limitele puse de tradiție, cerând apă de la o femeie și aceea, samariteancă (Ioan 4,7-9). El a arătat respect și considerație față de o persoană pe care tradiția iudaică o disprețuia. Însă El a făcut ceea ce trebuia să facă, neținând seama de barierele puse de tradiție. Iubirea, respectul și considerația Sa izvorau dintr-un principiu de viață.

Marele principiu al iubirii

Iubirea, cu adevărat, este un principiu de viață. Este un fel de a fi. Exprimând acest principiu, „înțeleptul Africii“, Dr. Felix Houphouet-Boigny, a spus: „Cel care nu mai iubește n-a iubit de fapt niciodată“. Ellen White scria că „ascultarea nu este doar o conformare exterioară, ci o slujire din dragoste. Legea lui Dumnezeu este o expresie a însăși naturii Sale; este o întrupare a marelui principiu al dragostei și, din acest motiv, constituie temelia guvernării Sale atât în ceruri, cât și pe pământ. Dacă inimile noastre sunt reînnoite după chipul lui Dumnezeu, dacă iubirea divină este sădită în suflet, oare nu este de așteptat ca legea lui Dumnezeu să fie împlinită în viață?“ (*Love Unlimited*, pag. 60).

Oamenii din vremea lui Isus au rămas consternați când El spunea: „Ați auzit că s-a zis: 'Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.' Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc“ (Mat. 5,43.44).

Domnul nu le-a cerut ascultătorilor Săi să-i iubească pe vrăjmașii lor în sensul lui *eran* și nici să dovedească față de aceștia dragostea *filein*. „Porunca ar fi imposibilă, dacă aceasta ar impune oamenilor să-și iubească vrăjmașii în sensul lui *philein*, căci ei nu pot să simtă față de dușmanii lor aceeași căldură și afecțiune pe care o simt față de membrii apropiați ai familiilor lor...“

Pe de altă parte, a-i iubi pe vrăjmași în sensul *agapan* poate fi poruncit și este poruncit, pentru că iubirea de acest fel este sub controlul voinței. A-i iubi pe vrăjmașii noștri cei mai înverșunați cu o dragoste *agapan* înseamnă a-i trata cu respect și bunătate și a-i privi așa cum îi

privește Dumnezeu (*SDA Bible Commentary*, vol.5, pag. 340).

Trebuie să luăm în serios această poruncă a lui Hristos. Trebuie să cerem harul Său pentru a putea dobândi o dragoste ca a Lui. Atunci vom primi de la El puterea de care avem nevoie pentru a trăi viața pe care El o așteaptă de la noi pe acest pământ, până va veni El. Dacă dragostea noastră are la bază un principiu de viață, și nu o reacție față de mediul în care trăim, îi vom putea iubi pe toți oamenii și în orice împrejurare. Vom putea fi în stare să arătăm respect și considerație față de persoane care nu ne iubesc, pentru că acestea au fost create de către Tatăl nostru și răscumpărate de Domnul nostru. Vom iubi pentru că Tatăl nostru ne iubește pe noi nu numai când Îi suntem credincioși, ci întotdeauna. Cuvântul Scripturii este clar. El dă ploaie și soare peste toată creațiunea Sa, peste buni și răi (Mat. 5,43-48).

Nici o altă religie a lumii nu învață importanța și rolul dragostei așa cum o face creștinismul. Iubirea este însăși inima și temelia mesajului Evangheliei: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3,16).

Iubirea cuprinsă în porunca lui Hristos este descrisă mai departe și ilustrată de către apostolul Pavel. Renumitul său capitol pe tema dragostei - 1 Corinteni 13 - dezvoltă porunca Domnului potrivit căreia iubirea este principiu fundamental în relațiile noastre unii cu alții. „Cea mai mare dintre ele“, spune Pavel, „este dragostea“ (v.13).

Această dragoste este fără asemănare. A avea acest fel de dragoste nu înseamnă în primul rând a face anumite lucruri, ci a fi un anume fel de persoană.

(continuare în pag. 30)

Bucuria

Într-o lume ca a noastră? Cum ar fi posibil?

Jonathan Ng

În sistemul de valori al vieții mele de creștin timp de mulți ani, bucuria nu a avut un loc prioritar. Aceasta până în ziua când am descoperit brusc solia din Romani 14,17.18: „Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este o chestiune de mâncare și băutură, ci de neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt, pentru că oricine slujește Domnului Hristos în acest fel este plăcut lui Dumnezeu și aprobat de oameni.“ (după NIV).

În acest text, Pavel ne spune că Împărăția lui Dumnezeu este nu doar neprihănire și pace, dar și bucurie. De fapt, el spune că viața noastră creștină nu va fi plăcută Tatălui ceresc fără bucurie.

Domnul Isus spunea: „Am venit ca oile Mele să aibă viață, și

s-o aibă din belșug.“ (Ioan 10,10). El a făcut tot ce s-a putut face pentru ca noi să avem o viață plină de bucurie. Evanghelia lui Ioan ne spune că, în noaptea când a fost trădat, El S-a referit de câteva ori la bucuria pe care o dorea ucenicilor Săi. În 1 Tesaloniceni 5,16, Pavel ne poruncește să ne bucurăm „totdeauna“. Iar în Filipeni 4,4 el spune: „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul. Iarăși zic: Bucurați-vă!“

Pentru apostolul Pavel era evident că intenția lui Dumnezeu față de copiii Săi era ca ei să dovedească roada bucuriei în viețile lor.

Ellen White scrie: „Dumnezeu are resurse de dragoste, bucurie, pace și biruință glorioasă pentru toți aceia care îi slujesc în

duh și în adevăr.“ (*Testimony Treasures*, vol.3, p.251).

Dânsa mai spunea: „Pentru a putea avea o stare de sănătate desăvârșită, inimile noastre trebuie să fie umplute cu speranță, dragoste și bucurie.“ (*Counsels on Health*, pag.587). Pe când studiam la Universitatea din Loma Linda, un profesor de terapie stress-ului mi-a explicat că, atunci când suntem bucuroși, organismul nostru eliberează endorfine. Acestea contribuie la îmbunătățirea sistemului imunitar.

Așadar, o atitudine optimistă are un efect pozitiv asupra sănătății fizice. Ultimii 12 ani ai activității mele, pe care i-am petrecut alături de bolnavi în spital, m-au convins că o atitudine plină de bucurie ajută în procesul de vindecare a pacienților. Bucuria nu este accesibilă doar acelor cu un temperament predispus spre o asemenea stare de spirit; este o atitudine conștientă și ni se cere tuturor să o cultivăm.

Vreau să fiu fericit

Ne putem spune nouă înșine: „Vreau să fiu fericit, aleg lucrul acesta pentru că aleg să mă încred în Domnul.“ Dacă începem ziua într-o atitudine voioasă, prin harul lui Dumnezeu bucuria va continua să crească în viața noastră.

Apostolul Pavel le spunea romanilor: „Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde.“ (Rom.15,13).

Dragostea este roada Duhului. Este efectul lucrării Spiritului Sfânt în inimile noastre. Noi putem cunoaște bucuria mântuirii prin puterea Duhului chiar în mijlocul încercărilor.

Într-o anumită ocazie, când consideram că viitorul meu este sumbru, am putut să mă bucur în Domnul prin făgăduința din Ieremia 29,11: „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi“, spune Domnul, „gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde“.

Mulțumim lui Dumnezeu căci cuvintele Duhului Sfânt aduc cu siguranță încurajare și susțin bucuria în inimile noastre. Am văzut lucrul acesta întâmplându-se mereu și mereu chiar în viața bolnavilor în ultima fază.

Ca oameni, tendința noastră este să presupunem că se va întâmpla ceva foarte rău și că ne vom pierde orice licărire de bucurie atunci când lucrurile nu merg așa cum dorim noi. Ne preocupăm împrejurările, în loc să ne concentrăm asupra Domnului Însuși. În acele situații, Duhul Sfânt ne face în stare să ne bizuim pe făgăduința din Romani 8,28: „Pe de altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.“

Acest lucru ne ajută să ne bucurăm, având asigurarea că Dumnezeu este la cârmă, că El lucrează prin acele împrejurări, spre binele nostru.

Ca membri ai familiei lui Dumnezeu, suntem îndemnați să manifestăm atât responsabilitate, cât și dependență. Este voia Lui

ca să dovedim bucurie în viața noastră și să fim dependenți de Duhul Sfânt pentru a avea puterea de a face acest lucru. Privind la El, să ne amintim că scopul bucuriei nu este atât de mult acela de a ne simți mai bine din punct de vedere emoțional, cât de a da slavă lui Dumnezeu, demonstrând oamenilor din jurul nostru că Părintele nostru ceresc, iubitor și credincios, are grijă de noi și ne dă tot ceea ce am avea nevoie, în orice împrejurări ne-am afla.

În lucrarea aceasta de slujire, adeseori pun următoarele întrebări pacienților care sunt în pragul morții: „Înainte de a muri, există vreo persoană de care trebuie să fii iertat sau vreo persoană pe care trebuie s-o ierți?“ De obicei, aceasta este o experiență plină de seriozitate pentru pacient și, de asemenea, o deosebită experiență spirituală pentru toți cei implicați. Relațiile sunt restabilite, iar iertarea lui Dumnezeu constituie o sursă de uimire pentru mine. Continua credincioșie a lui Dumnezeu, manifestată prin iertare și posibilitatea de a avea părtășie din nou cu El, este o sursă de bucurie pentru mine și pot să cânt: „Bucuria în Domnul este tăria mea“ și „cu bucurie, cu bucurie, Te adorăm!“

Romani 15,13 vorbește despre dorința lui Dumnezeu de a ne umple cu bucurie și pace atunci când ne încredem în El. Ellen White spunea odată: „Dragostea pe care Domnul Hristos o răspândește în întreaga ființă este o putere care dă viață. Fiecare organ vital - creierul, inima, nervii - este atins de vindecare. Prin aceasta, cele mai înalte energii ale sufletului sunt trezite la activitate. Ea eliberează sufletul de vinovație și durere, neliniște și griji, care zdrobesc puterile vitale.

O dată cu ea vin seninătatea și liniștea. Ea sădește în suflet bucuria pe care nici un lucru pământesc nu o poate distruge - bucurie în Duhul Sfânt - dătătoare de sănătate, dătătoare de viață.“ (Ibid., p.29).

Cu toate acestea, pentru ca bucuria să poată fi simțită și trăită, noi trebuie să ne încredem continuu în Dumnezeu și în făgăduințele Sale.

Odată, m-am dus împreună cu soția să cumpărăm un balansoar - un scaun care te leagă, te face să te simți confortabil și să te bucuri. Pentru că sunt mai solid, soția mi-a spus să încerc eu scaunul. Mi-a fost teamă că scaunul nu mă va ține. De aceea, am fost precaut și întreg corpul îmi era tensionat.

Nu mi-a plăcut deloc acea experiență. Doar când am avut încredere în acel scaun și m-am lăsat cu toată greutatea în el, doar atunci scaunul a început să se lege într-un mod care mă făcea să mă simt confortabil, să mă bucur.

Cum să cunoaștem bucuria

În mod asemănător, doar atunci când ne încredem în Dumnezeu din toată inima și ne lăsăm în brațele Lui - cu trupul, sufletul și mintea noastră - putem cunoaște confortul și bucuria acestei relații de încredere. Atunci făgăduința din Rom.8,28 va deveni o realitate pentru noi. Această făgăduință este adevărată, fie că noi o credem sau nu o credem.

Credința noastră sau lipsa ei nu determină lucrarea lui Dumnezeu. Însă de un lucru sunt sigur, și anume că Dumnezeu este la lucru în toate împrejurările vieții noastre, pentru binele nostru. Intervenția Sa nu este dependentă de credința noastră - însă mângâierea și bucuria acestei făgăduințe depind de credința noastră, de încrederea

---

Aceia care își pun încrederea în Domnul sunt mult mai capabili să suporte suferința și să vadă lucrurile prin prisma bucuriei, pentru că Domnul are stăpânire deplină asupra vieții lor.

---

noastră în El, care este la lucru, chiar dacă noi nu putem vedea rezultatul acelei lucrări.

Un exemplu biblic este cel al lui Iov. Dumnezeu nu i-a explicat niciodată lui Iov motivul pentru care este încercat. Ci doar l-a adus în acea stare în care să se încreadă în El fără vreo explicație.

Să luăm în atenție următoarele faze ale bucuriei:

În primul rând, bucuria este un răspuns la stimuli care produc încântare, plăcere. Este reacția launtrică, a spiritului. Secretul bucuriei constă în a cunoaște și a crede că Dumnezeul nostru Creator este la cârma vieții noastre și a situațiilor din jurul nostru, că El ne are în vedere, ne poartă de grijă. De aceea, este important să învățăm să vedem lucrurile vieții prin prisma bucuriei. Bucuria dă speranță, iar o atitudine voioasă ne face să ne relaxăm atunci când lucrăm cu oamenii.

În al doilea rând, bucuria constituie o expresie emoțională a unei satisfacții profunde. Asigurarea că Dumnezeu mă iubește și are o misiune pentru viața mea îmi aduce satisfacție launtrică, ce se manifestă în exterior prin bucurie. Uneori, atunci când pune stăpânire pe noi, bucuria poate deveni mai degrabă emoțională decât rațională. Aduceți-vă

aminte de momentul când Roda l-a văzut pe Petru bătând la ușă. Ea a fost atât de copleșită de bucurie, încât a alergat să spună vestea tuturor din casă, fără să-și dea seama că l-a lăsat pe Petru să aștepte afară.

În al treilea rând, bucuria este un răspuns spiritual la harul lui Dumnezeu. Pavel spune că noi trebuie să ne bucurăm și în suferință, deoarece suferința este o experiență spirituală. În spital, văd adesea pacienți care suferă teribil.

Aceia care își pun încrederea în Domnul sunt mult mai capabili să suporte suferința și să vadă lucrurile prin prisma bucuriei, pentru că Domnul are stăpânire deplină asupra vieții lor.

Ellen White ne sugerează că „nu ar trebui să pierdem niciodată din vedere faptul că Domnul Isus este un izvor de bucurie. El nu are plăcere să vadă ființele omenești că suferă, ci îi place să le vadă fericite.” (*The Adventist Home*, pag. 513). Și mai scrie: „Creatorul știa că Adam nu putea fi fericit fără să aibă o ocupație... Dacă fericirea ar fi constat în a nu face nimic, atunci omul, în starea sa de sfântă inocență, ar fi fost lăsat fără ocupație. Însă El, care l-a creat pe om, știa ce este spre fericirea omului; și de îndată ce l-a creat, i-a desemnat o anumită lucrare.” (*Ibid.*, pag. 27).

Așadar munca, activitatea este o altă sursă de bucurie încă de la creațiune. Iar cu privire la familia, Ellen White scria:

„Gândul că copiii au slujit pentru mângâierea părinților lor constituie o sursă de satisfacție pe toată durata vieții și va aduce copiilor bucurie în special atunci când ei înșiși vor simți nevoia de împreună simțire și dragoste... Ei se vor bucura că și-au făcut partea să aducă alinare și pace în

ultimele zile ale iubiților lor părinți.” (*Ibid.*, pag. 363, 364).

Aduceți-vă aminte întotdeauna că Dumnezeu este mulțumit atunci când poporul Său cunoaște experiența bucuriei. „Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt. Cine slujește lui Hristos în felul acesta, este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni.” (Rom. 14, 17, 18).

Dacă Domnul Hristos a venit ca noi să putem avea bucurie și plinătatea vieții, dacă Duhul Sfânt lucrează în noi pentru a produce bucurie, atunci este cu siguranță o zădărniciere a scopurilor lui Dumnezeu pentru noi atunci când nu suntem bucuroși. Să fim ca Neemia, care a spus exilaților întorși acasă: „Nu fiți întristați căci bucuria Domnului este țaria noastră.” (Neemia 8, 10).

Ca rezultat al bucuriei, noi suntem întăriți din punct de vedere fizic, emoțional și spiritual, deoarece bucuria este roada Duhului. „Și noi ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.” (Rom. 5, 2). „În această nădejde vă bucurați voi din belșug, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări” (1 Petru 1, 6).

Așadar, să ne bucurăm și să ne încurajăm unul pe celălalt cu bucurie!

Întrebări pentru discuție:

1. Ce ar trebui să fac ca să încep să trăiesc din bucuria dăruită din belșug de Dumnezeu?
2. Ce loc are bucuria în viața noastră atunci când trecem prin necazuri?
3. Ce aș putea face pentru a-i ajuta și pe alții să trăiască această incredibilă bucurie în Domnul?

Jonathan Ng este capelan al Spitalului adventist Youngberg din Singapore.

Pacea

Roada de care avem nevoie pentru a fi desăvârșiți.

Rose Otis

Sunetele păcii sunt liniștite - adierea vântului, torsul pisicii, tăcerea potecii prin locuri neumbrite, armistițiul în timp de război, cântecul de leagăn al mamei, melodia îngerilor ce întonează „Pace pe pământ“.

Tablourile care redau simțământul de pace sunt clare: un munte oglindindu-se într-un lac, un apus de soare tropical, o ninsoare proaspăt așternută, semnarea unui tratat, un copil de doi anișori dormind în pătuțul său, Domnul Hristos dormind într-o barcă plutind pe lacul cuprins de furtună, Domnul Hristos trezindu-Se și poruncind: „Taci, fii liniștit!“

Atingerile păcii sunt alinătoare - o mamă ce își leagă copilul, o loțiune mentolată pe înțepăturile de țântari, apa pe buze uscate, doi foști dușmani care își dau mâna, o îmbrățișare, puterea vindecătoare a Domnului Isus pentru o femeie din mulțime, afirmația Sa: „Du-te în pace și fii sănătoasă.“

Profiluri ale păcii

Shalom, termenul Vechiului Testament pentru pace, și echivalentul său din Noul Testament, *eirene*, conțin amândouă sensul de bază de deplinătate, soliditate, prosperitate, bunăstare, integritate. Aceasta era starea normală a tuturor lucrurilor înainte de in-

trarea păcatului, o stare la care se va reveni la cea de-a doua venire a Domnului Hristos.

Dar pacea mai poate fi trăită aici și acum. Starea sufletească de bine a omului, zdruncinată prin apariția păcatului, poate fi redobândită prin încredere în Domnul Isus Hristos. Un autor definește această pace interioară ca fiind „starea de seninătate a unei ființe care are asigurarea mântuirii prin Domnul Hristos, neavând de ce să se teamă de Dumnezeu, și este mulțumită cu soarta sa pământească, oricare ar fi aceasta.“

Este haos pe planeta noastră - războaie, foamete, inundații, cutremure și boli ucigătoare. Este haos în orașele noastre - revoluții, greve, trafic de droguri, jafuri, jocuri de noroc, violuri, crime și nedreptate. Este haos în familiile noastre - delincvență, neglijare, infidelitate, despărțire, divorț, suferință emoțională, abuz fizic și sexual.

Este haos în inimile noastre - singurătate, vinovăție, mânie, neliniște, frustrare, depresie și amintiri dureroase.

Pacea va domni din nou pe planeta noastră când va reveni Domnul Hristos și toate lucrurile vor fi din nou în ordine, va fi din nou acel frumos tablou de plenitudine pe care Dumnezeu l-a intenționat. Însă pacea poate veni

chiar acum în inima noastră dacă îl lăsăm pe Domnul Hristos să ne ia în stăpânire, punând la loc piețele împrăștiate, făcându-ne iarăși ființe integre. Un autor numește acest proces „a face ordine în lumea ta interioară.“ Ellen White o numește „odihna sufletului“.

„Nu există lacrimă vărsată, pe care Dumnezeu să nu o observe. Nu există zâmbet pe care El să nu-l vadă. Dacă am crede cu toată puterea acest lucru, atunci orice teamă ar dispărea. Viața noastră n-ar mai fi așa de plină de dezamăgiri ca acum; căci orice lucru, fie mare, fie mic, va fi lăsat în mâna lui Dumnezeu, care nu este surprins de mulțimea grijilor sau copleșit de greutatea lor. Atunci ne-am bucura de o odihnă a sufletului de care mulți au fost mult timp străini.“

Gina a descoperit această stare de bine a sufletului în timp ce stătea în spital, în perioada de refacere după angioplastie. Doctorul îi explicase că acel vas sanguin se putea închide din nou în decurs de 24 ore. Teamă i-a cuprins inima; îngrijorarea o chinuia. Dacă nu va face față?

Atunci Dumnezeu i-a șoptit Ginei: „Cine este mai mare aici, Gina?“

„Tu, Doamne, a răspuns ea. În acel moment, mărturisește ea, un val mare de pace i-a trecut peste minte și nu a mai fost neliniștită, pentru că și-a dat seama că sănătatea ei era în întregime în mâinile unui Dumnezeu iubitor, îndurător.

H.G.Spafford a descoperit această pace în timp ce pășea pe puntea unui vapor pe Oceanul Atlantic, aproape de locul unde fuseseră înmormântați în adâncuri cei patru copii ai săi când se scufundaseră cu vasul „Ville du Havre“, la 22 noiembrie 1873.

Soția sa îi trimisese o telegramă din Wales: „Salvată doar eu.“

Pe când privea în gol mormântul întunecos de alge și mâl unde îi zăceau copiii, a fost copleșit de durere și inima îi era gata să se frângă. Treptat, o pace profundă l-a cuprins și i-a adus mângâiere. Inima lui zdruncinată a prins din nou putere. S-a dus în cabina sa și a scris:

*Când pacea, ca un râu
tovarăș mi-e pe cale
Când valuri de necazuri
rostogolesc durerea,
Oricare-ar fi destinul,
din prea adâncă vale,
Da, sufletul îmi zice:
E bine, asta-i vrerea'.*

Făgăduința păcii

Legământul pe care l-a făcut Dumnezeu cu poporul israel la Sinai a fost un legământ de pace. Era o garanție a faptului că El avea să le dea aleșilor Săi sănătate, bunăstare, prosperitate și mântuire (Lev.26,6; Num.25,12).

Făgăduința păcii a fost dată apoi prin profeți (Is.52,7; Ezech.34,25). A fost dată din nou prin Domnul Isus, Prințul Păcii, în Ioan 14,27: „Vă dau pacea Mea, vă las pacea Mea... să nu vi se tulbure inima.“

Darul păcii

În Scriptură, pacea este recunoscută ca fiind un dar al lui Dumnezeu. David declară în Psalmul 29,11: „Domnul va binecuvânta poporul Său cu pace.“

Pavel spune același lucru în 2 Tesaloniceni 3,16: „Acum însuși Domnul păcii îți va da pace.“

Dacă pacea constituie un dar, atunci noi nu avem altceva de făcut decât să-l acceptăm cu recunoștință și bucurie.

Peter Bilhorn călătorea împreună cu un prieten, când trenul a

oprit brusc lângă Wheaton, Illinois. Coborând, au văzut trupul unei bătrâne ce zăcea într-un șanț, zdrobit de un stâlp de telegraf. Câțiva oameni au dus-o într-o căsuță din apropiere, în urma ei rămânând o baltă de sânge. Prietenul a pus mâna pe umărul lui Peter și i-a spus: „Știi că asta e tot ce a lăsat și Domnul Isus Hristos când a plecat de pe acest pământ? Trupul Său S-a înălțat, dar sângele Lui a rămas aici pentru a face ispășire pentru păcatele noastre.“

„Da, acest lucru îmi dă atâta pace“, a răspuns Peter, „să știu cu siguranță doar atât: că sângele Său face ispășire pentru păcatele mele.“ Cei doi prieteni s-au reîntors în tren, unde Peter a scris cuvintele unui celebru imn: „Pace dulce, dar al iubirii lui Dumnezeu“.

Locul păcii

Pacea se găsește în prezența lui Isus. Când a fost pe pământ, cei din preajma Sa primeau sănătate și stare de bine. Vieți zdruncinate de boală se bucurau din nou de sănătate, inimile zdrobite se întremau, mulțimile erau liniștite, demonii erau alungați, schimbătorii de bani erau izgoniți din Templu, iar apele învolburate de furtună erau aduse la tăcere.

În seara zilei de duminică - ziua învierii Sale - Domnul Isus a apărut deodată în mijlocul ucenicilor, spunând: „Pace vouă“. Iar apoi, de-a lungul veacurilor, El a venit la urmașii Săi aducând pace în haosul vieții lor.

Jill Briscoe s-a trezit într-o dimineață, îngrijorată de o problemă căreia trebuia să-i facă față. S-a apropiat de Biblie, știind din experiență că în prezența lui Dumnezeu nu putea fi stăpânită de îngrijorare pentru mult timp. Dumnezeu a călăuzit-o să citească Matei 6,34: „Nu vă în-

grijați pentru ziua de mâine.“ El i-a vorbit inimii ei: „Îngrijorările tale aparțin zilei de mâine, iar tu aparții zilei de astăzi. Lasă necazurile tale în seama Mea.“ După aceea, ea a început să-și trateze îngrijorările asemenea unui copil de 2 ani. De fiecare dată când un „necaz de mâine“ începea să-i producă haos în inimă, ea spunea: „Tu aparții zilei de mâine. Așteaptă la coadă. Încă nu ți-a venit rândul. Dumnezeu va avea grijă de tine la vremea rânduită de El.“

Jill descoperise locul tainic al păcii, sanctuarul sufletului, un timp de liniște în prezența lui Dumnezeu, când inima frustrată, frântă, este refăcută.

Era Sabat când eram cu soțul meu împreună cu credincioșii din Crimeea, la serviciul divin. La sfârșit am dat mâna cu frații, iar apoi ne-am dus acasă la pastor, unde am servit o masă de Sabat.

Acum, după ce consumasem deja mai multe feluri de mâncare minunate, ne lăsam mai mult pe spate, depărtându-ne de masă, pentru a ne menține respirația. Priveam fântâna din fața casei, de unde familia lua apa pentru a pregăti mâncarea, pentru baie, pentru spălătul rufelor. Mi-am adus aminte de drumul greu și plin de praf pe care mersesem pentru a ajunge la această casă. Acum, îl priveam în planul al doilea pe fiul cel mare al acelei familii, stând tăcut. Venise acasă în week-end de la sanatoriul unde era internat pentru tuberculoză.

Stăteam în tăcere, încercând să sorb din priviri ce era în jurul meu. Camera era plină de viață prin spiritul generos al acestei familii, însă greutățile vieții lor de zi cu zi reîntrezeau, ascunse în umbră, inclusiv durerea unui fiu strălucit cu o boală mutilantă. Nu, viața nu era „un pat comod

de flori“, oricât ai fi încercat să-ți forțezi imaginația!

La fiecare capăt al mesei pe care mâncam fâlfâiau, în adierea vântului, șervețele colorate cu trandafiri.

„Ce miros se simte?“ am întrebat eu. „Levăntică“, mi-a răspuns gazda.

„E minunat!“ m-am grăbit să adaug.

Într-o clipă, fiica pastorului s-a ridicat și a ieșit pe ușa din dos. După câteva momente s-a întors cu o mână din cea mai parfumată levănțică pe care am mirosit-o vreodată. Miroseam mereu florile, îmbătându-mă cu parfumul lor natural, în timp ce de cealaltă parte a mesei soția pastorului stătea zâmbind. Fără îndoială că era mulțumită că făcuse ceva ce mă entuziasmasse. „Da“, a spus ea zâmbind, „suntem așa de norocoși să locuim într-un câmp de levănțică!“

Cuvintele ei mi-au mers drept la inimă. Aveam să-mi amintesc multă vreme după ce am plecat din căminul lor cald de zâmbetului ei așa de convingător. Mi-am promis că, în viitor, chiar când împrejurările aveau să fie mai puțin prielnice, și eu voi alege să trăiesc într-un câmp cu levănțică, în pace cu Domnul meu.

Întrebări pentru discuție:

1. Ce schimbări ar trebui să facem în stilul nostru de viață, ca să cunoaștem semnificația păcii?

2. Revedeți exemplele de oameni enumerați de autoare, care au găsit pace în ciuda greutăților și dezamăgirilor. Care dintre cazuri pare mai încurajator pentru viața ta?

3. Ce speranță oferă Evanghelia acelor care trec azi prin necazuri? Ar trebui creștinii să fie pregătiți să le facă față mai ușor?

Rose Otis este director al activităților femeilor din cadrul Conferinței Generale.

Răbdarea

Nu este ușor!

Kay Kuzma

Când citesc 1 Corinteni 13 și ajung la acea enumerare familiară a caracteristicilor dragostei, mă simt întotdeauna vinovată. De ce trebuie să încep această listă cu „Dragostea este îndelung răbdătoare?” M-aș simți mult mai puțin vinovată dacă ar începe cu „dragostea este plină de bunătate.”

Îmi este mai ușor să fiu bună decât răbdătoare. Bine, cel puțin în marea parte a timpului este mai ușor. A fi bun înseamnă a fi activ! E ceva ce trebuie să faci. Ești bun când ești amabil cu oamenii și îi tratezi așa cum ai dori să te trateze ei pe tine.

A fi răbdător înseamnă a nu face nimic. Și pentru o persoană ca mine, care tot timpul face ceva, este greu!

Sunt mamă, am și o fundație de condus. Am un milion de lucruri de făcut. De ce le trebuie copiilor o zi întreagă pentru a-și face curățenie în cameră? Și individul ăsta din fața mea de ce merge de atâția km sub limita de viteză, când eu trebuie să ajung în atâtea locuri, să mă întâlnesc cu oameni, să fiu punctuală la aceste întâlniri? Și de ce, când aleg cel mai scurt rând la casă, trebuie să descopăr că se instruieste un nou casier și merge atât de greu până ce el verifică tot? Mă simt nemulțumită chiar când telefonista va răspunde după ce sun prima dată. Am atâtea de făcut!

Răbdare înseamnă însă să nu faci nimic. Să te oprești. Să aștepti. Înseamnă să rămâi pe recepție, cum s-ar spune.

Chiar când iubești, este ceva ce trebuie „să faci”. Aceasta este slujba mea. Scriu pentru oameni, înregistrez programe radio și țin conferințe prin care îi ajut pe oameni. Scriu chiar scrisori - e adevărat, uneori cu întârziere, dar totuși le trimit. Aș face mai multe vizite, însă vizitele iau prea mult timp. Vedeți, dacă m-aș opri și doar aș fi iubire, n-aș realiza prea mult. Aș avea așa de puțin de arătat ca realizări prin eforturile mele! Dumnezeu are nevoie de mine ca să fac toate aceste lucruri, nu-i așa?

Am învățat ceva de la tragica ciocnire frontală în urma căreia mama mea și-a pierdut viața, iar piciorul meu a fost grav afectat. Am învățat că, deși acesta este cel mai greu lucru pe care mi l-a cerut Dumnezeu vreodată, pot avea răbdare. Pot aștepta. Este permis să mă opresc și să fiu eu. Dumnezeu m-a făcut o ființă (de la a fi), nu o mașină de făcut ceva.

Dumnezeu are răbdare

Unul dintre tablourile mele preferate care Îl reprezintă pe Dumnezeu se găsește în Apocalips 3,20. Aici nu scrie că Domnul Isus ne ia cu asalt și bate violent la ușa inimii noastre, strigând: „Lasă-mă să intru”. Nu, ci El stă și bate. E un gentleman. Faptul că nu dă năvală, ci cere permisiunea să intre înseamnă că El ne respectă, ne prețuiește.

A da buzna în viața altcuiva când nu ești dorit sau invitat înseamnă abuz! Așa cum a fost

atunci când acel autoturism mi-a tăiat calea, provocând atâtea suferință psihică, fizică și moarte, la fel se întâmplă în interacțiunile umane. Când o persoană depășește limita și își impune voința unei alte persoane, aceasta constituie abuz. Domnul Isus ar fi putut face acest lucru. Însă El nu ne forțează nici în privința lucrurilor bune. El doar așteaptă să-L invităm să intre.

O, și cât de răbdător este El! Pe unii dintre noi ne-a așteptat în decursul anilor de răzvrătire ai adolescenței, pe parcursul anilor supraîmpovărați cu creșterea copiilor noștri, în timpul anilor de criză de la mijlocul vieții și poate încă ne așteaptă. Însă iubirea Lui nu renunță niciodată.

Calea lui Dumnezeu este întotdeauna cea mai bună

Dumnezeu mi s-a descoperit pe o cale cu totul nouă atunci când viața mamei mele atârna în balanță, după accident. Șansele ei de supraviețuire se îndepărtau încet - 30%, 20%, 10%. I-am cerut pastorului să vină să facă serviciul de ungere pentru mama.

Nu voi uita niciodată cuvintele lui. „Kay, un serviciu de ungere va face la fel de bine pentru tine, ca să poți să spui: 'Facă-se voia Ta, ca și pentru mama ta, în vederea vindecării ei.'”

„Facă-se voia Ta”. Niciodată nu dorisem altceva în viața mea decât împlinirea voinții lui Dumnezeu. Și totuși, nu puteam spune acele cuvinte. A spune „facă-se voia Ta” ar fi însemnat să-I predau Domnului întreaga viață a mamei - iar eu trebuia să pun prea multe în joc. Eu eram cea care condusesese mașina. Mama n-ar fi suferit accidentul dacă eu n-aș fi îndemnat-o să vină la mine în Tennessee. Ea era o continuă încurajare pentru mine și cel mai bun susținător în lucrarea noastră. Tot ceea ce era important pentru mine depindea de rămânerea în viață a mamei mele.

Tim de două ore m-am luptat să rostesc acele cuvinte. Am plâns. L-am implorat pe Domnul pentru viața mamei mele și apoi, renunțând la voința mea, am șoptit, rar: „Facă-se Voia Ta”. Povara mi s-a luat de pe umeri. Pacea i-a luat locul.

Mai târziu, când i-am istorisit pastorului despre lupta mea, el m-a întrebat: „Kay, crezi că I-a fost ușor Domnului Isus să rostească acele cuvinte în grădina Ghetsemani, când știa că are în față o moarte cumplită?”

A fost pentru prima dată când am simțit că am fost în grădina, cu Domnul Isus. Și L-am găsit pe Dumnezeu acolo.

Apoi, pe măsură ce lunile treceau, am început să mă gândesc că poate a fost mai bine că mama nu trebuia să trăiască toată viața ca invalid. Și nu știu dacă ar fi suportat s-o vadă pe sora mea suferind de cancerul acela fatal sau s-o vadă pe cea mai mică dintre nepoate cu viața atârând în balanță după o gravă operație la inimă. Deși este greu fără mama, n-am să mai pun niciodată la îndoielă calea aleasă de Dumnezeu.

Prea ocupați pentru a fi răbdători

Nu știu dacă aș fi avut experiența „grădinii” în cazul că aș fi fost în stare să merg. Întotdeauna am atâtea de făcut! Însă acolo, întinsă pe spate pe patul de spital, am avut suficient timp. În acele două ore L-am așteptat, L-am găsit. Cuvintele lui David au dobândit o nouă semnificație pentru mine.

„Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima. Încredințea-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El și El va lucra...” (Ps.37,4-6).

„Odihnește-te în Domnul, și așteaptă-L cu răbdare” (vers. 6 după NKJV).

Mama a mai trăit 22 zile după accident, apoi, a adormit liniștită, în așteptarea revenirii Domnului Isus. În acel timp de așteptare,

am descoperit Plângerile lui Ieremia. Și ce încurajare: „Totuși există o rază de speranță: mila Lui nu se sfârșește niciodată. Numai bunătățile Domnului ne-au ferit de distrugere completă.” (Plâng. 3,21.22, după TLB). Minunea că eram vie m-a trezit la realitate!!

Ieremia continuă: „Mare este credințioșia Lui; bunătatea Lui se înnoiește în fiecare zi. Sufletul meu Îl cere pe Domnul ca moștenire a mea. De aceea nădăjduiesc în El.” (v.23, 24 după TLB). Și apoi iarăși acele cuvinte care mă îndemnau să aștept cu răbdare, în Domnul: „Domnul este minunat de bun cu cine Îl așteaptă, cu cei care Îl caută. Este bine atât să nădăjduiești, cât și să aștepti în tăcere mântuirea care vine de la Domnul” (v.25,26 după TLB).

Emoțiile negative și răbdarea

Este greu să ai răbdare când suferi datorită unor probleme personale nerezolvate sau unor sentimente negative. După moartea mamei, am avut sentimente teribile. De obicei, eram destul de echilibrată în relațiile cu frații și surorile mele. Fiind sora cea mai mare, purtam într-un fel răspunderea pentru binele lor. De obicei eu eram cea care făcea pace.

Acum lucrurile s-au schimbat. Mă simțeam răspunzătoare pentru moartea mamei. Nimeni nu mă învinuia, și totuși... , dacă nu era în vizită la mine, și în mașina mea...”.

Simțământul vinovăției năvălea asupra mea și, o dată cu el, și suferința, chinul și furia. Toți simțeam aceste lucruri. Acuzății false, gelozie și procese de intenție cu privire la lucruri neînsemnate au devenit dintr-o dată vulcani. Eu am explodat. Fiul meu, Kevin, a fost șocat; nu mă mai văzuse niciodată pierzându-mi controlul. Nici eu! Nu-mi venea să cred cât de lipsită de răbdare eram.

Ce se întâmpla? Erau lucruri nerezolvate din copilărie. Fusesem un copil favorizat. Ceilalți erau comparați în mod nefavorabil cu mine. Ei gândeau că, din moment ce eram cea mai mare, eu primeam partea leului în ce privește dragostea, atenția, lauda și admirația. Toate acestea au ieșit la suprafață doar după ce a murit mama.

M-am lăsat rănită de acuzațiile lor nedrepte și durerea s-a transformat în furie explozivă.

Vorbisem ani la rând despre „rezervoarele noastre emoționale” care ar putea conține doar atât sau atât. Dacă sunt umplute cu lucruri pozitive, nu mai rămâne prea mult loc pentru cele negative. Însă o mică emoție negativă poate crește precum drojdia, contaminând întregul rezervor până ce explodează. Și aceasta s-a întâmplat cu mine.

După aceea, m-am întors la Psalmi ca să învăț cum își trata David furia. Să privim din nou la Psalmul 37. Începe cu:

„Nu te necăji din cauza celor răi, nici nu fi invidios pe cei ce lucrează cu nedreptate.” (vers.1, după NKJV).

După ce cântă: „Așteaptă-L cu răbdare”, David vorbește despre modul în care se eliberează de sentimentele negative, în aceste cuvinte:

„Lasă mânia, părăsește iuțimea, căci supărarea duce numai la rău.” (vers.8).

David se elibera de mânie vorbind Domnului despre ea. Nu este o idee rea!

După cum apa și uleiul nu se amestecă, la fel este și cu sentimentele pozitive și cele negative. Umpleți-vă viața cu lucruri pozitive și urmarea va fi răbdarea. Umpleți-vă viața cu lucruri negative și vă puteți aștepta la explozii nervoase!

Orarul perfect al lui Dumnezeu

Poate cea mai mare demonstrație a programării perfecte a timpului de către Dumnezeu a fost o dată cu publicarea câtorva

din cărțile mele. Datorită unor circumstanțe unice, am descoperit un agent literar interesat să-mi vândă unui editor manuscrisul cărții „Teaching Your Own Pre-school Children“ (Cum să-ți educi copiii preșcolari). Când am întrebat cât va dura, ea mi-a răspuns că nu ia niciodată un manuscris până nu este sigură că îl poate vinde în decurs de doi ani. Doi ani? Mi se păreau o eternitate, având în vedere că eu eram sigură că scrisesem o carte care avea să schimbe lumea. Doi ani! Cum aș fi putut aștepta atât de mult?

A trecut un an, apoi al doilea. Am început alte proiecte și una câte una cărțile pe care le-am scris pentru cititorii adventiști erau publicate. După cinci ani, am primit un telefon de la agentul meu: „Ți-am vândut manuscrisul lui Doubleday, un mare editor din New York!“

Când a apărut acea carte în toate librăriile mari din țară, pe prima pagină a ei erau enumerate toate celelalte cărți pe care le scrisesem între timp, care puteau fi găsite doar în librăriile adventiste. Dacă acea carte ar fi fost publicată atunci când am vrut eu, nu s-ar fi făcut o asemenea publicitate celorlalte cărți. Programarea timpului pe care o face Dumnezeu este perfectă.

Cum clădește Dumnezeu caracterul

Totuși, uneori este atât de greu să așteptăm și atunci noi încercăm să-L ajutăm pe Dumnezeu. Avraam a făcut lucrul acesta și vedeți în ce încurcătură a intrat împreună cu Sara, pentru că a luat-o pe Agar de soție și s-a născut Ismael. Apoi Iacov, știind că dreptul de întâi născut avea să fie al său, nu L-a putut aștepta pe Dumnezeu și l-a înșelat pe tatăl său. A trebuit să plece de acasă ca să nu fie omorât de fratele său.

Atât de adesea, noi încercăm să zorim lucrurile. Ne place să aranjăm noi lucrurile și pe oameni.

Grăbindu-ne astfel, noi îi încurajăm pe alții în atitudinea lor greșită, luând asupra noastră o responsabilitate ce aparține altora și le dăm peste cap propria lor dezvoltare. Christine Wyrzten a redat acest lucru atât de frumos în acest cântec:

Prin ușa-ntredeschisă a casei din pădure / Zăresc surprins, o dramă ce strigă și mă cheamă... / Un fluture, din larvă, prin firele-i prea dure / Încearcă să străpungă o nemiloasă vamă.

Poți să privești frământul cuprins în disperare / Fără să-ntinzi o mână grăbind eliberarea? / Poți trece-ușor "pe lângă", cu-atâta nepăsare / Și totuși în conștiință să nu simți tulburare?

Voi ajuta făptura cea mică și plâpândă, / Tâindu-i împletirea de fire ce-o reține. / Iată, ești liber! Zboară, nimic să nu te strângă, / Încearcă-n zbor înaltul, căci numai sus e bine!

Și prizonierul scapă în primul zbor de viață, / E așteptat în joc zgolbiu din floare-n floare... / Dar, ce surpriză tristă, există și-altă față?! / El pierde 'nălțime, cade, se zbate și-apoi moare.

Eu n-am știut că-n lupta de-a se desface este / Câștigul de putere, de har și rezistență, / Că, după proba aspră, sosește-o bună jertfă / Vorbind de zbor durabil, înalt, cu influență.

Christine termină cântecul cu acest frumos mesaj:

Mă-torc spre mine, Doamne, căci știu ce vrei să-mi spui; / Deși n-am viziunea a ceea ce m-așteaptă, / Prin testul de durere, din vale, Tu mă sui, / Prin înălțimi de cântec, de mângâieri și faptă.

În jocul disperării Tu îmi lucrezi valoarea / Și înțeleg mai bine ce-nseamnă har din frângerii, / Ce minunat oferă iubirea Ta, răbdarea / Și sfatul Tău m-aduce în anturaj de ingeri.

Prin ușa-ntredeschisă a casei din spre viață / Îți văd frământul luptei dorind a te desface, / Te înțeleg că doare, dar dincolo de ceață / Este-un izvor de cântec, de putere și de pace.

Apostolul Iacov redă astfel aceasta: „Este viața voastră plină de încercări și greutăți? Atunci fiți fericiți, pentru că atunci când calea este grea, răbdarea are ocazia de a crește. Așadar, lăsați-o să crească și nu încercați să răscoliți problemele pe care le aveți. Căci atunci când răbdarea voastră va fi în plină floare, veți fi pregătiți pentru orice, puternici în caracter, desăvârșiți.“ (Iacov 1,2-4 după TLB).

Eu doresc să am un caracter puternic, desăvârșit. Doriți și dv.? Acest lucru este posibil dacă ne deschidem inima lui Isus, care bate răbdător, și spunem: „Facă-se voia Ta“. Nu promit o viață ușoară, însă știu că întotdeauna căile Lui sunt cele mai bune, iar programarea evenimentelor în timp, pe care o face El, este perfectă. În final, eu pot să cânt împreună cu David:

„Am așteptat cu răbdare pe Domnul și El S-a aplecat spre mine, și mi-a auzit strigătul.

M-a scos dintr-o groapă groaznică, din mocirlă, și mi-a pus picioarele pe stâncă, mi-a fixat pașii.

Mi-a pus în gură o cântare nouă. Laudă Dumnezeului nostru. Mulți vor vedea acest lucru și se vor teme și se vor încrede în Domnul.“ (Ps.40,1-3 NKJV).

Întrebări pentru discuție:

1. Este răbdarea reactivă sau proactivă? Ești de acord cu afirmația autoarei că „a avea răbdare înseamnă să nu faci nimic“?

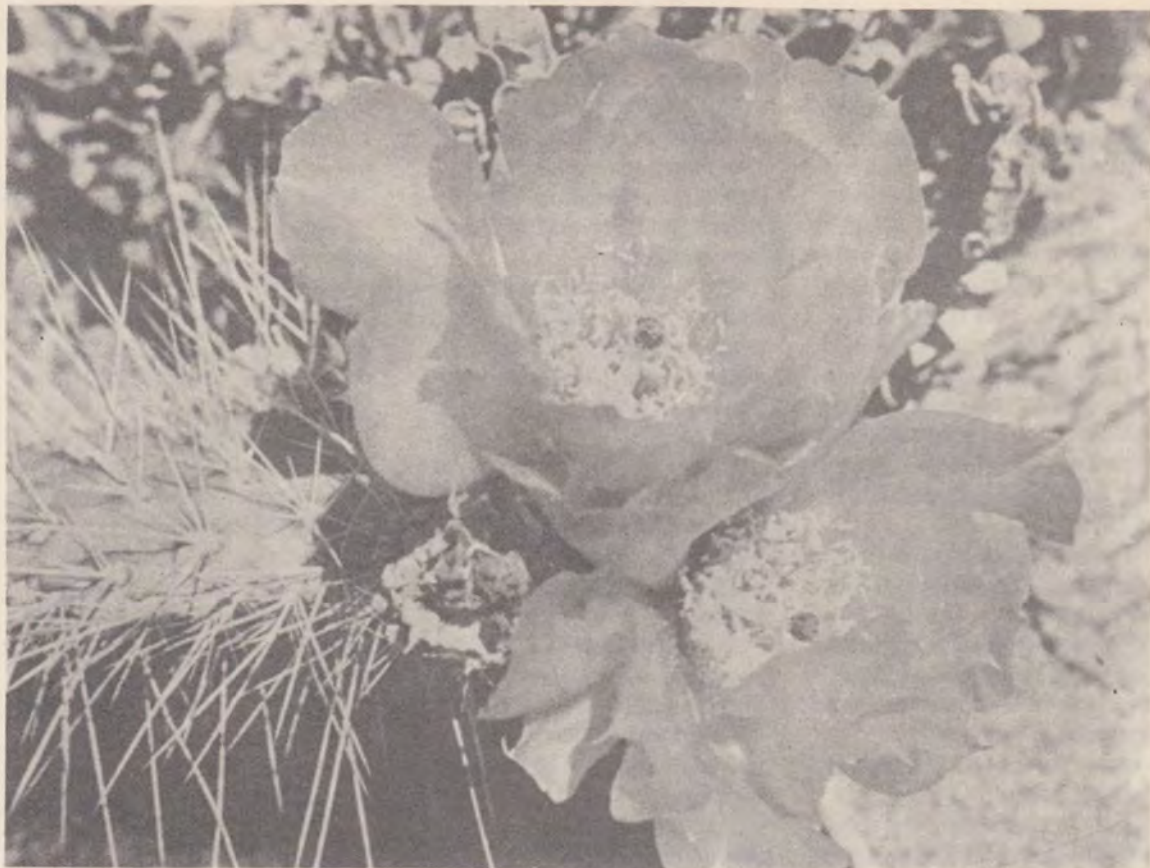
2. Ai un antidot pentru neliniște?

Dacă nu, care dintre punctele enumerate de autoare ți se pare cel mai promițător?

3. Este răbdarea mai ușor accesibilă anumitor tipuri de personalitate? Ori ar trebui ca toți creștinii umpluți cu Duhul Sfânt să fie în aceeași măsură răbdători?

Kay Kuzma este președintele asociației Family Matters cu sediul la Cleveland, Tennessee.

Joi

Bunătaea

*O recunoaștem atunci când o vedem.
Însă, trist, nu o vedem prea mult în jur.*

Werner K. Vyhmeister

Thelma Gilbert, o văduvă adventistă care locuia în Morrice, Michigan, s-a hotărât să se mute în înșorita Florida. Agentul imobiliar a venit și a așezat semnul „De vânzare“ în fața casei ei. De îndată ce l-au observat, vecinii au început o neobișnuită campanie.

Într-o zi, Gilbert a găsit semnul acoperit cu o pătură. În altă

zi, semnul era înlocuit cu un altul pe care se putea citi: „Este împotriva legii statului să afișați semne care împiedică vederea. Vă rugăm să-l îndepărtați.“

Apoi, la câteva zile după aceea, Gilbert a văzut 75 de oameni mărșăluind pe drumul de acces spre casa ei, purtând pancarte pe care era scris: „Vecinii îți vor simți lipsa“; „Te iubim, te

rugăm nu pleca“; și „NU, NU, NU!“ Când a ieșit afară, i s-a înmănat o petiție semnată de 101 dintre vecinii ei, în care era rugată să rămână.

Astfel, Thelma Gilbert a rămas în Michigan. Ca și în istorisirea din Noul Testament despre Tabita (Dorca), vecinii lui Gilbert fuseseră impresionati de „faptele ei bune și de milosteniile ei.“ (Fapte 9,36). Viața ei oglindea sfatul Ellenei White: „Nu neglijați să vorbiți vecinilor voștri și să le faceți tot binele care vă stă în putere pentru ca să puteți, 'cu orice chip, să mântuiți pe unii din ei'“¹

„Roada Duhului însă este... bunătaea.“ (Gal.5,22).

O virtute pentru fiecare zi

Este imposibil să definim bunătaea în mod adecvat printr-o singură propoziție, deoarece bunătaea este legată de fapt de toate celelalte atitudini și virtuți

creștine. Cea mai bună cale de a-i sesiza semnificația este s-o vedem în acțiune.

Biblia este plină de relatări care ilustrează bunătatea omenescă și efectele acesteia.

Istoria lui Rut este inițial o tragedie, însă se termină prin biruință. Sfârșitul este fericit pentru că bunătatea lui Rut față de soacra sa, Naomi, i-a atras atenția lui Boaz, ruda lor. Urmasa a fost că Rut a devenit un nume în genealogia Domnului Isus Hristos.

Ca rege, pe când era tânăr, David i-a căutat „pe cei care au mai rămas din casa lui Saul” pentru ca „să le arate bunătate de dragul lui Ionatan.” L-a găsit pe Mefiboșet, fiul cel olog al prietenului său, i-a asigurat resurse financiare și i-a oferit un loc la masa lui, „ca unuia dintre fiii împăratului.” (vezi 2 Sam.9).

Soția excelentă este lăudată în Proverbe pentru că „ea deschide gura cu înțelepciune și învățături plăcute îi sunt pe limbă.” (Prov.31,26).

Când Dumnezeu S-a întâlnit cu Moise pe Muntele Sinai a doua oară, pentru a scrie poruncile pe alte table de piatră, El a ales ocazia pentru a Se descrie pe Sine Însuși prin cuvintele: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie.” (Ex.34,6).

Bunătatea lui Dumnezeu (în limba ebraică chesed) este atotcuprinzătoare. Istoria poporului lui Dumnezeu, atât ca individ, cât și în ansamblu - de fapt a întregii lumi - constituie o scenă pe care se derulează bunătatea lui Iehova.

Cu aceeași ocazie, când Dumnezeu S-a apropiat de Moise, El a asociat bunătatea cu adevărul. De asemenea, El a declarat că bunătatea se manifestă prin iertarea fărădelegii, a răzvrătirii și

păcatului. Însă El a mai spus: „nicidecum cel vinovat nu va rămâne nepedepsit”. (vers.7). Bunătatea lui Dumnezeu, adevărul și judecata fac parte din planul lui Dumnezeu de a ne elibera de păcat.

Bunătatea lui Dumnezeu este descrisă și ilustrată în Biblie în multe ocazii. Bunătatea este temeiul pe care Israel poate nădăjdui „belșug de răscumpărare... din toate nelegiuirile lui.” (Ps. 130,7,8). Acest lucru se aplică atât indivizilor care caută iertarea, cât și tuturor națiunilor din preajma lui Israel.

Exemplul de bunătate al lui Dumnezeu este temelia pentru speranța că și copiii Lui vor fi buni. Parafrazând îndemnul Domnului Hristos, am putea spune: „De aceea fiți și voi buni, cum și Tatăl vostru cel ceresc este bun.” (vezi Mat. 5,48).

O condiție necesară pentru creștini

În Noul Testament, bunătatea este o calitate esențială a urmașilor Domnului Hristos. Deoarece Domnul Hristos i-a iertat pe ei, creștinii trebuie să „fie buni unii cu alții, mișoși și să se ierte unul pe altul”. (Efes 4,32; Gal.6,1.2.). Această bunătate trebuie să-i cuprindă chiar și pe vrăjmașii lor - fără a se aștepta ceva în schimb - cu excepția răsplăteii veșnice - pentru că ei sunt copii ai Celui Prea Înalt și Însuși Dumnezeu „este bun și cu cei ne-mulțumitori, și cu cei răi” (Luca 6,35).

Viața Domnului Hristos pe pământ a fost un exemplu viu de bunătate în acțiune. El i-a vindecat pe bolnavi, a predat cu răbdare lecții cu privire la mântuire, i-a mai acordat șanse chiar lui Iuda, când L-a trădat.

Bunătatea a fost ilustrată de Domnul Hristos în pilda samariteanului milos, în pilda cu „oile” și „caprele” la sfârșitul

timpului și atunci când i-a luat apărarea femeii care a turnat mirul cel scump pe capul Său, în casa lui Simon, în Betania.

Bunătatea lui Dumnezeu față de omenire și-a găsit manifestarea cea mai înaltă în planul de mântuire. Bunătatea Domnului Hristos și dragostea Lui au fost dovedite clar în mântuirea care nu se bazează pe „faptele făcute de noi în neprihănire, ci pe îndurarea Lui.” (Tit.3,5).

Un nume nobil

Cuvântul grecesc „chrestos” din Noul Testament este tradus de regulă prin „bun”. Pronunția acestuia este aproape identică cu a numelui grecesc „Christos” (Hristos). În biografia făcută împăratului Claudiu (41-54 d.Hr.), istoricul roman Suetoniu Îl menționează pe Domnul Isus folosind numele latinizat „Chrestus”. Tacit, un alt istoric roman, se referea la urmașii lui Isus denumindu-i „Chrestiani”.

Se pare că scriitorii din primul secol, aflându-se față în față cu numele Mântuitorului, au considerat că este mai ușor să se refere la El folosind numele „Chrestos”, derivat de la „chrestos” (bun), decât numele Christos (cel uns). Însăși pronunția era, în sine, o recunoaștere a faptului că Domnul Isus era Cel Bun prin excelență.

Bunătatea este inclusă în mai multe liste cu virtuți creștine din Noul Testament.

Aceasta constituie un ingredient vital al virtuții atotcuprinzătoare care este iubirea.

O virtute practică

Ellen White spunea că adevărul ar trebui să-i facă pe oameni buni. De fapt, reformatarii ar trebui să fie cei mai buni dintre oameni.

Bunătatea trebuie să se manifeste în vorbire, fapte și chiar în priviri. Avertizările aspre, când

este nevoie să fie adresate, trebuie rostite tot cu bunătațe.

„Sinceritatea și integritatea nu sunt o scuză pentru lipsa de bunătațe și curtoazie“, spunea dânsa.²

Dânsa observa bine că la mulți oameni „se poate ajunge doar prin fapte de bunătațe dezinteresată. În primul rând trebuie alinate nevoile lor fizice. Când ei văd dovezi ale dragostei noastre neegoiste, le va fi mai ușor să creadă în iubirea Domnului Hristos“.³ „Un creștin bun, amabil, este cel mai puternic argument în favoarea creștinismului.“⁴

„Dacă ne-am umili înaintea lui Dumnezeu și am fi buni, amabili, blânzi și miloși, ar fi o sută de convertiri la adevăr acolo unde acum este doar una.“⁵

E o diferență

„Tamatoe, rege al Huahinei, o insulă situată la aprox. 120 km de Tahiti, a devenit creștin în anul 1818, ca urmare a strădaniilor misionarilor Societății Misionare din Londra. Unii dintre vecinii lui Tamatoe de pe o insulă apropiată îi urau pe creștini și s-au hotărât să-l omoare pe Tamatoe împreună cu toți cei care deveniseră creștini ca și el.

Totuși, complotul a fost descoperit de creștini și un grup dintre ei s-a ascuns, nu departe de locul de debarcare. Pe măsură ce vrăjmașii lor coborau din bărci în întuneric, erau dezarmați fără a li se face vreun rău fizic.

Dezarmați fiind acum, păgânii erau siguri că îi așteaptă o moarte crudă. Ne putem imagina surpriza lor când Tamatoe și tovarășii lui creștini i-au tratat cu bunătațe pentru că, le-au explicat ei, Domnul Isus i-a învățat pe urmașii Săi să fie buni cu vrăjmașii lor.

Însă creștinii au mers mai departe. Au pregătit un ospăț bogat la care i-au invitat pe dușmanii lor de odinioară. La sfârșitul

ospățului, unul dintre șefii păgânilor s-a ridicat și a spus că, datorită neașteptatei lor bunătați, el s-a hotărât să devină un urmaș al lui Hristos. I s-au alăturat și alții și în câteva zile toți idolii de pe insulă au fost distruși și toți s-au făcut creștini“.⁶

Efectul bunătații asupra celor neconvertiți s-a simțit de nenumărate ori atunci când faptele creștinilor au fost remarcate de vecinii lor - când s-a purtat de grijă celor în suferință, când copiii orfani au fost îngrijiți în orfelinate, când cei din închisori au fost vizitați de membrii bisericii, când oameni afectați de calamități naturale, războaie sau alte nenorociri sunt ajutați în numele Domnului Hristos și Evanghelia este împărtășită în spiritul Domnului Hristos.

Bunătațe autentică, o consecință naturală a relației noastre cu Domnul Hristos, va lucra legături puternice între membrii bisericii și va contribui la deschiderea inimilor celor neconvertiți.

Dar numai bunătațe autentică, asemenea celei a Domnului Isus, poate avea o asemenea influență. În Coloseni 3, Pavel arată cât de important este pentru creștini „să fi fost înviați împreună cu Hristos“ (vers.1), viața lor „fiind ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“ (vers.3), și „fiind îmbrăcați cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a creat.“

(vers.10). Atunci, adaugă el, „ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți“, creștinii ar trebui să aibă „o inimă plină de îndurare, cu bunătațe, cu smerenie, blândețe, cu îndelungă răbdare, îngăduindu-se unul pe altul, iertându-se unul pe altul.“ (vers.12,13).

Bunătațe autentică, o consecință naturală a relației noastre cu Domnul Hristos, va lucra legături puternice între membrii bisericii și va contribui la deschiderea inimilor celor neconvertiți.

„Roada Duhului însă este... bunătațe“.

Întrebări pentru discuție

1. A existat în viața ta o ocazie când un anumit act de bunătațe te-a ajutat să nu te pierzi din punct de vedere spiritual? Poți să împărtășești în câteva cuvinte această experiență?

2. Poate fi bunătațe „organizată“ sau „programată“? Ori este ea ceva spontan?

3. Sunt creștinii obligați să fie buni cu oamenii cu care, indiscutabil, nu sunt de acord (de ex. criminali, înșelători, politicieni corupți)? Dacă da, ce formă ar trebui să ia bunătațe?

Bibliografie:

- 1 Ellen White, *Christian Service*, pag. 116.
- 2 _____, *Prophets and King*, pag. 237.
- 3 _____, *Testimonies*, vol. 6, pag. 84.
- 4 _____, *Gospel Workers*, p. 122.
- 5 _____, *Testimonies*, vol. 9, pag. 189.
- 6 Donald Ernest Mansell and Vesta West Mansell *Sure as the Dawn*, pag. 307.

Werner K. Vyhmeister este decan al Seminarului Teologic adventist al Universității Andrews din Berrien Springs, Michigan.

Ellen G. White

Harul uimitor al lui Dumnezeu

Straja dimineții pe 1996

O nouă carte a Spiritului
 Profetic care vă va fi prietenul
 familiilor duminice și
 în fiecare zi a
 anului 1996.

Ofertă specială până la
 15 noiembrie 1995 - 4.000 lei.

Ellen G. White

Mărturii vol. 6

Un volum

mult așteptat
 din seria celor nouă de
 Mărturii pentru Comunitate.
 O nouă traducere.

Ellen G. White.

MĂRTURII

VOL. 6

În două forme de prezentare:

- broșat - 4.000 lei
- legat - 6.000 lei

Vă pregătim și alte noutăți.

Consultați listele cu cărți aflate la fiecare comunitate și trimiteți comenzile pe adresa:

Casa de Editură VIATA ȘI SĂNĂTATE

Str. Valeriu Braniște 29, cod 74134, sect. 3, București.

Telefon: 323 4895; 323 0020; Fax: 323 0040.

Cumpătarea

Dincolo de egoism și beneficiu personal

Roberto Badenas

Duhul Sfânt îi înzestrează pe creștini cu daruri diferite, însă El lucrează pentru a produce toate felurile de roade în fiecare creștin, nu doar în unii.

Când Duhul Sfânt ne ia în stăpânire, el nu influențează numai relația noastră cu Dumnezeu și cu semenii, dar și atitudinea noastră față de noi înșine. Pavel numește această atitudine engkrateia, care înseamnă literal „a fi puternic lăuntric“ și ar mai putea fi tradus prin „stăpânire de sine“ sau „cumpătare personală“.

Dacă citim cu atenție cele nouă înzestrări ale Duhului, prezentate în Galateni 5,22.23, observăm că patru dintre daruri descriu calitățile spirituale de bază ale credinciosului - dragostea, bucuria, pacea și credințioșia; alte patru descriu virtuțile necesare în relațiile creștinului - îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, blândețea; iar ultima - cumpătarea - descrie relația creștinului cu sine însuși: puterea de a ne stăpâni dorințele și pasiunile, controlul de sine pe care trebuie să-l avem.

Cumpătarea aparține vieții spirituale

Virtutea denumită prin termenul *engkrateia* (stăpânire de sine) a fost foarte mult prețuită în morală filozofică a Greciei clasice și în elenism. Din perspectiva aceasta, este izbitor cât de

puțin spațiu i se acordă în Biblie: nu apare niciodată în Vechiul Testament și doar de patru ori în Noul Testament - Galateni 5,23; Fapte 24,25 și de două ori în 2 Petru 1,26.

În alte trei ocazii, Pavel folosește cuvinte având aceeași rădăcină, pentru a compara lupta personală a credinciosului împotriva păcatului cu stăpânirea pe care o exercită atletul asupra corpului său (1 Cor.7,9; 9,25). Însă orice restricție în sens ascetic este străină de Pavel.

Dacă acest termen - „stăpânire de sine“ - este întâlnit atât de puțin în Noul Testament, motivul este acela că viața creștinului este călăuzită de Duhul Sfânt. Stăpânirea de sine a credinciosului în ce privește dorințele și impulsurile sale se realizează nu prin puterea lui, ci prin puterea lui Dumnezeu. Darul mântuirii prin Domnul Hristos nu lasă loc pentru vreo metodă proprie de dobândire a mântuirii. Stăpânirea de sine este doar roada Duhului, nu o cale de mântuire.

Cumpătarea începe în interior

Folosirea cuvântului roada în loc de faptă arată clar că aici nu este vorba de ceva ce noi avem de făcut. Faptele implică efort omenesc, tensiune, străduințe. Rода, fructul, este urmarea minunată a misterului vieții.

Roda nu poate fi „făcută“. Poate fi doar „adusă sau produsă“. Așa cum strugurele iese din viță, la fel cumpătarea este din viață, viața spiritului, o viață ce rezultă din dependența noastră personală de Domnul Hristos. Domnul Isus a spus: „Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele: cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.“ (Ioan 15,5). Noțiunea de roada ne ajută, de aceea, să vedem diferența dintre „fapte“ și „rezultate“. Nici un efort artificial nu poate face roade. Rода Duhului este produsă în mod natural atunci când trăim în Duhul“ (Gal.5,25).

Deși lucrarea Duhului manifestată prin cumpătare afectează cele mai vizibile aspecte ale vieții, aceasta nu începe din afară, ci din interior, din inimă. Duhul face ca obiceiurile, deprinderile, stilul nostru de viață să fie corecte atunci când acest lucru se petrece întâi cu inima.

Cumpătarea este ultima roada menționată în acest text. Aceasta ar trebui să fie o avertizare utilă pentru aceia care sunt ispitiți să o pună pe primul plan în viața de credință. Cumpătarea este o roada a Duhului, și nu o condiție de acceptare de către Dumnezeu.

Deși lucrarea Duhului manifestată prin cumpătare afectează cele mai vizibile aspecte ale

vieții, aceasta nu începe din afară, ci din interior, din inimă. Duhul face ca obiceiurile, deprinderile, stilul nostru de viață să fie corecte atunci când acest lucru se petrece întâi cu inima.

Aceasta este deosebirea principală între calea noastră și cea a lui Dumnezeu. Noi începem adesea cu exteriorul și încercăm să lucrăm spre centru. Dumnezeu începe chiar de la centru și, schimbând inima, El ne schimbă viața.

De aceea roada Duhului nu este alcătuită numai din obiceiuri și deprinderi, ci este acea putere care poate schimba atitudinea și tendințele noastre, transformând viața noastră obișnuită într-o viață „demnă de Evanghelia lui Hristos“ (Fil.1,27 după NKJV). Numai Dumnezeu este acela care poate face din viața noastră obișnuită ceva extraordinar.

Crescând spre desăvârșire

În contextul epistolei, „roada Duhului“ (inclusiv cumpătarea) este în opoziție cu desfrâu, mânia, beția și toate celelalte menționate la „faptele firii pământești“ (Gal.5,19-21).

Cumpătarea este, înainte de toate, stăpânirea tuturor obiceiurilor și dorințelor noastre care afectează toate aspectele stilului nostru de viață, de la poftă și pasiuni, până la mâncare și băutură. Faptul că stăpânirea de sine - cumpătarea - este considerată o roadă sugerează noțiunea de creștere, de maturizare progresivă, continuă. Și, de asemenea, ideea că aceasta poate fi cultivată și trebuie să ne dăm interesul pentru ea!

În lumea naturală a grădinilor noastre, anotimpurile, vremea ajută secerișului. Orice fruct, pentru a crește sănătos și frumos, are nevoie de timp, răbdare și îngrijire specială, și acest lucru este adevărat în mod deosebit în domeniul spiritual, unde este vorba de roadele Duhului. Tot ceea ce are viață este vulnerabil și implică riscuri.

Sănătoși ca să facem bine

O altă subliniere importantă este aceea că un fruct nu este niciodată o țintă prin sine însuși. Pomul nu face fructe pe care să le consume el însuși. Ele sunt destinate a sluji altora.

Tendința noastră omenească este de a obține rezultatele cumpătării pentru propria mulțumire, satisfacție (pentru a fi mai sănătos sau mai fericit, pentru a fi admirat, etc.), astfel încât legitima noastră preocupare pentru stilul nostru de viață creștin poate deveni o capcană de egoism sau legalism. Această preocupare poate devia foarte ușor de la călăuzirea Duhului la îndemnul omenești.

În cazul cumpătării, trebuie să biruim dorințele firii pământești, să evităm ceea ce este rău și să facem bine altora. Doar atunci când preocuparea pentru un stil de viață mai sănătos țintește dincolo de fericirea, frumusețea sau satisfacția personală și are ca obiectiv o mai bună slujire a lui Dumnezeu prin slujirea omenirii, doar atunci aceasta atinge adevărata dimensiune spirituală. Pentru Domnul Isus, chiar sfințirea pare a nu fi o țintă în sine însăși. În rugăciunea către Tatăl, El a spus că S-a sfințit pentru ucenicii Lui (Ioan 17,19).

Duhul Sfânt ne sfințește viața prin cumpătare pentru a glorifica numele lui Dumnezeu în corpurile noastre (1 Cor.6,19.20) nu numai printr-o sănătate mai bună, dar și printr-o slujire mai bună. Roada Duhului trebuie să existe pe deplin, astfel ca cei din jurul nostru să poată fi hrăniți.

„Pe măsură ce primiți Duhul lui Hristos - Duhul unei iubiri

Un fruct nu este niciodată o țintă prin sine însuși. Pomul nu face fructe pe care să le consume el însuși. Ele sunt destinate a sluji altora.

Frumoasa țintă a unei vieți și sănătăți depline, de care putem beneficia, nu trebuie să afecteze felul în care îi privim pe aceia a căror stare este departe de acest ideal. Să nu uităm că orice ființă omenească păstrează deplina demnitate de copil al lui Dumnezeu, chemat spre a fi readus la starea de la început de către un Dumnezeu al dragostei.

neegoiste și al lucrării pentru alții - veți crește și veți aduce roadă. Virtuțile Duhului se vor coace în caracterul vostru. Credința voastră va crește, convingerile voastre se vor adânci, iubirea voastră va ajunge desăvârșită. Veți reflecta din ce în ce mai mult asemănarea cu Domnul Hristos." (*Parabolele Domnului*, pag. 68, ed. engl.). Curând, ultimul mare seceriș va fi copt și Domnul Hristos va veni pentru a-Și culege prețioasa recoltă.

Spre slava lui Dumnezeu

Într-o astfel de lume bolnavă, tristă și păcătoasă cum este lumea noastră, nevoia după o viață cumpătată se simte mai urgentă ca niciodată. Însă cumpătarea nu se poate mărghini la a abandona fumatul, a nu dori alcoolul și drogurile, a adopta o dietă sănătoasă, a face mișcare fizică și a se îngriji de sănătate. Sănătatea cuprinde toate obiceiurile vieții. „Fie că mâncați, fie că beți, orice faceți, faceți spre sla-

va lui Dumnezeu". (1 Cor.10,31). Cumpătarea este o problemă de echilibru. Ca și adevărata educație, adevărata cumpătare înseamnă „dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale". (*Educație*, p.13).

Ființa umană - trup, suflet și spirit - constituie un întreg (1 Tes. 5,23). Cu toate minunatele și vulnerabilele ei mecanisme, valoarea ei este infinită deoarece a fost creată de Dumnezeu, răscumpărată de Isus Hristos și locuită de Duhul Sfânt (1 Cor. 6,19).

Acesta este motivul pentru care frumoasa țintă a unei vieți și sănătăți depline, de care putem beneficia, nu trebuie să afecteze felul în care îi privim pe aceia a căror stare este departe de acest ideal. Pentru că noi trebuie să nu uităm că orice ființă omenească, chiar dacă este în suferință, dacă are un handicap, dacă este afectată de boală, păstrează deplina demnitate de copil al lui Dumnezeu, chemat spre a fi readus la starea de la început de către un Dumnezeu al dragostei.

Într-o zi, foarte curând, când Domnul Isus va veni, corpurile noastre muritoare - sănătoase sau bolnave - vor fi readuse la desăvârșire (1 Cor.15,51-55). Atunci vom reflecta în mod perfect chipul Creatorului, în felul cum plănuise El inițial. Cu toții vom fi sănătoși, sfinți și fericiți pentru veșnicie. (Apoc.21,1-4).

Întrebări pentru discuție

1. Fac eu oare greșeala de a limita „cumpătarea" doar la probleme de sănătate? Dacă da, cum aş putea schimba această situație?
2. Faptul că Pavel aşază cumpătarea ultima între roade îi micșorează cu ceva valoarea?
3. Ce înseamnă pentru mine să fiu cumpătat, să fiu „puternic lăuntric"?

Roberto Badenas este profesor de teologie la Institutul adventist Collonges, Franța.

Dragostea / (urmare din pag.14)

Apostolul, enunțând caracteristicile personalității creștinului și punându-le pe acestea în contrast cu un mod de viață lumesc, a lăsat scris aceste cuvinte: „Însă roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătaea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor" (Galateni 5,22,23).

Pavel insistă că preocuparea noastră în viața creștină nu ar trebui să fie în primul rând pentru ce facem, ci mai ales pentru ceea ce suntem. Astfel, dragostea este roada, rezultatul prezenței lăuntrice a Duhului Sfânt.

„Roada Duhului nu poate fi niciodată imitată. Căci este vorba de ceea ce este cineva, nu de ceea ce face. Această roadă elimină orice ambiție. Darurile sunt exterioare, însă roada este interioară. Minunile pălesc, însă roadele rămân" (Ron Hembree, *Fruit of the Spirit*, 1969, pag.13).

Roada Duhului este dragostea. Când un creștin Îl acceptă pe Domnul Isus în viața sa și Îi îngăduie stăpânire deplină - în viață ca și în moarte - atunci urmarea va fi roada Duhului. Nu este vorba doar de o aspirație, și nici de o iluzie. Duhul lucrează cu putere, iar creștinul aduce roadă.

Întrebări pentru discuție:

1. Discutați cei trei termeni pentru cuvântul dragoste, pe care îi menționează autorul. Dați exemple pentru fiecare tip de dragoste din viața de fiecare zi.
2. Cum poate fi dragostea un principiu? Care este atunci locul sentimentului în ce privește dragostea?

J.J.Nortey a fost președintele Diviziunii Africa-Oceanul Indian.

Credincioșia

Putem deveni vrednici de încredere prin Duhul.

Robert S. Folkenberg

Mai mult decât oricare alt scriitor al Bibliei, apostolul Pavel a expus adevărul creștin crucial al neprihănirii prin credință.

De la Pavel învățăm că „omul este îndreptățit prin credință fără faptele legii” (Rom.3,28); și că „nu există...condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus.” (Rom. 8,1 după N.I.V.). „Fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele legii”, scria el, „ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii, pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.” (Gal. 2,16).

Credință, nu îngăduință pentru păcat

Cu toate acestea, oricât de puternic ar fi accentuat apostolul mântuirea prin credință fără faptele legii - chiar acele fapte bune făcute sub inspirația Duhului Sfânt - Pavel nu a fost un libertin. Pentru el, libertatea în Hristos înseamnă libertate din robia încercării de a se salva prin fapte, de acel efort zadarnic și fără speranță. „Rămâneți dar tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.” (Gal. 5,1).

Totuși, Pavel nu a vrut niciodată să spună, cum dădeau de înțeles unii din vremea lui, că mântuirea prin Hristos ar fi îngăduit în vreun fel credincioșilor să facă pe plac poftelor firești, pământești. Dimpotrivă, „fraților, voi ați fost

chemați la slobozenie; numai nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci sluiți-vă unii altora în dragoste” (vers.13).

După Pavel, creștinii răscumparați prin sângele lui Hristos nu trebuie să slujească firii, ceea ce duce la moarte, ci Duhului, care conduce la viață. Pavel a pus aceste două impulsuri în contradicție, chiar în război. „Zic dar: umblați cărmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți” (vers.16,17).

Ellen White descria sursa unei viețuiri biruitoare scriind următoarele: „Sfințirea este măsura desăvârșirii. În momentul în care ne predăm pe noi înșine lui Dumnezeu, crezând în El, avem neprihănirea Sa... Domnul Hristos cere o slujire neîmpărțită a inimii... Când ne predăm Lui în acest fel, Domnul Hristos dă odihnă minții noastre și (Hristos) consacră inimile și mâinile noastre în serviciul Său... Noi vom da pe față harul Său în caracterul nostru; căci avem viața Sa. El ne prezintă în fața Tatălui ca fiind fără pată; pentru că suntem sfințiți prin sângele Său” (Review and Herald, 25 iulie 1899).

Pavel enumeră „faptele firii”: imoralitatea, „necurăția, desfrâ-

narea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, uciderile, bețiile” și așa mai departe. „Vă spun mai dinainte, cum v-am mai spus”, avertiza el, „că cei care fac astfel de lucruri nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.”

Imediat după aceea, Pavel prezintă „roada Duhului”, punând-o în contrast cu „faptele firii pământești.” A procedat astfel pentru a accentua, probabil, faptul că, spre deosebire de păcate, care sunt comise prin despărțirea de Hristos (și acestea sunt fapte), roada Duhului ia naștere numai din Duhul, reproducând în noi caracterul Domnului Hristos. Printre roadele Duhului se află dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, blândețea, bună-tatea și credincioșia (vers. 22).

Accent pe credincioșie

În acest articol dorim să ne concentrăm atenția asupra „credincioșiei”. Cuvântul derivă din grecescul *pistis* și înseamnă atât „credință”, cât și „credincioșie”.

Credința, desigur, este o atitudine de încredere în cineva - în acest caz în Dumnezeu. Credincioșia este o calitate a comportamentului care dă altora temeri de a se încrede în noi. Deși este imposibil a decide doar pe baza etimologiei cuvântului ce semnificație are aici, contextul indică a fi vorba de credincioșie, care este mai direct compatibilă cu celelalte dimensiuni ale roadei Duhului.

Uneori, se pare că suntem mulțumiți cu un standard mai redus de credincioșie în lucrurile spirituale decât în cele practice. De exemplu, dacă nouă din zece avioane sosesc cu bine la destinație, considerați că ar fi un raport bun? Dacă aș putea spune astfel, am considera aceasta o performanță de credincioșie? Dacă motorul dv. ar porni doar o dată la fiecare trei încercări, ar fi aceasta o realizare credincioasă? Dacă v-ați duce la serviciu doar

două-trei săptămâni pe lună, v-ar considera șeful credincios? Dacă nu v-ați plăti de câteva ori pe an impozitele, vi s-ar spune oare: „Ei bine, de 10 ori din 12 nu e deloc rău?”

Credincioșie

Noi cântăm imnul „Mare este credințioșia Ta”, referindu-ne la Dumnezeu. Însă ce semnificație are aceasta în ce ne privește pe noi, creștinii? Cum se manifestă credințioșia în viața noastră?

Dicționarul Webster definește „credințioșia” ca „strictete sau minuțiozitate în îndeplinirea unei datorii”; „fidelitate față de cuvântul rostit, făgăduință, legământul etc.”; „statornicie în devotament, dragoste, loialitate”, „vrednic de nădejde, încredere ori crezut”.

Atunci, credințioșia ar trebui să fie manifestarea acestor trăsături de caracter în viața unui creștin.

Calitățile enumerate în definiția de mai sus sunt în mod vădit acelea pe care așteptăm să le vedem la cel ce umblă călăuzit de Duhul. Roadă Duhului nu este nimic mai mult decât manifestarea caracterului lui Hristos în viața noastră prin puterea supranaturală, regeneratoare a Duhului Sfânt, pe care Îl acceptăm atunci când ne predăm lui Isus.

De aceea, după cum Domnul Hristos Și-a îndeplinit în mod strict și minuțios datoriile Sale; a fost credincios cuvântului Său, legământului Său și făgăduințelor Sale; statornic în devotament și dragoste; vrednic de nădejde și încredere - așa vom fi și noi.

Desigur că nu vom putea manifesta niciodată toate aceste calități ale credințioșiei, în măsura în care acestea au fost prezente în viața lui Isus. Însă prin lucrarea Duhului Sfânt în noi, vom reflecta aceste trăsături.

În lucrurile mici

Însuși Domnul Hristos a făcut o descriere clară a principiului credințioșiei: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari. Deci dacă n-ați fost credințioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății?” (Luca 16,10.)

Credințioșia implică încrederea că persoana respectivă va face lucrarea pe care a fost chemat să o facă. Dacă suntem sârguincioși și cinstiți în lucrurile mici, atunci vom fi și în cele mari. Cât de adesea creștinii visează să facă fapte mărețe, minunate pentru Dumnezeu și totuși, în datoriile obișnuite, legate de existența zilnică, ei se dovedesc a fi nevrednici de încredere.

În lucrurile mici, care la suprafață nu au consecințe mari sau spectaculoase, ne dovedim noi credințioșia care contribuie la formarea caracterului nostru, acea credințioșie care este urmarea locuirii lăuntrice a Duhului Sfânt. Cei care au fost folosiți cu multă putere de către Dumnezeu au început prin a fi credințioși și sârguincioși în „lucrurile mici”, cerute de Dumnezeu. Credințioșia, care este roadă Duhului, se manifestă printr-o încredere fermă că vom face lucrurile pe care trebuie să le facem - începând de la a duce gunoiul până la a conduce o companie; de la a face și menține curățenia în casa noastră până la a ridica o biserică.

Maica Tereza din Calcutta a fost întrebată odată: „Cum măsoarați succesul lucrării dv.?”

Pentru o clipă a fost în încurcătură, apoi a răspuns: „Nu-mi amintesc ca Domnul să fi vorbit vreodată de succes. El a vorbit numai despre credințioșie în dragoste.”

Ellen White a scris: „Credințioșia, hărnicia, purtarea de grijă,

integritatea ar trebui să caracterizeze întreaga noastră lucrare, oriunde ne-am afla, în bucătărie, în atelier, la birou, în spital, la facultate sau oriunde ne-am găsi în via Domnului”. (*Messages to Young People*, p.230).

Cuvintele ei confirmă cele spuse cu sute de ani înainte de Solomon în eclesiastul: „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci în locuința morților în care mergi nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” (Ecles.9,10).

Nu de la noi înșine

Noi nu putem produce o credințioșie a noastră, tot așa cum nu putem produce prin noi înșine dragoste, blândețe sau alte daruri ale Duhului. În dimensiunile lor biblice, aceste atribute vin numai de la Dumnezeu. De aceea, ele se numesc nu roada creștinului, ci roada Duhului. Numai printr-o predare zi de zi sub puterea Domnului poate fi prezentă credințioșia în viața noastră.

Astfel, în virtutea a ceea ce Domnul Hristos a făcut pentru noi, vestea cea bună a mântuirii nu cuprinde doar iertarea de faptele firii pământești, ci și curățirea de faptele firii prin puterea lui Dumnezeu și înlocuirea lor cu minunata manifestare a roadei Duhului.

Întrebări pentru discuție:

1. Care este definiția pe care ai da-o credințioșiei? Este posibil să fii credincios în ochii lui Dumnezeu și în același timp să fii privit exact opus de aceia care te cunosc bine?

2. De ce este mai greu să fii credincios în lucrurile mici ori atunci când nu te vede nimeni?

3. Credințioșia joacă vreun rol în mântuirea noastră? Ce motiv(e) ai putea aduce?

Robert S. Folkenberg este președinte al Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea.

„Cei ce sunt ai lui Hristos...”

Dezideriu Faluvegi

Încă o oră, și după primul apel: Să spunem **nu** firii! - ne găsim iarăși înaintea Aceluia care ne atrage cu atâta dragoste către El.

Încă o oră - timp pentru decizie - și se va ști dacă am ascultat de chemarea: Să declarăm război firii, s-o jefuim de toate drepturile ei, mai cu seamă de dreptul ei de a fi ascultată în continuare.

Încă o oră - pentru a ne reaminti somația: Să continuăm războiul pornit împotriva ei poate de treizeci de ani, de zece ani, de un an sau de un timp și mai scurt - de câteva luni de când ne-am înrolat sub steagul înșăngerat al Mielului iubit.

Liberați de buruienile firii, care destul timp ne-au supt vloga spirituală, curățiți, adunați, legați mai sus de țărână, ca niște vlăstari răsăriți din Vița nobilă a veacurilor, am fost învățați timp de o săptămână cum și cu ce folos să aducem roade noi - roadele Duhului Sfânt. Dorind mântuirea, prin rugăciunile înălțate în acest scop ne-am deschis spre Soarele Dreptății și ne aducem aminte că nu există rugăciune sinceră, care să rămână fără răspuns. Astfel, prin credință, ne bucurăm de roada Duhului, care este:

- Iubirea - și ca orice copilăș, putem spune cine este prietenul nostru;
- Bucuria - deoarece grija cea mai mare a Creatorului nostru este aceea de a sluji intereselor noastre;

- Pacea - căci sângele Lui ne-a curățat;

- Îndelunga răbdare - prin care suntem în stare să așteptăm până ce Domnul va interveni în favoarea noastră;

- Bunătatea - făcând marea descoperire că Hristos este „Chrestos” (îți stă la dispoziție, este binevoitor, bun, prietenos). El este „to hreston tou theou” - bunătatea lui Dumnezeu (Rom.2,4);

- Facerea de bine - cum se adevărește că El a și făcut, face și va face tot binele la care Îl în-deamnă inima Lui divină;

- Credincioșia - reflectând valoarea lucrurilor dintre cele mai mici, făcute în spiritul lui Hristos;

- Blândețea - ca a Mielului de la care dorim s-o învățăm;

- Înfrânarea poftelor - să știm să cântărim totul în cântarul cerului. Împodobiți ca asemenea roade, avem pecetea lăuntrică a prezenței Duhului lui Hristos în inima și viața noastră. Despre acest Duh, Domnul spune că „va lua din ce este al Meu”. Deci, ori spunem roada Duhului, ori spunem dovada prezenței Domnului Hristos în noi, dar înțelegem același lucru: Roada Duhului lui Hristos înseamnă roada prezenței lui Hristos în noi.

Ca urmare, ascultând apelul făcut la ora de introducere, acum o săptămână, când ni s-a pus în față nevoia răstignirii firii

pământești, am primit o nouă identitate, adică nu mai suntem ceea ce am fost și nici nu mai aparținem aceluia care ne-a ținut în stăpânire, „căci cei ce au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei sunt ai lui Hristos” și „dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Gal.5,24; Rom. 8,9).

În noua noastră calitate, fiind „ai lui Hristos”, pornim peste o oră în cea mai crâncenă bătălie ce s-a purtat vreodată. Pornim la cucerirea tuturor ținuturilor inimii, pentru a căror redobândire Tatăl L-a dăruit pe unicul Său Fiu.

Marele nostru Comandant Își numără acum oastea. El știe - după roadele lor - cine sunt ai Lui. Iar dacă în acest moment suntem sinceri față de noi înșine, știm de asemenea cui aparținem. Ferice de cei care, în această săptămână, și-au deschis inimile, făcând loc Comandantului vieții lor. Ei sunt liberi acum, în acest moment solemn, să repete în taina inimii lor, împreună cu mine, mărturisirea fericită: „Da, Doamne Isuse! Eu Te-am ales drept Comandant al vieții mele. Îți mulțumesc pentru că pot ști că sunt al Tău!... De fapt, pentru ce să comande altcineva viața mea, afară de Tine?...”

Momentul este solemn și sunt încredințat că nici un frate, nici o soră, nici unul dintre prietenii noștri, nici unul dintre tinerii noștri, nici unul dintre copiii noștri dragi nu a rămas mut, ci a rostit împreună cu mine...ce anume?... Îi invit pe cei ce doresc să rostim și cu voce tare mărturisirea aceasta, sau mai bine zis cuvintele prin care Îl declarăm pe Domnul Hristos Comandantul vieții noastre. De data aceasta, suntem liberi să spunem în rugăciunile noastre publice nu numai formula: „Isus, Comandant al vieții noastre”, ci și „Comandant al vieții Mele!” (Lăsăm timp pentru rugăciuni.)

Ne dăm seama că trăim momente înalte. Simțiți că nu sună chiar așa înspăimântător declarația teribilă a apostolului Pavel: „Cei ce n-au Duhul lui Hristos, nu sunt ai Lui“? În urma rostirii rugăciunii propuse mai înainte, simțim deja înăuntrul nostru ce înseamnă eliberarea, că „împotriva acestor lucruri nu este Lege“.

Nu există nici o condamnare! Dimpotrivă, avem cuvinte de laudă din partea Aceluia care ne socotește ca fiind ai Săi.

Ne-aducem aminte de Ghedeon. Toți copiii noștri ar ridica mâna, dacă aș întreba: Cine vrea să ne povestească istoria acestui bărbat atât de curajos? El a fost ales de Domnul, pentru că a fost al Lui. Ghedeon știa că acolo unde este Domnul nu se poate vorbi decât de biruințe. Nu și-a putut concepe altfel religia. De aici și cuvintele de adresare: „Domnul este cu tine, viteazule!“ Din derularea acestei istorii strălucitoare, aflăm apoi că Domnul i-a cunoscut pe nume pe aceia prin care vroia să obțină biruința. Vitejii au fost chemați să lupte luptele Domnului.

La fel și astăzi, exclamarea noastră: „Știu în cine am crezut!“ se întâlnește cu declarația încurajatoare a lui Isus: „Știu cine sunteți. Voi sunteți ai Mei!“ El este totdeauna recunoscător și declară bucuros: „Voi sunteți aceia care ați rămas neconțenit cu Mine.“ Și aceste cuvinte au fost rostite atunci când umbra crucii devenea tot mai densă. Cu alte cuvinte: „Mă bucur că vă pot și alături de Mine, căci sunteți ai Mei!“

Este înălțător gândul că, dintre miliardele de oameni ai acestei lumi, aici, azi, trupul lui Hristos - Biserica Sa - se decide a fi a Lui, acum, la răscurtea vremii. Și El continuă: Cunoșc capacitățile voastre, dispoziția voastră, lipsurile voastre. Am încredere în voi. Știu că veți aprecia tot ce sunt gata să fac pentru voi.

Poate vă gândiți la răsplata pe care o așteptați de la Mine. Ca orice soldat care merge la luptă, aveți dreptul să vă gândiți și la răsplată. Și Eu M-am angajat în luptă, și am luptat cu gândul că voi fi răplătit. Răsplata Mea sunteți voi. Iar în ceea ce vă privește, pot spune de acum care este răsplata voastră. Răsplata voastră sunt Eu. Priviți la Mine ca la un împreună luptător cu voi. Port în trupul Meu semnele cruntelor bătălii și trăiesc! Nici voi nu veți pieri. Cei ce sunt ai Mei au trecut deja de la moarte la viață. Duhul Meu aduce roade în ei, și aceasta înseamnă începutul vieții veșnice. Biruința Mea, ca și a voastră, obținută împreună cu Mine, este definitivă. Nu renunțați la ea! Puteți avea în fața ochilor cuvintele triumfale ale luptătorului care, cu mult înaintea voastră, s-a dedicat Mie. De la el aveți cuvintele: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne

poartă totdeauna cu carul Lui de biruință, în Hristos“ (2 Cor. 2,14).

Este cineva printre noi care dorește să adeverească prin propriile sale cuvinte, și din propria sa experiență, că cele scrise aici de apostolul neamurilor sunt întru totul adevărate? Zăbovim puțin pentru a asculta cuvintele de adevărate a afirmației apostolului Pavel... (timp pentru mărturisiri).

„Voi sunteți dăruii de Tatăl - Mie. M-a încurajat să vă cer pentru Mine (Ps 2,8). V-am cerut, și de atunci în continuu pot repeta că nu am pierdut, din vina Mea, pe nici unul dintre cei dăruii Mie de Tatăl.

Și porunca Lui Mă obligă. (Ioan 6,39). Deschideți Bibliile, și vedeți, și citiți cu voce tare, dacă scrie așa. Și Scriptura nu se poate desface. Voi sunteți dăruii de Tatăl - Mie. Sunteți ai Mei. Nimeni nu vă poate smulge din

măinile Mele (Ioan 10,29). Voi sunteți ai Mei, pentru că aduceți roadele Duhului Meu. Astfel și Eu vă pot spune, chiar acum și aici, cine sunt prietenii Mei (Ioan 15,14). Același lucru - sunt convins - știe fiecare dintre cei de aici... Repet: 'Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu, adică să rămâneți în Mine și să vă iubiți unii pe alții' (v. 4.12).

Rămânând în Mine, rămâneți ai Mei, după cum și Eu rămân în Tatăl, și rămân al Lui. Prin Mine, purtăm același nume. Eu sunt și Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Tatăl Se numește Tatăl Meu, cum citiți: 'Tatăl lui Hristos'. Prin Mine, și voi - fiii oamenilor - sunteți numiți fii ai lui Dumnezeu și purtați numele de creștini, după numele Meu - Hristos. Împreună alcătuim o familie. Fiind membri ai aceleiași familii, ne ținem laolaltă, plănuim împreună, adunăm împreună, apărăm împreună, și tot ce avem este și al Tatălui, și al Meu, și al vostru. Tatăl Meu este stăpân peste toate. El Mi le-a dăruit pe toate, iar pe voi v-am făcut stăpâni peste toate lucrurile pe care le am: peste cele prezente și peste cele viitoare.

De fapt, noi alcătuim laolaltă o echipă. Ceea ce ne caracterizează este chiar spiritul de echipă... Vă aduceți aminte că v-am trimis doi câte doi? Lucrul acesta a devenit o obișnuință printre voi. Spre Emaus, la fel, au plecat doi, purtând în inimi toată durerea despărțirii noastre. Totuși, nu ați fost doi, ci cu Mine - o echipă. Ochiul vi s-au luminat, privirile voastre au pătruns dincolo de cele ce vă împresurau și ați fost fascinați de frumusețea unor adevăruri atât de simple și, să spunem, atât de clare. Așa s-a întâmplat, pentru că am alcătuit o echipă! Ca urmare, și inimile altora au fost și vor fi înviorate atâta timp cât istoria acestei echipe minunate va fi propovăduită spre mărturie.

Știu că ați fost întristați, dar nu ați avut gândul renunțării. M-ați iubit și nu v-ați atașat de vreun alt comandant. În inimile voastre, tot Eu am rămas Comandantul suprem și ați fi fost gata să intrați și în moarte, numai să Mă vedeți în frunte. Iată, Eu stau în frunte și vă comand: nu să intrați în moarte, ci să intrați în viață, pentru Mine, pentru bucuria Mea, ca rod al suferințelor Mele. Eu voi sta între voi și vrăjmașii voștri și le voi porunci: Nu vă atingeți de aceștia, căci sunt ai Mei!

Aveți o uniformă, ce vă deosebește: haina neprihănirii Mele. Voi faceți parte deja din noua creațiune. Cu voi am început, înainte să fac cer nou și pământ nou. Prin noi împreună, Împărăția lui Dumnezeu se va umple de neprihănire. Creșteți deci neconținut, până la statura plinătății Mele (Ef.4,10). Să fiți cu Mine pretutindeni, unde voi fi Eu. Călcați pe urmele Mele, de la primii pași, prin Golgota până-n slavă - pe străzile de aur ale Noului Ierusalim, unde cei de ieri și cei de mâine să știe că sunteți ai Mei.

Luați-vă timp și zăboviți cu mine în Sanctuarul din ceruri. Și Eu vă voi sta alături când fila cărții se va întoarce la numele vostru. Până atunci, vreau să vă șoptesc o taină: 'Vorbiți, nu tăceți, că am mult norod în cetatea aceasta' - nu vă descurajați. Lucrați cu inimă. Cine vă ascultă - pe Mine Mă ascultă. Tot ce vi se va face, Mie Mi se va face. Iar prin voi, Eu voi lucra. Veți avea succes și bucurii, pentru că în Mine se găsesc izvoarele vieții voastre. Puterile voastre nu scad deci, ci se înnoiesc: veți umbla și nu veți osteni.

Un lucru să nu uitați: Nu vă numesc și nu vă socotesc robi. Sunteți fii și moștenitori. Voi Îmi ridicăți case, și Eu vă pregătesc locașuri. Cum Mă primiți pe Mine în casele voastre, așa vă primesc și Eu în casa Tatălui

Meu. Îngerii se miră de voi, iar Eu o veșnicie voi vorbi despre voi pe unde voi merge. Țara lumii și o țară înfinită. În ea se reflectă slava înțelepciunii felurite a lui Dumnezeu. Vă e dor de patrie?... De casa părintească? Cunosc acest dor. Am fost și Eu departe de casa Tatălui Meu. Voi veni curând - mai repede decât ați crede, numai să nu vă găsească nepregătiți venirea Mea. Ziua aceea va fi înfricoșătoare. Nu cumva, din vreun motiv, să lipsiți când ochii Mei vă vor căuta. Nu vă dați înapoi. Îndrăzniți! Credeți! Lucrați!

Iar dacă obosiți sub povara grea a limitelor voastre omenești, veniți la Mine, și Eu vă voi da odihnă. Eu sunt Domnul Sabatului. Am poruncit să aveți odihnă. Odihna voastră va fi un semn că sunteți ai Mei. În fiecare săptămână reveniți pentru această zi, ca s-o petrecem împreună. Ca un leu voi veghea și voi păzi odihna voastră, care va fi atât de vădită, încât cei ce nu au odihnă se vor mânia pe voi. Cei ce nu sunt ai Mei nu vor avea odihnă, în timp ce pacea voastră va fi ca valurile mării.

Voi veți avea odihnă și veți vorbi între voi, iar un înger va scrie în carte cuvintele voastre. Am încredere că și conversația voastră va fi în ceruri. Veți vorbi între voi despre prietenul vostru minunat, și aceasta va însemna pentru voi mai multă bucurie decât toate subiectele plăcute ale lumii laolaltă. Astfel, unde doi sau trei veți vorbi despre Mine, Eu voi fi acolo. Nu înseamnă o minune că ceea ce se spune, se gândește sau doar se simte pe pământ de ai Mei este auzit, observat, simțit în ceruri? Și care sunt cele mai irezistibile cuvinte care se aud până sus, în depărtări? Acele cuvinte, pe care vi le-am învățat când eram cu voi. „Așa să vă rugați...”

Dezideriu Faluvegi predă la Institutul Teologic Adventist și editează versiunea în limba maghiară a Curierului Adventist.

Roadele Duhului

WAYNE HICKS

Bun găsit, dragi prieteni, la începutul acestei formidabile Săptămâni de rugăciune - 1995!

Formidabilă? Pentru copii, Săptămâna de rugăciune înseamnă, într-adevăr, niște povestiri interesante, dar formidabilă, nu e cam mult spus?

Ei bine, pentru anul acesta, am plănuit ceva mai deosebit. Da, mai întâi, vor fi povestirile pe care le aștepti totdeauna în săptămâna de rugăciune. Dar am pregătit și câteva noutăți - activități pentru tine și pentru grupa ta. Și, dacă vei participa în fiecare zi, vei vedea cât de minunată poate fi *Săptămâna de rugăciune*.

Probabil că te vei întreba ce fel de activități. Perfect. Îți voi explica imediat. Dar hai să vedem cum va arăta programul fiecărei ore.

1. Mai întâi, exercițiul de memorare, care, în programul nostru, se va numi **Mărgăritarul de preț**. Ce poate fi așa de minunat să înveți pe dinafară? E adevărat că, pentru unii, învățatul pe dinafară nu e ceva prea ușor, nici prea plăcut. Dar nu e ușor nici să îngrijești de un cal, să-l perii, să-l țeșăli, însă e foarte plăcut să călărești, să străbați în goană păduri și dumbrăvi, luându-te la întrecere cu prietenii.

Ascultă acum, te rog, acest text din Psalmi 119,11: "Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătoiesc împotriva Ta."

Nu știi cum te descurci tu, dar eu am încercat în toate felurile să nu mai păcătoiesc. Și, în acest verset, Dumnezeu ne spune un secret, învățându-ne exact ce să facem ca să nu mai păcătoim. Ce avem de făcut? Să strângem, sau să "depozitam", Cuvântul Său în inima noastră sau, altfel spus, să învățăm pe dinafară texte din Biblie.

2. Apoi, vine **Povestirea biblică**. Povestirile biblice au fost parcă făcute ca să fie foarte plăcute la citit. Iar eroii Bibliei sunt mai formidabili decât oricare personaj pe care-l poți vedea la TV. Probabil că unora dintre voi le plac filmele sau nuvelele științifico-fantastice. Citiți povestirea de luni, în care este vorba despre o fantomă, care i-a îngrozit pe ucenicii aflați într-o barcă. Vă plac eroii tip super-man? Așteptați povestirea din ultima zi.

3. Punctului următor am putea să-i zicem **Exercițiu practic**. Unele dintre aceste exerciții pot fi făcute și de unul singur, dar ar fi mult mai interesant, dacă le-ai putea face împreună cu altcineva. Cu cine? Cu cineva

din familie, din vecini, cu un coleg. Iar ocazia: altarul familial, o întâlnire cu echipa ta "Explo" sau, chiar la adunare, cu grupa ta de prieteni. Cu cât vor participa mai mulți, cu atât va fi mai interesant.

4. **Scenariul**. Ce este un scenariu? Bună întrebare. Pentru fiecare zi, este prevăzută o idee, pe care o puteți dezvolta și prezenta în grup, fie ca o povestire, fie ca un dialog, fie ca o mică scenetă. Și aici este loc pentru fantezia și talentele voastre. Uneori, este vorba de o povestire biblică, alteori, de o întâmplare petrecută în zilele noastre. Pe ideea sugerată, puteți crea fie o povestire grozav de interesantă, fie un dialog...

5. Următorul punct din program s-ar putea numi **Să trecem la acțiune**. De obicei, când spunem *Săptămâna de rugăciune*, ne gândim la un timp pe care îl petrecem ascultând povestiri din Biblie și rugându-ne. Dumnezeu dorește ca noi să-I predăm viața noastră prin rugăciune. Dar El știe, de asemenea, că o adevărată consacrare a inimii, se va dovedi prin fapte. Deci, la treabă! Pentru fiecare zi vi se sugerează câte o activitate. S-ar putea să aveți chiar idei mai bune. Important este să treceți la acțiune și veți descoperi cât de minunat este să îl urmezi cu adevărat pe Isus.

6. **Dezbateri și discuții**. Veți avea un câștig mai mare din povestiri și activități, dacă veți discuta toate acestea cu grupul. Rezervați-vă câte cincisprezece minute, la fiecare ocazie, pentru a repeta împreună versetul de memorat și povestirea și pentru a vedea în ce măsură ați realizat activitatea propusă. Plănuțiți tot împreună și activitățile pentru ziua următoare. Apoi, fiecare să se întrebe sincer "Ce aș putea să mai fac pentru Dumnezeu?"

7. După povestirea și activitățile fiecărei zile, treci și prin întrebările de la rubrica **Testul roadelor**. Ce e acest test? De fapt, este o întrebare de gândire, care te ajută să te cunoști

mai bine și să vezi dacă, într-adevăr, I-ai dat voce Duhului Sfânt să facă să crească în viața ta "roadele" Sale.

Ce părere ai, este potrivită pentru Săptămâna de rugăciune tema **Roadele Duhului**? Ar putea fi ceva mai potrivit?

Wayne Hicks este directorul Departamentului Tineret al Conferinței AZS Columbia de Nord, Spokane, Washington.

Sabat

"Roada Duhului...

este

DRAGOSTEA"

Mărgăritarul de preț

Galateni 5,22.23: "Roada Duhului, dimpotrivă, este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăta-
tea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor; împotriva acestor lucruri nu este lege".

Despre creștere și roade

Ai semănat vreodată ceva într-o grădină? Pentru cei care locuiesc la țară, semănatul este o activitate obișnuită. Dar pentru ceilalți, lucrurile sunt puțin altfel. Cine se apucă de grădinărit, începe prin a-și face tot felul de socoteli: ce ar putea semăna, ce pomi ar putea pune, cam cât ar putea "scoate", câte răsaduri din fiecare fel i-ar trebui, și așa mai departe.

Ei bine, eu am un prieten care, de când se știa, trăise la oraș. Nu ținuse niciodată în mână o sapă sau o greblă. După ce s-a căsătorit, s-a hotărât să-și cumpere un teren și să se apuce de grădinărit. Locuia la bloc, dar a găsit un teren potrivit, și-a cumpărat și unelte necesare - o cazma, o sapă, o greblă.

Apoi, a făcut rost de semințe și răsaduri. A citit, s-a informat bine și a făcut planuri. În final, a hotărât că, printre altele, ar trebui să aibă și o recoltă de 120 de roșii (le-a socotit la bucată, nu la kilogram).

Cum cresc roșiile? Firește, pe plantele care se numesc așa. Asta știa și prietenul meu. Merele cresc în măr, prunele în prun, morcovul este rădăcina plantei cu

acest nume, și așa mai departe. Dar era o problemă. El avea impresia că fiecare "fir" de roșie, adică fiecare plantă, nu dă decât o roșie. Și probabil că ai înțeles deja ce s-a întâmplat. Da, da. Așa a făcut. Pentru că dorea 120 de roșii, a plantat 120 de răsaduri!

Poate că vei spune: „Deștept băiat, n-am ce zice! Cum poate un om matur să nu știe nici măcar atâta lucru?“

Hai să nu-l judecăm prea aspru, fiindcă mulți dintre noi știm tot atât de puțin despre roadele dumnezeiești, numite în Biblie roada Duhului. Tuturor ne-ar plăcea să avem fructele sau roadele despre care ne vorbește versetul de memorat - dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, bunăta-tea, facerea de bine, credințioșia, blândețea și înfrânarea, sau stăpânirea de sine.

Deci cum putem obține aceste "roade" care ne vor face să fim niște creștini fericiți? Răspunsul este simplu: primindu-L pe Isus.

Mărul, prunul sau cireșul nu trebuie să hotărăscă ce fructe să facă. De la sine, mărul face mere, prunul - prune și cireșul - cireșe.

Și creștinul aduce roade. Dacă ne-am prelat lui Isus și dacă reînnoim zilnic această prelat, vom aduce și noi roade. Bineînțeles, nu mere sau cireșe. Dar, ca urmare a lucrării Duhului Sfânt, inimile noastre vor fi pline de dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunăta-tea, facere de bine, credințioșie, blândețe, stăpânire de sine.

Povestirea biblică - Un crocodil, o baie și un coș

Hai să citim o povestire biblică în care este vorba despre prima dintre roadele citate în Galateni 5 - dragostea.

Cu foarte mulți ani în urmă, în Egipt, o prințesă a coborât la Nil, dis-de-dimineată, ca să facă baie. (Dacă vrei să citești povestirea, o găsești în Exod, cap.2).

Eu unul, pentru nimic în lume nu aș face baie în Nil. Probabil, pentru că m-am obișnuit cu apa

curată de robinet, cu dușul și cada de baie. Oricum, nici nu mi-ar trece prin minte să mă duc să fac baie într-un râu murdar de prin apropiere.

Prințesa însă nu se ducea să se spele. "Baia" despre care e vorba aici era un fel de ritual de închinare. În vremea aceea, egiptenii se închinau la soare, la Nil, la broaștele din Nil - toate acestea, pentru ei, erau zei. Sună cam ciudat "se închinau la broaște". Nu cred că trebuia să le sărute sau să le țină în brațe, probabil că doar îngenuncheau în fața lor.

Ceva mai jos, pe râu, prințesa și slujitoarele care o însoțeau au descoperit în apă un băiețel. De fapt, la început au văzut un coș care plutea pe apă. Curioasă, prințesa a trimis-o pe una dintre slujnice să-i aducă acel coș. Dacă aș fi fost acolo, poate că nu prea aș fi vrut să intru în apă, ca să aduc coșul, pentru că în Nil nu erau numai broaște, erau și crocodili! Iar crocodilii mănâncă și broaște și slujnice care intră în apă. Probabil că slujnica aceea era foarte curajoasă; poate că ei nu îi era frică de crocodili sau îi era mai frică de ei și s-ar fi putut întâmpla dacă nu făcea ce îi poruncise prințesa.

Desigur că a fost surprinsă când a văzut că în coșulețul plutitor se afla un băiețel. Nu se aștepta nici prințesa să se trezească așa, dintr-o dată, cu un băiețel în brațe. Și mirarea i-a fost și mai mare când a apărut acolo și o fetiță, care i-a spus că mămica ei ar putea să aibă grijă de băiețel până ce va fi destul de mare, ca să poată locui la palatul lui faraon.

Prințesa s-a gândit ce nume să-i pună băiatului pe care îl găsisse plutind pe apă și și-a spus că cel mai potrivit ar fi să îi zică "Scos din apă". Așa că i-a zis Moise, care în limba egipteană veche înseamnă "scos din apă".

E cam ciudat că micul coș plutitor a fost pus pe apă exact în locul acela. Știi, acolo era locul unde venea fiica lui faraon, a celui faraon care poruncise ca toți băieții care li se nasc evreilor să

fie aruncați în râu. (Și tocmai în palatul acestui faraon avea să locuiască Moise!) Dar părinții lui l-au iubit atât de mult, încât au fost gata să-și pună viața în joc, pentru a-l salva. Era foarte riscant ce au făcut ei. Practic, nesocotiseră porunca lui faraon.

Aceasta este adevărata dragoste. Cine iubește cu adevărat este gata să-și dea viața pentru cei pe care îi iubește.

Așa ne-a iubit Isus pe fiecare dintre noi, pentru că El Și-a dat viața pentru noi.

Aceasta este dragostea pe care dorește Duhul Sfânt s-o pună în inimile noastre. Dacă Îl iubim pe Isus și vrem ca El să fie Domnul nostru, atunci Duhul Sfânt va face ca în inima noastră să crească roada numită dragoste - și ea ne va ajuta să fim gata să ne dăm chiar și viața pentru Isus și pentru semenii noștri.

Scenariul

Cu o grupă de copii de clasa a treia - a cincea, puteți încerca următoarea activitate. Unul dintre ei este reporter (puteți fi și dumneavoastră) și le ia interviuri celorlalți, întrebându-i ce înseamnă dragostea. Li se poate cere celor intervievați să ilustreze, prin situații trăite acasă, la școală sau în comunitate, înțelesul pe care îl dă Biblia acestui cuvânt.

Să trecem la acțiune

Faceți împreună un plan pentru o activitate prin care să dovediți iubirea în mod practic. De exemplu, să ajutați în mod sistematic, în timpul vacanței sau chiar începând de săptămâna aceasta, un vârstnic sau un bolnav. Fixați date și stabiliți acțiunea în toate detaliile.

Discuții și dezbateri

Sunt oameni în lume pe care nu prea îi iubim?

Cum am putea să arătăm mai multă iubire față de oameni?

Ai încercat să-i dovedești cuiva că îl iubești?

Continuă fraza următoare:

„I-aș iubi mai mult pe oameni, dacă.....“

Testul roadelor

Dovedesc eu iubirea lui Isus și față de persoane pe care le consider mai puțin vrednice de a fi iubite? (Bifează ce ți se potrivește)

- niciodată
- uneori
- adesea
- totdeauna.

Duminică

„Roda Duhului

este...

BUCURIA“

Mărgăritarul de preț

Luca 15,7: *„Tot astfel, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește decât pentru nouăzeci și nouă de neprihăniți care nu au nevoie de pocăință”.*

Povestirea biblică - Bucurie fără margini

Pavel și Sila se aflau în cetatea Filipi și le vorbeau iudeilor de acolo despre Isus. Dumnezeu a binecuvântat lucrarea lor.

Dar Satana încearcă totdeauna să-i oprească pe cei care lucrează pentru Dumnezeu. Ce putea el să facă pentru a zădărnici mărturia lor? De exemplu, putea să-i pună pe oamenii răi, care ascultau de el, să-i bată pe Pavel și pe Sila. Putea face în așa fel, ca cei doi să fie aruncați în închisoare. Sau putea să stârmească mânia unor oameni de nimic împotriva celor doi predicatori. Satana a făcut toate acestea, ba chiar mai mult decât atât. Vrei să știi exact ce a făcut? Citește Fapte 16, 11-40.

Mai întâi, a găsit în oraș doi oameni, un fel de negustori. Ce

afaceri făceau? De fapt, aveau o sclavă, o fetiță stăpânită de un duh rău, iar ei, ca stăpâni, câștigau o mulțime de bani de pe urma ei, de la oamenii care veneau să vorbească cu ea.

Probabil că te vei întreba ce puteau oamenii să îi spună sau să afle de la o fetiță, care era sclavă, și de ce mai și plăteau pentru aceasta. Ei bine, oamenii veneau să întrebe despre viitor. Și duhurile rele care o stăpâneau pe fetiță spuneau uneori despre lucrurile care aveau să se întâmple. De exemplu, unul vroia să afle ceva despre o afacere, ca să știe dacă merită să dea bani sau nu, să știe dacă va putea câștiga ceva sau va avea doar de pierdut. Și duhurile rele îl sfătuiau.

Și, dacă sfatul îi plăcea și mergea bine, venea din nou să întrebe și îi îndemna și pe alții să facă la fel.

Îți dai seama că și stăpânilor fetiței le plăcea...adică le plăceau banii pe care îi câștigau de pe urma ei.

Dar, pentru că adevăratul stăpân al fetiței era Satana, el a îndemnat-o să iasă pe stradă, să se țină după apostoli și să strige, așa ca să o audă toată lumea: "Oamenii aceștia sunt slujitori ai Dumnezeului Celui Prea Înalt și vă vestește calea mântuirii" (Fapte 16,17).

Și a spus lucrul acesta nu o dată sau de două ori, ci s-a ținut după ei prin tot orașul, câteva zile la rând, strigând așa. Spunea o minciună? Nu. Pavel și Sila erau cu adevărat slujitori ai lui Dumnezeu. Atunci înseamnă că le făcea un serviciu, nu? Deloc, pentru că toată lumea știa că această fetiță era stăpânită de duhuri rele. Auzind-o că spune despre apostoli că sunt slujitorii lui Dumnezeu, mulți oameni ar fi putut să creadă că, întrucât aceste cuvinte vin de la duhurile rele, și Pavel și Sila lucrează tot cu Satana.

În cele din urmă, Pavel s-a săturat să o tot audă. S-a întors și i-a spus spiritului rău care o stăpâna: "În numele lui Isus Hristos îți poruncesc să ieși afară din ea!"

(vers. 18). Și duhul cel rău a plecat imediat și a lăsat-o în pace.

Un mare prilej de bucurie, nu-i așa? Duhul cel rău a fost alungat. Probabil că îți spui: "Oho, ce bucurie pentru stăpânii fetiței! Fusese eliberată de duhul cel rău!" Nici gând. Stăpânii ei erau furioși! Nu mai puteau să ia bani de la oamenii care veneau la sclava lor să le ghicească viitorul. Duhul care ghicea viitorul nu mai era! Adio bani, pentru ei.

Așa că stăpânii s-au hotărât să-i dea în judecată pe Pavel și pe Sila. "Oameni aceștia, niște iudei, tulbură tot orașul!" au spus ei.

Judecătorul i-a ascultat și a poruncit ca Pavel și Sila să fie dezbrăcați și bătuți cu nuiele. Apoi, i-au aruncat în închisoare.

Partea cea mai neplăcută urma acum, noaptea. Cu spatele plin de vânătăi și răni sângerânde, fără să primească vreo îngrijire medicală, au fost puși cu picioarele în butuci. Ai putea să încerci ceva asemănător, ca să-ți poți da seama cam cum era. Pune jos o scândură îngustă, cu muchii ascuțite, sau o carte mai groasă și așază-te pe ea, ținând picioarele întinse sub o mobilă joasă (fotoliu, canapea), așa ca să nu poți îndoi genunchii. Stai așa un sfert de oră și nu uita că nu te poți sprijini cu spatele de nimic. Ei, ce zici? Ai cam amortit și, dacă scândura pe care stai are și o margine mai ascuțită, e foarte neplăcut, ca să spunem doar atât.

Când apostolii au fost duși în celulă, acolo se mai aflau și alți deținuți. Probabil că, văzând rănile de pe spatele noilor veniți, și-au spus: "Fraților, ne-am aranjat! Aștia au să geamă și să blesteme toată noaptea!" Și au așteptat să vadă cum va fi. Dar, în loc de gemete, tânguiri sau blesteme, de la cei doi slujitori ai lui Dumnezeu nu s-au auzit decât rugăciuni și... cântări de laudă! Nu le venea să creadă. Drept să spun, nici mie nu îmi e ușor să cred. Cum puteau să rabde durerea și să mai și cânte, să fie bucuroși?

Vezi, aceasta este roada adevăratului creștinism. Chiar și temnicerul (gardianul, cum i se spune

astăzi) a fost foarte impresionat. În noaptea aceea a fost un cutremur de pământ. S-au stricat zăvoarele, s-au deschis ușile. Dar Pavel și Sila n-au făcut nici o încercare de a scăpa din închisoare. Bucuria lor în Isus, cinstea și corectitudinea de care au dat dovadă prin faptul că nu au încercat în nici un fel să fugă, l-au impresionat atât de mult pe temnicer, încât i-a rugat să îi vorbească despre calea mântuirii și a fost botezat chiar în noaptea aceea.

Să trecem la acțiune

Caută două persoane cărora să le vorbești despre lucrurile care te fac cu adevărat fericit. Ai putea să le spui așa: "Uite, ... (lucrurile acestea) mă fac să fiu fericit cu adevărat!"

Dezbateri și discuții

De ce sunt îngerii fericiți când se pocăiește un păcătos?

Completează fraza următoare:
"Aș putea fi mai fericit dacă.....
.....
....."

Testul roadelor

Reușesc să fiu vesel și bucurous chiar când am o zi rea?

(Bifează răspunsul potrivit)

--niciodată

--uneori

--adesea

--totdeauna.

Luni

„Roda Duhului

este...

PACEA“

Mărgăritarul de preț

Psalm 4,8: "Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea".

Povestirea biblică –

Furtună pe mare

În Matei 14,13-36 sunt două povestiri extraordinare. Dacă ești mai mâncăcios, desigur că îți place mai mult povestirea despre hrănirea celor 5000. Cu cinci pâinișoare și doi pești, pe care I le dăduse un băiețel, Isus a hrănit 5000 de oameni. Dar, dacă îți place mai degrabă să navighezi pe întinsul mărilor, probabil că vei prefera cea de a doua povestire.

După ce a săturat mulțimea, Isus le-a spus ucenicilor să se urce în barcă și să treacă de partea cealaltă a Mării Galileii, în timp ce El avea să-i trimită pe oameni pe la casele lor.

Pentru moment, ucenicii au fost cam nedumeriți. Cum putea Isus să vină după ei, adică să ajungă pe țărmlul celălalt, dacă ei plecau cu barca? Cu ce mai venea?

Așa că au pornit, dar vâsleau foarte încet, gândindu-se că Isus va veni repede înapoi și Îl vor putea lua cu ei. Însă Isus pornise exact în direcție opusă. În loc să coboare spre țarm, El urca pe munte, spre un loc liniștit, ca să Se roage.

În vremea aceasta, pe mare s-a pornit o furtună teribilă. Știi, pe atunci nu existau veste sau colaci de salvare, nici stații radio, ca să se poată lua legătura cu echipe de intervenție de pe țarm; de fapt nici nu existau asemenea echipe. Tot ce aveau erau, probabil, niște găleți cu care Andrei și Ioan se străduiau să scoată apa pe care o aruncau înăuntru valurile uriașe care loveau continuu barca. Nu mai puteau face față; ajunseseră în mare impas.

Adaugă la toate acestea vântul îngrozitor, care le sfâșiașe pânzele. Cum să mai țină direcția spre țarm, împotriva vântului și valurilor doar cu puterea brațelor lor și cu niște biete vâsle?

Și, ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, deodată, prin întineric și prin ploaia deasă ca o

perdea de apă, au zărit o umbră, un fel de fantomă, care venea chiar spre ei, alunecând parcă, oricum, mergând pe suprafața apei, printre valuri. Erau și așa destul de speriați, fantoma le mai trebuia!

Biblia spune că "au țipat". Este un mod delicat de a spune că doisprezece bărbați vânjoși deveniseră dintr-o dată niște bieți lași, care s-au îngămădit cum au putut pe fundul corăbiei.

Acești "băiețași plângăcioși" aveau de învățat acum o mare lecție de curaj și încredere în Dumnezeu.

"Arătarea" aceea le-a vorbit. Știi ce le-a spus? "Eu sunt. Nu vă temeți".

Lui Petru i s-a părut că a recunoscut vocea, dacă nu și silueta, așa că a strigat, încercând să acopere vuietul furtunii: "Doamne, dacă ești Tu, spune-mi să vin la Tine pe apă!" (vers. 28).

Isus i-a răspuns cu un glas plin de siguranță și pace: "Vino!"

Petru a coborât din corabie, a pășit peste vreo două-trei creste de valuri, apoi s-a uitat spre fricoșii din barcă. Dar, luându-și privirea de la Isus, deodată și-a dat seama că și pe o barcă ce se clatină și scârțâie tot ești mai în siguranță decât pe crestele valurilor amenințătoare.

Din nou, vocea lui a căpătat acel ton plângăreț, când a strigat: "Doamne, scapă-mă!"

Luându-l de mână, Isus l-a întrebant: "Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?" (vers. 31).

Petru nu a mai avut de zis nici un cuvânt, dar ceilalți da. De îndată ce Isus și Petru s-au urcat în corabie, furtuna a încetat. Toți s-au plecat înaintea lui Isus, I s-au închinat și au spus: "Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu" (vers. 33).

Dumnezeul care a putut liniști furtuna, care a potolit valurile, făcând din marea înfuriată un lac liniștit, poate cu siguranță să aducă pace și în viața mea, oricât de zbuciumată ar fi.

Scenariul

Hai să căutăm acum o povestire care vorbește despre un alt fel de pace pe care a adus-o Isus. Citește în Marcu 5 despre vindicarea demonizatului. Pornind de la relatarea biblică, încearcă să scrii o schiță sau un dialog, având ca subiect această minune făcută de Isus. Vorbește despre pacea pe care a simțit-o omul acela.

Să trecem la acțiune

Căutați în Matei 14 textele în care este vorba despre pace. Pornind de la aceste texte, fiecare copil din grup să încerce să scrie o scurtă compunere despre pace. Alegeți câteva, care sunt mai deosebite, pentru a le citi.

Cu o grupă de copii mai puțin creativi, puteți organiza un mic concurs ad-hoc, cerându-le să spună (sau să găsească în Biblie) texte în care este vorba despre pace.

Dezbateri și discuții

Ce este mai ușor să găsești: povestiri despre pace sau povestiri despre războaie?

Ce ar putea face creștinii, chiar și copiii, pentru ca lumea să fie un loc mai liniștit, în care oamenii să poată trăi în pace?

Dacă nu e război înseamnă că oamenii au într-adevăr pace?

Când ai simțit ultima dată pace deplină în inima ta?

Completează fraza următoare: "Cred că în lume este atât de puțină pace, fiindcă....."
.....
.....
.....

Testul roadelor

Pot să mai am pace când profesorul mă prinde copiind la o lucrare? (Bifează răspunsul potrivit)

- niciodată
- rareori
- adesea
- totdeauna.

Marți

„Roadă Duhului

este...

RĂBDAREA“

Mărgăritarul de preț

Filipeni 4,11: "Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc".

Povestirea biblică – O balenă din povești

Istoria lui Iona este istoria vieții unui om care nu a fost niciodată nici răbdător, nici mulțumit cu lucrarea pe care i-a dat-o Dumnezeu de făcut.

Biblia nu ne spune de a ce a fugit Iona de misiunea pe care i-o încredințase Dumnezeu. Poate că îi era frică să meargă la o cetate atât de nelegiuită, cu oameni atât de răi, care l-ar fi putut omorî oricând. Poate că se temea că nini-vitenii își vor bate joc de avertizările lui. Poate că nu îi venea să creadă că Dumnezeu avea să distrugă cetatea. Oricare ar fi fost motivul, Iona a pornit în direcție opusă.

Ce să spun despre furtună? A fost, cu siguranță, mult mai puternică decât cea despre care am vorbit ieri. De unde știi? Ei bine, nu pot fi chiar sigur, dar presupun că trebuie să fi fost o furtună foarte puternică, dacă a pus în primejdie un vas mare, ca cel pe care călătorea Iona, mult mai mare decât barca de pescari în care se aflau ucenicii. În plus, pe Marea Mediterană (mult mai mare decât Marea Galileii, care este de fapt un lac), furtunile foarte puternice, sunt destul de dese.

Pe măsură ce furtuna se întetea, echipajul era tot mai disperat. Marinarii au aruncat mai întâi în

valuri toată încărcătura. "Chiar dacă dăm faliment din cauza pagubelor, nu contează, sunt în joc viețile noastre" și-au spus ei.

Îngroziți și superstițioși, au început fiecare să se închine la zeul său protector și să-l cheme în ajutor. Probabil că unii au strigat la Baal, alții la Astartea. Alții, probabil că s-au rugat la lună, și alții la soare, dar fără folos.

Deodată, căpitanul vasului a dat peste Iona. Probabil că profetul fusese foarte obosit. Eu unul nu cred că aș fi reușit să dorm pe o corabie purtată încoace și încolo de valurile uriașe, stârnite de uragan.

Înebunit, căpitanul i-a poruncit lui Iona să se scoale și să se roage la zeul lui. Era disperat și avea nevoie de un zeu sau de un Dumnezeu care să-i scape de la moarte, oricare ar fi fost acest Dumnezeu.

Echipajul era superstițios și credea că furtuna venise din cauză că vreun zeu vroia să-l pedepsească pe vreunul dintre cei aflați pe corabie, așa că s-a luat hotărârea să se tragă la sortji, ca să fie descoperit vinovatul. Probabil că au folosit niște bețișoare sau paie, câte unul pentru fiecare om aflat pe corabie. Toate erau la fel, cu excepția unuia singur, care era mai lung sau mai scurt. Fiecare trăgea câte un astfel de bețișor și cel la care nimerea bețișorul acela mai deosebit era considerat a fi vinovatul.

Iona știa că furtuna se pornise din cauza lui, dar nu a vrut să recunoască, până ce sortul nu l-a arătat pe el, ca fiind vinovatul.

"Atunci ei i-au zis: 'Spune-ne din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta? Ce meserie ai, de unde vii? Care îți este țara și din ce popor ești?'

El le-a răspuns: 'Sunt evreu și mă tem de Domnul, Dumnezeu cerurilor, care făcut marea și uscatul!'" (Iona 1,8,9)

Ca să spunem adevărul, marinarii s-au speriat și mai rău. Și au întrebat: "Pentru ce ai făcut lucrul

acesta?" și "Ce să-ți facem ca să se potolească marea față de noi?"

Răspunsul lui Iona a fost: "Eu fug, ca să mă ascund de Dumnezeu". Când le-a spus să-l arunce în mare, n-au vrut, fiindcă nu vroiau să fie învinuiți că l-au omorât ei sau poate că se temeau să facă așa ceva unui profet al lui Dumnezeu.

Dar timpul trecea și n-avea nici un rost să mai stea la discuții.

L-au aruncat pe Iona peste bord și imediat furtuna s-a oprit. Înainte ca echipajul să încerce să facă ceva pentru Iona, care se scufundase în valuri, a apărut un pește mare, care l-a înghițit.

M-am întrebat totdeauna cum o fi fost peștele care a făcut isprava aceasta. M-am gândit că s-ar fi putut să fie un soi de balenă-rechin. Spre deosebire de rudele ei cele crude, rechinii, balenele din acest soi sunt aproape blânde și, practic, nu au dinți.

În general, oamenilor le este milă de sărmanul Iona, care a trebuit să stea în burta balenei trei zile, muiat bine în sucurile gastrice și mirosind a pește digerat.

Mie parcă îmi este milă de balenă. De obicei, se hrănește cu alge și cu vietăți de dimensiuni mici. Cred că din cauza lui Iona a avut niște dureri de stomac!!

Când Iona s-a rugat și și-a cerut iertare de la Dumnezeu, a scăpat și balena de durerile de stomac, pentru că l-a vărsat pe Iona, undeva, pe țarm. Nu știu dacă Ninive era aproape sau departe de locul acela. Dar știu că, acum, Iona a ascultat de Dumnezeu. Încearcă să-ți imaginezi cam cum arăta Iona, cu hainele și pielea îmbibate de umezeala din burta balenei. Și îți dai seama cum s-o fi simțit, până ce a reușit să-și facă atât de necesara baie! Brrr! Poate că pentru el nici n-au mai contat toate acestea, când s-a văzut din nou pe țarm, pe uscat, la aer și la lumina soarelui, după ce călătorise trei zile prin adâncuri, pe întuneric, în cu totul neobișnuitul său submarin.

Și Iona s-a dus să predice. Ninive era un oraș mare, avea cam o sută cincizeci de mii de locuitori! Profetul străbătea străzile zi după zi, strigând cât putea: "Ninive va fi nimicită" (Iona 3,4).

L-au crezut oamenii? Să știi că da. Au postit, îmbrăcați în sac, și-au pus cenușă în cap, după obiceiul vremii, și s-au rugat ca Domnul să le cruțe viața. El le-a ascultat rugăciunile și i-a cruțat, pe ei și cetatea lor. Știi ce cred eu? Că Iona ar fi scăpat de multe necazuri, dacă ar fi ascultat de la început de Dumnezeu. Și mai cred că noi, adică tu și eu, am face bine dacă am avea mai multă răbdare și am urma planul pe care îl are Dumnezeu cu viața noastră.

Scenariul

Scrie o schiță despre sora mai mică sau despre un frate mai mic, care umblă totdeauna prin lucrurile tale. Caută și o soluție, care ar putea "să meargă" în familia voastră.

Să trecem la acțiune

Scrie o scrisoare, adresată lui Dumnezeu, în care să-I spui că dorești ca El să te conducă în toate alegerile pe care le ai de făcut și în toate domeniile vieții. Semnează această scrisoare ca pe un angajament din partea ta și dă-o părinților să o păstreze, ca să o re-citești în fiecare an, de ziua ta.

Discuții și dezbateri

Cum pot ști că Domnul îmi călăuzește viața? Cum pot ști că cel care îmi deschide căi și posibilități este Dumnezeu și nu cel rău?

Continuă fraza următoare: "Este greu să ai răbdare când....."

Testul roadelor

Sunt eu răbdător chiar și cu picii de la mine de la școală? (Bifează răspunsul potrivit)

- niciodată
- rareori
- adesea
- totdeauna.

Miercuri

„Roada Duhului

este...

BUNĂTATEA... (și) BLÂNDEȚEA“

Mărgăritarul de preț

Luca 6,35: "Voi însă, tubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine și dați cu înprumut fără să nădăjduiți ceva în schimb. Și răsplata voastră va fi mare, și veți fi fiii Celui Prea Înalt; căci EL este bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi."

Povestirea biblică – Ești! Leapșa!

Tochmai am făcut un studiu despre regi și mari conducători ai omenirii. Și am făcut o descoperire foarte ciudată - se pare că toți conducătorii, cu cât au mai multă putere, cu atât se fac mai răi și mai cruzi. Își folosesc puterea pentru a-și impune cu forța ideile personale. Și pentru aceasta se folosesc de legi, de poliție, de poliția secretă, chiar de armată. Nu am găsit decât o excepție. Omul acesta a avut mai multă putere decât oricare rege sau împărat din istorie, dar a folosit-o într-un fel cu totul neobișnuit. După mine, poate fi declarat cel mai bun și cel mai blând monarh din lume. Sunt sigur că știi despre cine vorbesc. Despre regele regiilor, despre Isus Hristos.

Cred că ai observat că versetul de memorat pentru azi, spune că El este bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi. Este destul de ușor să fii bun cu un om bun, dar cât de buni și cumsecade suntem cu cei răi și nerecunoscători?

Îmi place povestirea din Marcu 5,22-43. Un fruntaș al sina-

gogii (adică un om care avea o slujbă de răspundere acolo), pe nume Iair, s-a aruncat la picioarele lui Isus, rugându-L să îi vindece fieta. Isus a fost de acord să meargă acasă la acest om. Nu avea nevoie de mașină mică sau de autobuz, mai întâi pentru că acum două mii de ani nu existau și apoi pentru că Isus nu era singur. Era înconjurat de o mare mulțime de oameni, care se țineau după El, înghesuindu-se care cum putea, ca să ajungă mai aproape de El.

Ai fost vreodată într-o aglomerație mare? Poate la o întâlnire, o adunare deosebită, sau la o serbare mare. Ai văzut că, la sfârșit, toată lumea se îngrămădește la ieșire. Probabil că ai încercat să te prinzi bine de mâna tatei sau a mamei, ca să nu fii dus de mulțime. Îți aduci aminte ce bine e când simți deodată mâna puternică a unui frate mai mare sau a unuia dintre părinți, care te prinde strâns, ca să nu te pierzi?

Și acum să ne întoarcem la mulțimea din jurul lui Isus. Oamenii se împingeau care mai de care - parcă era un furnicar în care o sută de furnici încearcă să apuce toate de aceeași firimitură de pâine.

Și iată că, deodată, Isus Se oprește și întreabă: "Cine s-a atins de haina Mea?" (vers.30). Pentru moment, nimeni nu a luat seama la cuvintele Lui. Și-or fi spus că glumește - toți cei de lângă El se atinseseră de hainele Lui.

Când eram mic, obișnuiam să joc, cu sora și cu fratele meu, un fel de leapșa. Am spus "un fel de", fiindcă noi ne jucam în mașină, pe bancheta din spate; aceasta se întâmpla de obicei la drumuri mai lungi, când plecam în vacanță. Unul dintre noi începea, adică îl atinge cu mâna pe altul și spunea: "Ești! Leapșa!" Apoi începea hârjoana: "Eu te-am atins ultimul!" "Ba eu! Ești! Leapșa!" Bineînțeles că, în felul acesta, mașina devenea cu totul neîncăpătoare, până ce tata era silit să oprească și să ne delimiteze "teritoriile". Se

trăgeau niște linii imaginare, delimitând astfel trei locuri pe bancheta din spate. Gata joaca! Dacă treceam peste "linie", ni se promitea că nu vom mai putea sta jos o săptămână! De obicei, înțelegeam și ne linișteam.

Dar întrebarea lui Isus: "Cine s-a atins de haina Mea?" nu avea nimic de a face cu vreo delimitare de "teritorii", cum era cazul nostru, în copilărie. Din glasul Său nu răzbătea nici o umbră de mustrire, ci doar blândețe. Vezi, Isus simțise că ieșise din El o putere vindecătoare, care se îndreptase spre cineva. Și acum Se uita să vadă cine era cel care primise puterea și fusese vindecat. Tu știi cine era?

În mulțime se afla o femeie care era bolnavă de doisprezece ani. Își cheltuisese toți banii, mergând de la un doctor la altul, degeaba. Ajunsese la disperare când, într-o bună zi, aflase despre bunul și blândul Isus, care putea să vindece orice fel de boli și nu lua bani.

Dar mai era ceva. Nici nu știa cum să-I spună lui Isus despre boala ei. Îi era rușine; era foarte greu. Dar trebuia să meargă la El cu orice chip, era singura ei scăpare. Așa că și-a spus: "Ah, dacă aș putea să ating cu mâna măcar marginea hainei Lui, sunt sigură că m-aș face sănătoasă".

A făcut așa și s-a întâmplat exact cum sperase. S-a vindecat chiar în clipa aceea. Se strecurase cu greu prin mulțime și, când reușise să fie destul de aproape, întinsese mâna printre oameni și reușise să atingă marginea hainei lui Isus. Chiar în clipa aceea, simțise că s-a vindecat. Își recăpătase puterea, se simțea așa de bine, de parcă nu ar fi fost niciodată bolnavă.

Isus "Se uita de jur împrejur, să vadă pe cea care făcuse lucrul acesta. Femeia, înfricoșată și tremurând, căci știa ce se petrecuse în ea, a venit de s-a aruncat la picioarele Lui și I-a spus tot adevărul. Dar Isus i-a zis: "Fiică, credeați ta te-a mântuit; du-te în

pace și fii tămăduită de boala ta" (Marcu 5,32-34).

Ce minunat! Nici un cuvânt de muștrare, nici o vorbă care să o facă să se simtă stingherită, ci doar încurajare.

Bunătața și blândețea L-au caracterizat totdeauna pe Isus. Și El îi va ajuta pe toți aceia care I se consacră Lui să dea pe față aceste minunate roade ale Duhului.

Scenariul

De data aceasta, vă propun, dragi copii, să încercați să scrieți o schiță sau o povestire despre un grup de elevi dintr-o școală, căroră le plăcea să-i necăjească pe copiii mici. Alți elevi, colegi de-ai lor, care erau credincioși, s-au gândit să-i răzbune pe pici și au alcătuit și ei un grup. Numai că ceea ce a făcut grupul lor nu s-a putut numi "Acțiunea răzburării", ci "Acțiunea bunătații". Ce crezi că au făcut?

Să trecem la acțiune

Inițiați activități pentru un grup (alcătuit din prieteni sau colegi de școală) a cărui deviză să fie BUNĂTATE sau BLÂNDEȚE.

Dezbateri și discuții

Este ușor să fii bun cu cineva care este rău cu tine?

Amintește-ți de personaje din Biblie care au răsplătit răutatea prin bunătațe și generozitate.

Completează fraza următoare:
"Este ușor să fii bun cu....."
....."
....."

Testul roadelor

Sunt eu bun și blând cu copiii care sunt mai slabi sau care se mișcă și gândesc mai încet decât mine?

(Bifează ce ți se potrivește)

- niciodată
- rareori
- adesea
- totdeauna.

Joi

„Roda Duhului

este...

FACEREA DE BINE“

Mărgăritarul de preț

Romani 15,14: *"În ce vă privește pe voi, fraților, eu însumi sunt încredințat că sunteți plini de bunătațe, plini de orice fel de cunoștință și astfel sunteți în stare să vă sfătuiți unii pe alții".*

Povestirea biblică – O piatră aruncată

Isus era în templu și îi învăța pe oameni. Biblia spune că veneau mulți la El. Se strânsese din nou o mare mulțime. Bineînțeles că fariseii și cărturarii nu erau deloc mulțumiți. Erau chiar mânioși. Dacă ar fi fost cu adevărat niște oameni spirituali, așa cum pretindeau, ar fi trebuit să se bucure, văzând că bolnavii sunt vindecați. Nici vorbă. Ei erau nemulțumiți că mulțimile se adunau în jurul lui Isus, în loc să se strângă în jurul lor și să-i asculte pe ei. Erau invidioși.

S-au gândit bine și au făcut un "comitet" - s-au strâns mai mulți și au pus la cale niște planuri, ca să-L facă pe Isus să nu mai fie atât de iubit de mulțimi și, dacă se putea, chiar să-I găsească vreo vină pentru care să fie pedeșit cu moartea. I-au pregătit o capcană chiar pentru a doua zi, dimineața, la templu.

În timpul nopții, au pândit-o pe o femeie despre care știau că este păcătoasă, ca să o prindă chiar asupra faptului. După legea lui Moise, pedeapsa pentru păcatul ei era moartea, dar nu oricum, ci trebuia să fie omorâtă cu pietre. Eu n-aș vrea să mor (cred că ni-

meni n-ar vrea), dar, dacă ar trebui să mor, în nici un caz nu aș alege să fiu omorât cu pietre. Închipuie-ți cât de cumplit trebuie să fie să mori din cauză că ești lovit mereu cu pietre!

Și acești oameni, care se credeau sfinți, au venit în curtea templului, târând-o pe femeia care păcătuisese. De unde știu că o aduceau târâș? Crezi cumva că venea de bunăvoie? Nu-mi pot imagina pe cineva care să vină de bunăvoie, știind că va fi omorât cu pietre.

Și, lăsând-o în mijlocul curții templului, L-au întrebat pe Isus:

"Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când păcătuisese. Legea lui Moise spune că astfel de păcătoși trebuie omorâți cu pietre. Tu ce spui?" (vezi Ioan 8,4.5)

Era o capcană pe cinste! Erau siguri că, de data aceasta, Îl vor prinde. Nu avea cum să le scape. Pe de o parte, dacă ar fi spus: "N-o omorâți", S-ar fi făcut vinovat de nerespectarea legii lui Moise și deci vrednic să fie El însuși omorât cu pietre. Pe de altă parte, dacă ar fi spus să o omoare, ar fi putut fi acuzat că nesocotește legea Romei, care spunea că numai romanii aveau dreptul să aplice pedeapsa cu moartea.

Fariseii își râdeau fericiți în bărbi. Erau siguri că scăpaseră de-acum de omul acesta, care le săpa autoritatea și popularitatea. Fără Isus, mulțimile ar fi început să vină din nou la ei, pentru sfat.

Dar Isus n-a spus nici un cuvânt.

"Nu se poate să nu răspunzi nimic! Chiar nu vrei să ne iei deloc în seamă? Nu se poate așa ceva!"

Însă Isus răspundea deja. Fără să scoată un cuvânt. Știi ce a făcut? S-a oprit, S-a aplecat și a început să scrie în tăcere, cu degetul, pe praful așezat pe dalele cu care era pavată curtea templului.

Ce a scris acolo? Poate ceva cam așa:

"Ezra - i-a vândut două oi unui vecin. Una dintre ele era bolnavă și cumpărătorul nu a știut." Sau

poate: "Mișael - îl urăște de moarte pe Levi, prietenul său cel mai bun, pentru că a reușit să-și cumpere o casă foarte frumoasă".

Nerăbdători, oamenii I-au cerut iar să răspundă. Și atunci Isus S-a ridicat în picioare și a zis: "Cine este fără păcat să arunce primul cu piatra"(vers.7), apoi a început din nou să scrie: "Ezechiel și-a lăsat tatăl să moară de foame".

Nerăbdători, fariseii L-au întrebat ce scrie, apoi s-au uitat în jos. Erau păcatele lor. Păcatul femeii era mic pe lângă nelegiuirile lor. Sperând că nu vor fi observați, s-au furișat și au plecat de acolo.

Isus S-a oprit, S-a ridicat în picioare și S-a uitat la femeie. "Unde sunt cei ce te acuzau? Nu te mai osândește nimeni?" Știi ce a răspuns ea? "Nimeni, Doamne."

Vezi, femeia a spus "Doamne" și atât, fără să rostească numele lui Isus. Aceasta însemna că Îl accepta pe Isus ca Domn al vieții ei. Ea era de acum schimbată, o ființă nouă. Și schimbarea aceasta se făcuse dintr-o dată. Primindu-L pe Isus, dintr-o păcătoasă condamnată la moarte devenise un copil al lui Dumnezeu.

De ce se produsese o schimbare atât de mare? Gândește-te puțin. Omul din fața ei fusese așa de bun, încât în loc să arunce în ea cu o piatră, alesese să o ierte.

Apostolul Pavel spune în Romani 2,4 că bunătatea lui Dumnezeu ne îndeamnă la pocăință. Desigur că bunătatea lui Isus a făcut-o și pe această femeie să-i pară cu adevărat rău de faptele ei rele, să se pocăiască și să dorească să fie schimbată.

Dacă dorești și tu să fii un copil al lui Dumnezeu, privește la Isus, la bunătatea Lui, gândește-te la tot binele pe care l-a făcut El. Citește despre Isus. Gândește-te mereu la El, vorbește despre El și roagă-te, vorbește cu El.

Scenariul

Știi ce vă propun? Încercați să scrieți o povestire despre un copil care se străduiește să fie bun, dar este tot timpul necăjit de ceilalți

copii care râd de el, spunându-i că face pe "sfântul". Cum ar reacționa un prefăcut și cum va reacționa acest copil? Încercați să înțelegeți și să redați în cuvintele voastre ce simte, ce ar putea face sau spune.

Să trecem la acțiune

Fiecare copil să se gândească la o persoană mai în vârstă din comunitate, care a avut o influență pozitivă asupra sa. Încurajați-i să le spună acestor persoane, direct sau la telefon, cum i-au ajutat să-L cunoască mai bine pe Isus.

Discuții și dezbateri

De unde vin faptele bune, de la ce pornesc, cum le putem face?

Pentru femeia păcătoasă nu era cumva prea târziu să se mai pocăiască, după o viață de păcate? Putea să facă și ea binele?

Cum a fost tratat Isus de vecini și de tovarășii de joacă, atunci când era copil, și cum a reacționat El?

Continuă fraza următoare: "Facerea de bine este....."

Testul roadelor

Fac eu fapte bune și mă port frumos chiar atunci când părinții nu sunt lângă mine să mă vadă?

--niciodată

--rareori

--adesea

--totdeauna.

Vineri

„,Roda Duhului

este...

**ÎNFRÂNAREA
POFTELOR“**

Mărgăritarul de preț

Daniel 1,8: "Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care îl bea împăratul".

Povestirea biblică – Coji de cartofi și un ospăț regesc

Unchiul B. mi-a povestit odată o întâmplare din timpul când a fost prizonier într-un lagăr din nordul Rusiei. Era o iarnă friguroasă, așa cum sunt acolo. Cât a fost vremea mai bună, prizonierii mai puteau găsi pe ici pe colo câte o rădăcină bună de mâncat. Li se dădea atât de puțină mîncare, uneori deloc, încât erau tot timpul flămânzi.

Într-o noapte a nins, a nins zdravăn, așa că dimineața nici nu se puteau deschide ușile barăcilor. Nici urmă de potecă; zăpada era cât omul. În baracă era frig și... foame. Ce s-a gândit unchiul B.? Ca să mai uite de frig și de foame, a încercat să facă ceva. A cerut o lopată și s-a apucat să dea zăpada. Mai întâi în jurul locului unde stăteau soldații și unde se pregătea "mîncarea", apoi a făcut părții spre magazie și spre celelalte barăci. A avut ceva de lucru, dar s-a încălzit bine. Între timp, a ieșit unul dintre soldați. Când a văzut ce treabă bună făcuse prizonierul, fără să i se fi ordonat, mai întâi a fluierat a mirare, apoi a spus: "Harașo, harașo!" I-a zâmbit și l-a chemat înăuntru unde a fost răsplătit cu ...cojile de la toți cartofii care se curățaseră pentru masă. Le-a spălat cum a putut, nu-mi amintesc dacă le-a și fiert, dar le-a socotit un ospăț regesc. Deși trecuseră mulți ani de atunci, când a mi-a povestit și a rostit aceste cuvinte, ochii îi străluceau, reflectând ceva din fericirea acelei clipe.

Probabil că, citind versetul, care e "mărgăritarul" de azi, și povestirea, ți-ai dat seama că, în cele ce urmează, vom vorbi despre Daniel și cei trei prieteni ai lui.

Încearcă să-ți inchipui patru tineri, probabil ceva mai mari decât tine, inteligenți, drăguți, bine dezvoltăți, bine îmbrăcați și bine hrăniți - erau de neam ales, din familii bune. Probabil că în casele

lor existaseră și ceva slujitori. Oricum, băieții nu duseseră lipsă de nimic... până la asediu.

De când începuse războiul, toate se schimbaseră. Au învățat ce înseamnă să-ți fie foame și sete, au văzut oameni murind lângă ei, răniți și muribunzi, pe care nu avea cine să-i ajute. Apoi, au aflat ce înseamnă să fii prizonier de război, cum se poate merge sub amenințarea biciului, târând lanțurile grele sub arșița soarelui, zile în șir... Desigur că în zilele acelea apa li se părea o desfătare și să bei pe săturate era un vis frumos. Nici când au ajuns în marea capitală a imperiului, pentru prizonierii n-a fost cu mult mai bine. Probabil că, mai întâi, au zăcut câțva timp în vreo închisoare sau vreun lagăr, până într-o zi, când a apărut un ofițer care, după ce s-a uitat cu atenție la toți, a arătat cu degetul spre cei patru.

Trecuseră prin multe. După ce se întrebaseră de ce au venit tocmai peste ei atâtea neazuri, înțeleșeră că fuseseră îngăduite de Dumnezeu, din cauză că israeliții se îndepărtaseră de El și slujeau idoloilor. Profeții îi avertizaseră. Probabil că, înțelegând acest lucru, tinerii noștri ceruseră iertare de la Dumnezeu și se hotărâseră să nu se mai despartă de El niciodată.

Dar ce vroia acum ofițerul acesta de la ei? Doar nu făcuseră nimic rău. Așpenaz, așa îl chema pe omul împăratului, venise cu intenții bune. Înălțimea sa, Nebucadnetar, era un împărat luminat. Nu-și omora prizonierii. Algea dintre ei pe cei mai promițători - sănătoși, inteligenți, de neam ales, plăcuți la înfățișare, și le dădea ocazia să învețe în școlile Babilonului pentru a ajunge înalți dregători în împărăție. Ce onoare!

Daniel și prietenii lui au fost încântați de perspectiva aceasta, dar, când au aflat că vor primi nume babiloniene, bucuria li s-a mai întunecat. Frumoasele lor nume evreiești arătau că ei sunt slujitori ai adevăratului Dumnezeu. Împăratul vroia să-i facă să-L uite și să se obișnuiască cu zeii lui.

Probabil că, după mult râvnita baie, au primit haine potrivite pentru niște oameni care aveau să stea în preajma regelui.

Și imediat a venit și prima mare încercare. Au fost duși la masă.

Erau frumoase casele lor de la Ierusalim, dar așa o sală mare și înaltă, cu basorelieful și mozaicuri minunate pe toți pereții, nu mai văzuseră niciodată. Iar masa... Ce să mai spunem! Toate erau aranjate atât de frumos, ca să se vadă belșugul, cu adevărat risipă împărătească, nu...coji de cartofi! Și ce ademenitor trebuie să fi miroșit mâncărurile drese cu tot felul de mirodenii! Oare de cât timp nu mai mâncaseră pe săturate? După lipsurile asediului, ale lungului drum prin pustie și zilele din închisoare sau lagăr, dintr-o dată așa un belșug!

Zâmbitor, Așpenaz le-a spus că totul era adus chiar de la masa împăratului - mâncărurile și băuturile cele mai alese - și că puteau servi oricât doreau.

Asta era! De la masa împăratului! Deci mâncărurile fuseseră jertfite mai întâi idoloilor, iar cei care le consumau participau la închinare. Arătau bine, miroseau îmbietor, dar carnea aceea nu era cumva de la pești, păsări sau animale necurate? Și băuturile nu aveau alcool?

Tinerii noștri știau prea bine, din Cărțile lui Moise, ce pățiseră Nadab și Abihu. În plus, ei se hotărâseră să îi slujească numai lui Dumnezeu. Ispita era foarte mare. Mult mai mare decât ne închipuim. Era mai întâi ocazia. Marea ocazie! Nu oricine mânca de la masa împăratului. Cred că erau acolo foarte multe feluri pe care nici nu le văzuseră până atunci. Nu puteau să fie rele la gust. Ceilalți tineri mâncau cu plăcere. Daniel și prietenii lui ar fi putut dori cel puțin să guste - ca Eva. Cred că le era și o foame! În plus, aveau o scuză foarte bună: refuzul lor l-ar fi putut ofensa pe împărat și, dacă îl supărau... gata cu școala, cu hainele frumoase, cu palatul! Înapoi, cu ceilalți pri-

zonieri. În cel mai bun caz, la muncă, iar hrana - pâine și apă! De fapt, puteau să-și piardă chiar viața!

Îți amintești ce spune versetul de memorat? Să nu se uii! Daniel s-a hotărât să nu se spurce. Și cred că știi cât de frumos i-a fost răsplătită respectarea acestei hotărâri.

La fel va fi răsplătit oricine se va strădui să cultive în viața sa această minunată roadă a Duhului - înfrânarea, sau stăpânirea de sine.

Scenariul

Imaginați-vă discuțiile pe care trebuie să le fi avut cei patru tineri, când s-au hotărât să-I slujească doar lui Dumnezeu, cu orice preț. Scrieți un dialog sau o schiță scurtă. Un dialog bun poate fi apoi citit pe roluri de câțiva copii din grup.

Scrieți o povestire despre un copil care are necazuri cu prietenii, care râd de el, fiindcă nu vrea să "încearcă" o țigară cu ei, pe furis. Ce le poate spune? Ce ar trebui să facă?

Să trecem la acțiune

Programați o vizită la un orfelinat, unde copiii să ducă "ceva bun", cumpărat din economiile lor sau pregătit în familie.

Discuții și dezbateri

Care a fost secretul biruinței celor patru tineri? Cu ce ispite ai tu de luptat? Ciocolata, Pepsi, jocurile mecanice sau electronice, televizorul, casetele video?

Continuă fraza următoare: "Dacă va încerca vreodată cineva să mă îndemne să gust alcool sau să fumez, voi....."

Testul roadelor

Reușesc eu să mă stăpânesc și atunci când aș avea motive să fiu supărat?

- totdeauna
- adesea
- rareori
- niciodată.

Sabat

„Roada Duhului

este...

CREDINCIOȘIA“

Mărgăritarul de preț

2 Tes. 3,3: "Credincios este Domnul: El vă va întări și vă va păzi de cel rău".

Povestirea biblică – Avraam, tatăl credincioșilor

Cum poate fi Dumnezeu credincios? Ar trebui să creadă în ceva sau în cineva? Și ce este credincioșia?

Când spun "un om credincios", mă gândesc mai întâi la un om care crede în Dumnezeu și se străduiește să respecte cerințele Sale. Când spun "un prieten credincios", mă gândesc la un prieten devotat, statornic, în care poți avea încredere și care știi că are încredere în tine. Cuvântul credincioșie are, după cum vezi, mai multe înțelesuri. Se poate spune despre cineva că este credincios unui legământ sau cuvântului dat, adică își respectă cuvântul; se mai spune despre un om că își face lucrul cu credincioșie, adică lucrează cu conștiinciozitate, cu atenție, cu meticulozitate.

Cum putem înțelege credincioșia lui Dumnezeu? Când este vorba despre El, cred că acest cuvânt se referă la faptul că Dumnezeu își împlinește făgăduințele, își respectă cuvântul și legămintele.

Și acum să vorbim puțin despre Avraam, cel numit "Părintele credincioșilor". Să știi că nu a fost un copil-minune, dar a crescut cu Dumnezeu, învățând de la El, toată viața, ca un copil. A fost oare întotdeauna foarte credincios sau i s-a mai întâmplat și lui să... greșească? Vom vedea.

Avraam a mai fost numit și prietenul lui Dumnezeu. Te-ai gândit vreodată de ce? Poate pentru că a existat în viața lui un moment deosebit, în care Dumnezeu i-a făcut o ofertă specială. I-a propus să fie prieten. De ce dintre toți oamenii tocmai el? Nu știi dacă Dumnezeu mai făcuse această propunere și altui om din vremea aceea. Biblia nu ne spune decât despre Avraam. Domnul i-a propus să-și părăsească orașul natal, unul dintre cele mai înfloritoare și civilizate orașe ale vremii, să-și lase casa, prietenii, neamurile și să plece într-o țară pe care avea să i-o arăte. Nu i-a spus unde, nici cum se chema țara, nimic despre climă, relief, locuitori, civilizație, ci doar că, dacă va face așa, avea să facă din el un popor foarte mare, care va stăpâni țara; mai mult, îl va binecuvânta și-l va face să fie o binecuvântare pentru toți locuitorii pământului.

O propunere cam ciudată, nu-i așa? Dar Avraam L-a crezut pe Dumnezeu pe cuvânt și a acceptat. A fost o dovadă de curaj, de încredere, de credință într-un Dumnezeu cărui nu i se închina nici unul dintre oamenii din cetatea sa. Ei aveau tot felul de idoli și zeități, cărora le făcuseră temple, le aduceau jertfe. Li s-a părut atât de ciudată hotărârea lui Avraam! De-a dreptul absurdă.

Avraam a făcut cum îi spusese Domnul și, într-adevăr, a fost foarte binecuvântat. Peste tot, pe unde trecea, era privit ca un rege; averile i s-au înmulțit peste măsură de mult; a fost binecuvântat în același fel și nepotul său, Lot, care îl însoțise. Era deja, cumva, un început al împlinirii făgăduinței lui Dumnezeu.

Dar făgăduința cea mare, cu urmașii săi, care avea să fie mulți, cât nisipul mării și cât stelele cerului, încă nu se împlinise. Avraam era bătrân. Numele îi fusese schimbat din Avram în Avraam, care înseamnă "tatăl unei mari mulțimi". Desigur că cine îl întâlnea și afla cum îl cheamă, îl întreba numaidecât:

"Câți copii ai? Unde sunt?" Și el trebuia să lase capul în jos și să tacă. Când Domnul și-a reînnoit făgăduința, Avraam își făcuse deja alte socoteli: se gândise că îl va lăsa ca moștenitor pe administratorul său, pe Eliezer. Nu mai spera să aibă copii. Avea aproape nouăzeci de ani. A fost aceasta o dovadă de credincioșie față de Dumnezeu, de încredere în făgăduința Sa? Nu.

Au mai fost și alte ocazii în care credința lui Avraam a fost cam șubredă. O dată, de fapt chiar de două ori, a încercat să iasă din necaz (un necaz pe care bănuia că ar putea să-l aibă, ca și cum Dumnezeu nu l-ar fi putut ocroti), spunând o jumătate de adevăr, adică mințind de-a binelea; apoi, nemaivând răbdare să aștepte împlinirea făgăduinței, a încercat să-L ajute pe Dumnezeu și a făcut altă încercătură... Cam multe dovezi de necredință, nu-i așa?

Dar Dumnezeu îl iubea pe prietenul Său, pentru că dăduse de multe ori dovadă de credincioșie, de iubire, de grijă pentru alții, de corectitudine, reprezentând frumos caracterul Celui care-L alesese ca prieten. Îți amintești acele ocazii?

Mai întâi, pe oriunde trecea, Avraam făcea câte un altar. Să știe toți câți îl vedeau că el îi slujește adevăratului Dumnezeu. (Ție ți-a fost vreodată rușine de credința ta?)

Apoi, s-a purtat cu Lot cu o bunăvoință dumnezeiască - desigur, inspirată tot de Prietenul său.

După ce a câștigat o mare biruință, a recunoscut că slava I se cuvine lui Dumnezeu și a dat zecime din tot ce câștigase, iar pentru el nu a vrut să păstreze nimic, nimic.

Apoi, a mijlocit pentru Sodoma și Gomora, stăruind ca Dumnezeu să cruțe cetățile - ah, nu era oare acesta și gândul lui Dumnezeu, nu aceasta ar fi dorit și El?

Dumnezeu a vrut să și-l apropie și mai mult pe Avraam. De aceea a vrut să-i descopere într-un mod mai deosebit planul de mân-

tuire, chiar gândurile Sale. Era și încă o ocazie de a-i pune la încercare credința.

Isaac, fiul făgăduinței, era deja mare - un tânăr promițător. Avraam și Sara se uitau la el, minunându-se încă de acest extraordinar dar al lui Dumnezeu. Băiatul era visul lor, nădejdea bătrânețelor, bucuria și lumina vieții lor - era sănătos și puternic, ascultător, chibzuit. El avea să fie cu adevărat tatăl aceluia popor pe care nimeni nu-l va putea număra, care va stăpâni țara și va fi o binecuvântare pentru tot pământul.

Și iată că, într-o bună zi, Dumnezeu îi vorbește lui Avraam. Era ceva destul de obișnuit. Neobișnuit a fost însă ce i-a spus: "Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac;...și adu-l ardere de tot"(Gen. 22,2).

"Nu se poate, Doamne! Nu! Te rog, nu pe Isaac, fiul pe care l-am așteptat atât! Ce se va alege de făgăduința Ta cu privire la poporul acela mare..?" Să știi că aceste cuvinte nu au fost spuse de Avraam. Dacă aș fi fost în locul lui, mă tem că eu le-aș fi spus. Dar Avraam s-a sculat a doua zi dis-de-dimineată, l-a trezit pe Isaac, a luat câțiva slujitori care aveau să care vasul cu foc, lemnele, cuțitul. A avut mare grijă să nu o trezească pe Sara. Ca orice mamă iubitoare, desigur că s-ar fi împotrivit cu toate puterile. Nici lui Isaac nu i-a spus tot.

După trei zile au ajuns la muntele despre care îi vorbise Dumnezeu. I-au lăsat pe slujitori și au pornit să urce singuri. Deodată, Isaac a descoperit că uitaseră ceva. "Tată, uite focul, lemnele, cuțitul, dar mielul pentru jertfă?" Ce să răspundă Avraam? Era și așa destul de frământat. Minciuni spusese și altădată și nu fusese bine. Învățase lecția aceasta. Să spună adevărul? Ce va face Isaac? Și Avraam a răspuns cât a putut de liniștit: "Fiule, Domnul va purta de grijă". Nu era o minciună. Era singura lui speranță.

Au continuat drumul în tăcere și iată ca au ajuns la locul potrivit. Nu cred că Avraam a fost foarte grăbit să adune pietrele pentru altar. Tot mai spera că Dumnezeu va face ceva. Nimic. Așa că au început să ridice altarul. Și Avraam a trebuit să-i spună fiului său despre porunca pe care o primise de la Dumnezeu.

Desigur că știi ce s-a întâmplat. Isaac s-a așezat de bunăvoie pe altar. Și tatăl a ridicat cuțitul să-l înjunghie pe preaiubitul și ascultătorul său fiu! Dar n-a mai apucat să lase mâna în jos. Execuția a fost oprită. Îngerul Domnului l-a strigat din cer și i-a spus: "Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine!"

Apoi, Avraam a văzut chiar înapoia lui un berbec, cu coarcele încurcate într-un tufiș. L-a adus jertfă în locul fiului său și a numit locul acela Jehova iire (Domnul va purta de grijă).

A fost credincios de data aceasta? Desigur! De nota 10! Dumnezeu a recunoscut cu bucurie acest lucru și i-a iertat, tot cu bucurie, toate dovezile de neîncredere din trecut.

Nu uita, Dumnezeu este gata să-ți poarte și ție de grijă. Și te invită și pe tine să fii prieten cu El. El este totdeauna un prieten foarte credincios și te poate ajuta și pe tine să fii credincios.

Scenariul

Încercați să scrieți un dialog între un tată și copilul său, care i-a înșelat așteptările, promițându-i ceva și nerespectându-și cuvântul. Ce va face un tată credincios? Dar copilul?

Să trecem la acțiune

Caută un copil (în grupul vostru sau în adunare), mai mic sau care este mai retras și care ar avea nevoie de un prieten, și încearcă să-l antrenezi într-o activitate.

Dezbateri și discuții

Care este cea mai credincioasă persoană pe care ați întâlnit-o vreodată? În ce fel a dovedit aceasta?

Discutați despre cel mai credincios om din Biblie. În ce fel și-a arătat credința sau credincioșia?

Încercați să descoperiți câte lucruri a aflat Avraam în urma acestei încercări cu totul deosebite a credinței sale.

Completați fraza următoare: "De obicei, prietenii se despart din cauză că....."

Testul roadelor

Sunt eu credincios, corect, în ce privește temele pentru acasă? Dar în ce privește clipele petrecute cu Isus în studiu și rugăciune?

--niciodată

--rareori

--adesea

--totdeauna.

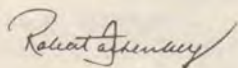

Adevărul atot-prezent

Ca adventiști de ziua a șaptea, noi credem că am fost binecuvântați de Dumnezeu cu „adevărul prezent“, mesajul care se află în proclamațiile celor trei îngeri din Apocalipsa 14. În mod special, avertismentul rostit de cel de-al treilea înger contra celor ce aduc închinare „fiarei“ evidențiază pe cei „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus“. Acesta este un mesaj distinct pentru un timp distinct - de fapt timpul nostru, de aceea vorbim despre adevărul prezent.

Totuși, eu cred că există un adevăr atot-prezent, unul care se potrivește oricărei generații. Cu aproape două mii de ani în urmă, Ioan a imortalizat esența acestei dimensiuni a adevărului în aceste cuvinte: „Dar celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți... din Dumnezeu“ (Ioan 1,12.13). Acest adevăr atot-prezent este, fără îndoială, Evanghelia lui Isus Hristos, incredibila veste că, prin credință, cei ce Îl primesc devin „copii ai lui Dumnezeu“. Fără aceasta, fără bucuria pe sacrificiul Golgotei, fără înnoirea produsă de Duhul Sfânt, fără transformarea continuă a vieții, nu este mântuire.

Să urmărim în această săptămână specială rodirea bogată pe care adevărul atot-prezent al locuirii Domnului Hristos în viața noastră este gata să o aducă.

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea.

Ceștinism măsurabil

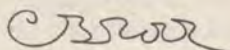
Cea mai convingătoare dovadă a existenței unui Dumnezeu iubitor constă în dezvoltarea caracterului copiilor Săi. Nimic în filozofie, natură, rațiune sau alt domeniu nu vorbește atât de elocvent în favoarea lui Dumnezeu ca viața unui păcătos, mântuit prin har.

Totuși, dezvoltarea caracterului nu se exercită prin forță asupra noastră și nici nu este ceva ce vine de la sine. Ea se realizează, cu cooperarea noastră, de către lucrarea ordonată, sistematică, a Duhului Sfânt, care ne găsește înainte ca să-L găsim noi și care ne perfecționează din clipa în care ne predăm Lui până la sfârșitul căii noastre.

Este adevărat că detaliile lucrării Duhului Sfânt asupra inimii umane nu se pot explica (Ioan 3,3-7), totuși ele se pot măsura cu claritate (Gal. 5,22-23). Ea se manifestă în asemenea acte evidente, cum ar fi înfrângerea obiceiurilor rele, înobilarea gusturilor, cultivarea unei stări bune de spirit, pierderea din vedere a eului, dispoziția de a ierta pe vrăjmași și preocuparea sporită pentru binele altora.

În cursul acestei săptămâni de rugăciune, avem privilegiul să studiem împreună articole născute în mijlocul rugăciunii care dezvoltă subiectul creșterii creștine. Vom cere împreună făgăduința care să înnoieze viața și relațiile noastre?

Aici, la Conferința Generală, noi dorim să o facem. Vă invităm să vă uniți cu noi și, prin citirea acestor pagini, să ne umilim inimile în așteptarea binecuvântării biruinței creștine și a unei creșteri spirituale vădite.

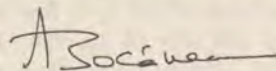
Calvin Rock este vice-președinte al Conferinței Generale.

Roadele Duhului în biserică

Cât de potrivit este ca, după un an atât de încărcat de evenimente, să ne putem liniști sufletul într-un timp pus deoparte pentru rugăciune și părtășie. Multe din rugăciunile de mijlocire pe care poporul nostru le va rosti vor avea în atenție pe cei de curând chemați în diferite locuri ale slujirii. Cuvinte pe care le-am auzit cel mai des în ultimele săptămâni au fost: Ne rugăm pentru voi. Ne rugăm zilnic, sau la fiecare rugăciune, sau de șapte ori pe zi pentru voi. Nu este mângâiere și încurajare mai mare ca aceasta! Am auzit despre cineva care s-a rugat să fie aleși oameni care să-i ofere șansa să lucreze pentru Dumnezeu.

Așteptarea multora, atât din biserică, dar și din afară, este ca nu numai creștinii ca indivizi, dar și colectivitățile de creștini, instituțiile și organizațiile creștine să reprezinte corect puterea înnoitoare a Evangheliei. Într-o vreme în care oamenii privesc spre instituții cu teamă și neîncredere, Dumnezeu dorește să Se manifeste și prin ele. Duhul care lucrează în comunități, conferințe, uniune, școli, posturi de radio, edituri va aduce ca roadă dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea...

Să ne recunoaștem nevoia de pocăință și de trăire prin Duhul. Să Îl îngăduim lui Dumnezeu să Se manifeste pretutindeni unde doi sau trei se adună în Numele Său. Să ne rugăm pentru maturitatea recoltei Duhului, atât pe plan individual, cât și al instituțiilor și formelor de organizare ale bisericii.

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii române

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Adresa redacției: Curierul Adventist, str. Valeriu Braniște 29, 74134 Băucurești, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Traducerea articolelor puse la dispoziție de Confe-

rința Generală aparține Elenei Oprea. Textul lecturilor pentru copii a fost tradus și editat de Alina Badea.

Tehnoredactare George Toncu

Imprimată la Tipografia Viață și sănătate.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXII nr. 10-11